

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 186 | Mayıs- Haziran 2014 | 2 TL | ISSN: 1302-7506

Patronlara
Birer Mezar
Kazdık
Maden Ocağında
sf: 8- 13

www.parti-progresiv.org

**NEREDE
KALMIŞTIK?**

GEZİ'DE İKİNCİ SEZON:

AYAĞA KALK!

yenidemokratgenclik.net

**YENİ DEMOKRAT
GENÇLİK**

www.partizanarsiv.net

Merhaba,

Haziran sayımızla birlikte gecikmelide olsa yeniden birlikteyiz.

Tüm okurlarımızdan öncelikle yaşadığımız gecikmeden dolayı özür dileriz. Ayrıca aylık olan dergimizin bu sayısını Haziran ve Temmuz ayı sayısı olarak iki aylık çıkardığımızın da notunu düşelim...

İçerisinden geçtiğimiz dönemde bildiğimiz gibi Soma' da devlet eliyle yaşatılan katliam herkeste olduğu gibi bizi de derinden üzdü. Yaşamış olduğumuz bu üzüntü ve acıyı tariflemek elbette imkânsızdır. Bu imkânsızlıklara, bir de faşizmin yumruğunun, tekmesinin, jopunun ve TOMA' sının eklenmesiyle; artan üzüntümüz yerini, öfkeye ve isyana bıraktı. İçimizde bulunan öfke ve isyanla, başta Soma' da yakınlarını kaybedenler olmak üzere tüm Tür-

kiye halkına başsağlığı dileğiyle beraber devrim umudumuzu iletiyoruz...

Soma katliamının ardından tarih; Mayıs ve Haziran aylarının kanla yoğrulmuş olduğunu ispat etmek istermişçesine, kan- katliam, öfke ve direniş dolu günleri bizlere yaşattı.

Bizde olanaklarımız ve sayfalarımızın bize elverdiği oranda sizlere bu yaşananları aktarmaya çalıştık- elbette hesap sorulacağından emin olarak, hesap sorulurken!

Tüm bunların yanı sıra, Munzur Kültür ve Doğa Festivali ve Samandağ Evvel Temmuz Festival' i için hazırlamış olduğumu bir yazı dizisini de dergimiz aracılığıyla okurlarımızla paylaşıyoruz...

Direnç ve Umutla

İsyan.....	2-3
Özgür Okul.....	6- 7
Soma; UNUTMAYACAĞIZ.....	8- 13
Forum.....	17- 18
Davanın Takipçisi Olacağız.....	19
Kolektifin Sesi.....	20-22

Dünyayı Temellerinden Sarsmak İçin Bir Tweet At.....	25- 26
Festivallere Çağrı.....	25-30
Gençlikten Notlar.....	33- 34
Beşlere.....	35-38
Genç Kadın.....	39
Bellek.....	47-48

İletişim

Facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com
ydg.ap@yandex.com.tr

UMUT YAYIMCILIK
ve BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No:8/1
Aksaray/ Fatih/ İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30
Fax: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışleri Müdürü: Çilem İlaslan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No 366
Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. Np: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık sk. Torun Ap. 19/9
Sıhhiye/Çankaya Tel:(0312) 433 10 23
İzmir:1362 sk. No:18 Altan İşh. Kat:5/509 Çankaya/Konak Tel.
(0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşh. Kat:3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat:2
No:185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin:Çankaya Mh. 4716 sk. Güneş Çarşısı No:32 Kat:2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğoltay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhamı Kat 2 No: 8

Nisan 2014

Elmasın Karası, Yeryüzünün Yarası

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı biçiminde bilincimize kodlanan Gezi İsyanı bir yılı geride bırakırken yıldönümünde yaşananlardan öte isyanın kendisi güncelliğini koruyor.

Kitleleri ayağa kaldıran dinamikleri anlamamanın ve neticede buna yön vermenin ihtiyacı hala son derece yakıcı bir tartışmadır. İsyanın üzerinden dur durak bilmek-sizin akan zamanın gösterdikleri de yine bu tartışmayı hatırlatmalıdır bizlere.

Geride bıraktığımız zaman dilimi içerisinde de isyanın ve katliamların bir arada oluşuna tanıklık ettik. Bir tarafta Soma'da katledilen maden işçileri varken diğer tarafta buradan beslenen isyan vardı. Bir tarafta Okmeydanı'nda katledilen Uğur Kurt varken diğer tarafta bu katliamcı düzeni reddedenler vardı.

Gündemin bir diğer tarafında da geçmişten bu yana katliamların odağında olan Kürt halkının Lice'de üzerine yağdırılan kurşunlar vardı. Soma'dan Lice'ye ezilenlerin, sömürülenlerin ortaklaştığı nokta yine isyan oldu.

“Kömüre kara elmas dediler; elması zengine, karası garibana!”

15 Mayıs günü yerin metrelerce altından gelen katliamın haberiyle bir kez daha yüzleştik sömürü düzeninin kendisiyle. Daha fazla kar isteğinin yüzlerce işçiyi nasıl öldürdüğünü gördük Soma'da. Bütün işçiler en ağır koşullarda yapılan mesailerin birinde bir gün ölüm haberi geleceğini bile bile inmişti madene. Birilerinin 'kader' dediğine onlar 'ekmek parası' demişti de öyle inebilmişlerdi madene. Çoğu için 'baba mesleği' olan

madencilğe böyle başlamışlardı.

Dizginsizce saldıran, aymazca konuşanların gölgeleyemediği gerçeklikte, Soma'da yapılan katliamın sırlarına ermeye çalışıp; yaşam odası, trafo, rödovans ve maskenin nelere kadir olduğunu anladık. 'Tatlı' denen karbonmonoksit ölümünü düşünüp; üzerimizdeki maden duvarlarını kaldırmaya çalıştık.

Soma'dan sağ çıkarılan işçiler ve katledilen maden işçilerinin ailelerinden bir kez daha anladık ki; yerin altında kalanlar maden işçileri değildi. O yangından kurtulamayıp can verenler "Karbonmonoksit ölümü tatlı bir ölümdür" diyen profesör, işçileri 'yevmiyenizi keseriz' tehdidiyle AKP mitingine götürülenler, 'ölüm bu işin fitratında var' diyen başbakan, 'patlama 3 ay sonra olsaydı kimse ölmeyecekti' diyen Soma Holding yönetici Alp Gürkan oldu.

Katliamı yapanlar 'milli yas' ilan ederken; atılan tokat ve tekme sayesinde sınıf düşmanlarımızla daha yakından tanışarak bilincimizi berraklaştırdık. Ezilen milyonların sistemin çarkındaki yerine işaret Soma'yla bu düzene bir kez daha lanet okuyarak sokaklara çıktık. Azgın polis terörünün alışıldık görüntüleri bir kez da çekilirken bu sefer biber gazını, tazyikli suyu ve copu Soma'daki maden işçileri için yedik. Yani Soma'yla birlikte bir kez daha bu sisteme olan kinimizi tazeledik.

“Gezi'de 2. sezon: Nerde Kalmıştık?”

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı biçiminde bilincimize kodlanan Gezi İsyanı bir yılı geride bırakırken yıldönümünde yaşananlardan öte isyanın kendisi güncelliğini koruyor.

Kitleleri ayağa kaldıran dinamikleri anlamamanın ve neticede buna yön vermenin ihtiyacı hala son derece yakıcı bir tartışmadır. İsyanın üzerinden dur durak bil-

meksizin akan zamanın gösterdikleri de yine bu tartışmayı hatırlatmalıdır bizlere. Kitleler biriktirdiği öfkeyle korku duvarlarını yıkarak ilerlerken bu süreçle bizlere de önemli mesajlar vermiştir. Mesaj, isyandan öğrenerek ilerlemeyi, gelişmeyi tarif etmektedir.

Gezi İsyanı'nı değerli kılanın da verdiği mesaj olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Adımlarımızı ileri atmanın, daha fazla gelişmenin anahtarı isyandadır. Birinci yıldönümünde Gezi'yi unutmamanın, tersine azgınca saldıranlara, aymazca konuşanlara hatırlatmanın anahtarı da buradadır.

Gezi bu yanıyla özgünleşmekte ve 'hiçbir şey eskisi gibi olmayacak' iddiası doğrulanmaktadır. Milyonlar bunu haykırırken aynı şeyin bizim için de geçerli olması gerektiği açıktır. Bu nedenle isyandan öğrenelim, hiçbir şey eskisi gibi olmasın.

“PKK'nin kaçıramadığı çocuklar 'devlet dersinde' öldürüldü!”

Faşist devlet geleneğinin bir parçası olan çocuk katliamları hafızalardaki tazeliğini korurken Amed'de belediye binası önünde eylem yapan aileler gündemde önemli bir yer tutuyor. Başta başbakan R. T. Erdoğan ve burjuva-feodal medya da dâhil olmak üzere devletten yana söz söyleyen herkes “PKK'nin kaçırdığı çocukları” anlatmaya başladı.

Devlet cephesindeki arsızlığın had safhaya ulaştığını gösteren tablo tüyler ürperten bir boyutta ilerliyor. Çocuklar noktasında bir hayli “hassas” süsü verilmiş olan bu tablonun arkasındaki gerçekler en çok da çocukları 'devlet dersinde' öldürülen ailelerin hafızalarında. “PKK tarafından kaçırılan çocukların” propagandasına soyunan ve *“O çocukları getireceksiniz, getirmezseniz bizim de B, C planlarımız var, onları devreye sokmakta tereddüt etmeyiz”* diyen başbakan ve temsil ettiği düzenin geçmişi, bugünü ve geleceği de 'devlet dersinde' öldürülen çocuklarla doludur. Ceylan, Uğur, Enes, Berkin ve daha nicesinin katledilmeleri çok uzakta kalmamıştır. Roboski'de savaş uçaklarıyla öldürülen çocuklar hala akıllarımızdadır. Pozantı'da çocuk tutaklara yapılan özellikle cinsel taciz ve tecavüzün ne boyutta olduğunu unutmuş değiliz.

Bu anlamıyla PKK düşmanlığı üzerinden kurulan denklemi çözdüğümüzde “PKK'nin kaçıramadığı” çocukların ölümle, işkenceyle karşı karşıya olduğu sonucuyla karşılaşmaktayız.

Tablonun bir tarafında katledilen çocuklar gerçekliği dururken diğer tarafta da başta Lice olmak üzere T. Kürdistanı'nın genelinde estirilen devlet terörü vardır.

“Beşlerin acısı öfkemiz, inancı meşalemiz olacak!”

Bölgenin genelinde büyük bir hızla yapımına devam edilen karakol ve kalekollar bölge halkının öfkesiyle karşılanmaktadır. Özellikle Lice öfkenin odağını oluşturmuşken devam eden çatışmalarda iki kişi katledilmiş, #LicedeKatliamVar diyen kitleler sokağa çıkmıştır.

Bir taraftan “barış elçiliği” havalarında olan T.C. diğer tarafta çocukları katledip karakol ve kalekolları güçlendirmekte, sürdürdüğü savaşta yeni manevralar yapmaktadır.

Bütün bu gündemlerin içerisinde Beşler'in mezar yerlerinin açıklanması ile birlikte onları yeniden anma ve anlatma ihtiyacıyla attık adımlarımızı. 2 Şubat 2011'de ölümsüzlüğe uğurladığımız beş kızıl karanfilimizi son yolculuklarına uğurlarken esas görevimizin onların mücadelesini yaşatmak olduğunu hep aklımızda tuttuk. Eylem, Emel, Özlem, Dilek ve Sevda yoldaşları Dersim'de son yolculuklarına uğurlarken acıyla tutuşan yüreklerimizi öfkeyle buluşturduk, mücadele sloganlarımızı onlar için bir kez daha yükselttik.

Görevimizin Beşler'i mücadelemizin her anında yaşatmak olduğunu biliyoruz.

Soma Eylemine Dair Bir İzlenim

Gezi direnişi, Soma işçileri, devletin zulmü... İçimdeki öfkeyi vurmak istiyordum düşmanın suratına. Ama bunu nasıl ve nerde yapacaktım?

İçimdeki öfkeyle saatli bomba gibi dolaşıyordum okulun koridorunda. Yaşananlar sürekli kafamı kurcalıyordu. Katliamın yaşandığı gün 3.teneffüse kadar hiçbir tepki yaşanmadı okulda. Düşündüm içimden hiç mi kimse düşünmüyordu ezilenleri, ölenleri, mazlumlara kimsemi tepki duymuyordu olanlara? Ben de kafamda neler yapılabilir diye düşünüyordum.

Ve düşüncemi pratiğe geçirme anı oldu 4.teneffüs. Bir yoldaş alkış ve ıslık çalmaya başladı, diğerleri sırayla slogan atmaya başladılar.

Ve ben de tepkimi ıslığımla ve alkışlarımla duyurdum okula. Sesler güçlüydü herkesin gözünden bile anlaşılabilirdi içlerindeki kin. Bu insanlar sadece benimle aynı milliyetten değillerdi. Türk'ü de, Kürt'ü de, Zaza'sı da, Çerkes'i de katkı verdi eylemimize. Önemli olan insandır. Irkı, dili, dini önemli değildir. Ortak olarak birleştiğimiz bir payda vardı onlarla. O da kuşkusuz ki ezilen saflarda olmamızdı. Daha sonra arkadaşlarla konuşup başka ne yapabiliriz diye konuştuk. Bazı arkadaşlarla Soma işçileri

için 6. teneffüste oturma eylemi yapmaya karar verdik. Unutamazdık emekçi Soma halkını, unutamazdık babası ölen çocuklarımızı. Ve geldi 6. teneffüs. Alkış ve sloganlarla okulun geniş bahçesine doğru hareket etmeye başladık. 50 kişiydik ilk başta, bu bir başlangıçtı. Biz slogan attıkça, ıslık çaldıkça sayısı yüze yakın bir kitle toparlandı. Bütün okul bizi camlardan alkış ve ıslıklarıyla selamladı ve fotoğraflar çekerek, sosyal medyada yayımladılar. Hocalar tarafından tepki almasak da yok yazıldık. Faşizm illa bir yerden vuracaktı işte. Yaptığımız eylemin meşruluğu karşısında ses çıkarmasalar da onlar da bir şekilde intikam almaya çalışıyorlar. Sonra eyleme katılan yeni tanıştığımız insanlarla konuşup eylemi değerlendirdik. Bu tür eylemlerin meşru ve demokratik eylemler olduğunu ve ilerletilmesi gerektiğini toplumsal olaylarda buradan sesimizi yükseltmemiz gerektiğini konuştuk. Hiç kimse umutsuzluğa kapılmasın, kıvılcım olsun karanlığa ve büyüsun ateşimiz.

İstanbul Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi'nden Bir YDG'li

DMO Lisesinden Soma'ya Notlar

Soma'daki katliamın ardından lisemizde yaptığımız kısa bir çalışmayı sizinle paylaşmayı düşündük.

Yaptığımız çalışmada lisedeki arkadaşlarımızdan Soma ile ilgili düşüncelerini bir cümlede anlatmalarını istedik...

*İhmaller can alır.

*Acımız acımızdır.

*Yetim kalan çocukların hesabı sorulacaktır.

*3 kuruş fazla para için yüzlerce insanın canına alan milyonlarca insanın canını yakan kapitalist, emperyalist köpeklerden hesap sorulacak.

*Faşist, emperyalist, kapitalist katillerden hesabı emekçiler soracak. Kader diyenlerin, Mısır da yaşananlar için salya sümük ağlarken Soma'ya kader diyenlerin gölgesinde kalan ülkemiz tekrar aydınlanacaktır.

*Kömür karası değil ömür yarası

*Kader değil emek

*Gün kömürden kara. Acımız acımızdır, sizinleyiz

*Belki de o babanın yüzünde kömür karası değil çocuğuyla geçirmek istediği günlerin boyası vardı.

*Kader değil katliam bu ihmallsizliklerin hesabı sorulmalı

*İş kazası değil cinayet acımız büyük SOrMa ne haldeyiz.

*Bir oy için bir torba kömür veren, bir torba kömür için ömür veren de var.

*Siz kömür sandınız yanan bizdik, bizdik bacalardan kara kara tüten.

*Taşeron katliamdır kaldırılın.

*Soma için el ele.

*Soma bir cinayettir.

Sarıgazi YDG

YGS-LYS Sınav Sistemi, Gençliği Apolitikleştirmenin Diğer Adıdır!

Gençliği kendi şahsi deney fareleri sanan AKP hükümeti, eğitim sistemini bilinçsizce değiştirmekte, gençlikle alay etmekte ve “gençliğin düşünmesini nasıl engellerim?” mantığıyla hareket etmektedir. Bu mantığın doğurduğu sonuçlardan biri de lise- li gençliğin baş belası olan üniversite sınavı yani şuan ki sıfatıyla YGS-LYS sınavıdır.

Sınav sistemini irdeledikçe, gençlik üstünde ne denli kirlili bir oyun döndüğünün farkına varıyoruz. Bu sınav sisteminin elemeci eğitim sisteminin ve apolitik, boyun eğen, karşı çıkmayan yani pasif bir gençlik yaratma isteminin bir ön hazırlığı veya bir parçasıdır diyebiliriz. Bu sınav sistemi ile gençlik üstünde büyük bir baskı kuruluyor ve sadece bireyin sınava yoğunlaşmasını, etrafında olan bitenlerden habersiz bir şekilde yaşaması isteniyor. Vaat edilen şey ise YÖK-Polis işgalindeki anti-bilimsel, anti-demokratik paralı üniversiteler ve ardından gelecek olan karın tokluğuna şükür ettiren işler... Okullarda da “**bu sınav sizin geleceğiniz**”, “geleceğinizi siz belirleyeceksiniz”, “sınavdan başka hiçbir şeye yoğunlaşmayın, sadece sınava çalışın”, “bu sınavı kazanamazsanız sokakta çöp toplarsınız” tarzı öğrencilere baskıcı, aşağılayıcı ve köleleştirici sözler söylenmekte, öğrenci gençliğin içinde var olan sorgulama duygusu yok edilmeye çalışılmaktadır.

Hesap her zaman liselilere ödetiliyor...

Sınavın amaçlarının yanında gençliğe verdiği büyük zararlar da aşikârdır. Eşit olmayan, anti demokratik, anti bilimsel eğitim sistemi ile öğrencileri etüt merkezlerine, dersanelere ve özel öğretmenlere mecbur bırakıyor. Ve yoksul öğrenci bu zorluklar içinde “oku-

maya” çalışırken bir de bu tarz bir engelle karşılaşılıyor.

İşin özeti zengin öğrenci okuyor, yoksul öğrenci kaderine terk ediliyor. Bu tarz elemeci, anti-demokratik ve sermaye üzerine kurulmuş eğitim sistemi ve onun doğurduğu sınav sistemi başta biz **Liseli YDG**’liler olmak üzere halk gençliği tarafından kabul edilemez. Sınav sisteminin öğrenci gençliğe yönelik bu saldırısı Gezi İsyanı’ndan sonra daha da baskısını göstermiş, belirginleşen ve bir çağlayan olup sokaklara taşan gençliğin

isyanı karşısında devlet, eğitim sistemi silahını gençlik üzerinde daha fazla kullanmıştır. Buna bir örnek YGS’dir.

Sınav soruları sınavdan sonra yayınlanmamış herhangi bir yanlışlığı ÖSYM örtbas etmek istemiştir ki öyle de olmuş ama yine sorular sızdırılmış ve “yukardakilerin” gerçek “pareliliği” ile çelişkisi bir kez daha gün yüzüne çıkmıştır. Hesap yine liselilere ödetilmiştir. Önümüzde LYS sınavı var. Bölüm bölüm olan sınavların bir alternatifi olmadığı gibi sınav ücreti altında oturma başına 25 lira alınmıştır. Öğrenci gençlik tekrar kitapların başına, dersanelere, özel öğretmenlere kelepçelenmiş bir şekilde apolitikleştirilmeye devam ediliyor. Artık bu eğitim sistemine karşı söyleyebileceğimiz tek bir söz ve atabileceğimiz tek bir slogan kalıyor:

Sınavsız hayat sınavsız gelecek!

İzmir Menemen’den Bir Liseli YDG’li

GEZİ'NİN 2. SEZONU: BARİKATLARI TUTUŞTUR

Okulda ve dersanelerde, dersleri bırakıp kitlesel bir şekilde liselilerin cenazeye katılmaları, katılmayanların ise buldukları okulda ders bırakma eylemleri, oturma eylemleri ile bu öfkenin açığa çıktığını görebiliyorduk. Liseler de Berkin Elvan eylemleri sürerken polis-idare işbirliğiyle öğrencilere disiplin cezaları yağdırılmış ve haklarında soruşturmalar açılmıştır.

Ülkemizde son 10 yılı aşkın süredir faşizmin baş temsilcisi olan AKP'nin emekçi halkımız üzerinde baskıları, zorbalıkları ile sürdürdüğü iktidarı 31 Mayıs 2013 yılında patlak veren Gezi isyanı ile ağır yara almıştır.

Kitlelerin büyüyen öfkesi, 81 ilin 79'unda yanıt bulmuş halk sokaklara dökülmüştür. Gezi isyanında sokağa çıkan milyonlar taleplerini haykırarak faşizmin kolluk güçlerine, plastik mermilerine, biber gazlarına ve tazyikli sularına karşı bedenlerini siper edip direnmiş ve bu direniş karşısında emekçi halkımız 8 yiğit evladını kaybetmiştir. Polislin şiddetli saldırıları ile olaylar büyümüş ve dış basında geniş yer bulmuştur.

Büyüyen isyan dalgası sonucunda sokakları dolduran milyonların önemli bir kesimini oluşturan liseliler sokaklara inmiş, polis-idare işbirliğine boyun eğmeyip barikat başlarını mesken eylemişlerdir. Gezi isyanında sokağa inen kitle içerisinde önemli bir orana sahip olan liseliler sokakta ki yerini almış militan direnişlere imza atmıştır. Direnişin karşısında afallayan devlet azgınca saldırmış 15 yaşında ki Berkin Elvan' ı katletmiştir. Gelişen hareketlenmelere karşın devlet de kendi cephesinden birtakım önlemler almak zorunda kalmıştır. Bu önlemlerden bir tanesi de okulların açılmasıyla başlayacak olan olası öğrenci hareketlerinin önüne geçmek için hazırlanmış olduğu

“eylül sendromu” raporuydu.

Çünkü eylülde yeni eğitim ve öğretim döneminin açılmasıyla birlikte Gezi isyanının tutuşturmuş olduğu kıvılcım, lise ve üniversitelerde büyüyerek, ülkenin dört bir yanına tekrardan yayılacaktı.

Bunu bilen egemenler, yeni yasalarıyla öğrencileri korkutup, yıldıracağı düşüncesiyle öğrenci gençliğe dönük saldırılarını yoğunlaştırdı. Üniversitelere polis sokmaları, liselerde yeni disiplin yönetmeliği, egemenlerin öğrenci gençlikten nasıl korktuğunu, nasıl uykularını kaçırdığının kanıtıydı.

Liseliler isyanda!

ODTÜ'yle hareketlenen öğrenci eylemler yerini, polislin attığı gaz fişegiyle vurulduktan 269 gün sonra yaşamını yitiren Berkin Elvan protestolarına, okul boykotlarına, sokak çatışmalarına bırakıyordu. Berkin'imizi kaybettiğimiz günü hatırlayacak olursak muazzam bir öfke, hesap sorma isteği, herkesin gözünde kin vardı. Özellikle bu durum liselilerde daha açıkça hissedilebiliyordu.

Okulda ve dersanelerde, dersleri bırakıp kitlesel bir şekilde liselilerin cenazeye katılmaları, katılmayanların ise buldukları okulda ders bırakma eylemleri, oturma eylemleri ile bu öfkenin açığa çıktığını görebiliyorduk. Liseler de Berkin Elvan eylemleri sürerken polis-idare işbirliğiyle öğrencilere disiplin cezaları yağdırılmış ve haklarında soruşturmalar açılmıştır. Her zamanki gibi ülkemizde katledilenleri anmanın suç sayıldığı, yasalarının hep ezilenlerin üzerinde uygulandığının yeni örneklerini yaşadık. Ancak bu baskılara tepkiler sadece baskı gerçekleşen okulda değil, ülkenin her bölgesinden liseliler basın açıklamalarıyla, yürüyüşleriyle liseliler üzerinde ki baskıyı teşhir edici pratiklere imza atıyordu.

Gezi'nin gerçekten liselilere çok şey kattığını sokaklarda, okullarda sesini yükseltmeye çalıştığı her alanda gördük. Gezi'den önce de kolluk güçlerinin yine emekçi halkımız üzerinde baskıları vardı. Ancak Gezi büyük bir kitle katılımının olduğu süreç olması vesilesiyle milyon-

lar medyanın da kime hizmet ettiğini fark etmişti. İşte bu farkındalık beraberinde milyonların ve içerisinde bulunan halk gençliğinin de sokağa taşmasını getiriyordu.

Liseliler sadece kendi sorunlarına değil ülkemizde gelişen her süreç içerisinde yer alıyor, bulunduğu her yer eylem alanına çeviriyordu. Bunu örneklendirmek istersek en iyi örneği kuşkusuz ki Soma katliamıdır. Soma katliamı “yangın sonucu çıkan kazada 301 madencinin yaşamını yitirdiği *facia*” diye devlet belgelerine geçen, aslı ise hepimizin bildiği gibi emek-sermaye çelişkisinden ortaya çıkan artı-değer mantığının yani kapitalistlerin ve onların yerli uşaklarının aşırı kar hırsının bir sonucu olarak yaşanan işçi katliamıdır.

Ülkemiz “işçi kazaları” sıralamasında dünyada 3. Avrupa’da ise 1. sıradadır. Ancak egemenler bu katliamları “kader” ya da “iş kazaları bu işin fitratında var” diyerek ölümü işçilere reva görmüş ve utanç tablosunu ört pas etmeye çalışmıştır.

Biz liseliler sadece kendi sorunlarımızı değil Soma’nın da sesine ses olmak için bulunduğumuz okullarda öğrencileri örgütleyerek, ders bırakmalar, grevler ve boykotlara giderek işçi ve emekçilere sahip çıkacağımızı, onların egemenlerin aşırı kar hırsı kurbanı olmasına izin vermeyeceğimizi ve bunun için de mücadele edeceğimizi gösterdik.

Devletin “3 günlük ulusal yas” açıklaması kitlelerin öfkelerini sindiremiyor, direniş ruhunu kontrol altına alamıyorlardı. Sokaklarında hareketlenmesiyle baskıların dozajı da artmaktadır. Tabi ki halk gençliğinin sesi olan biz YDG’liler de bu saldırıların hedefi olduk. İzmir ve İstanbul Taksim’de YDG’liler gözaltına alındılar.

İstanbul Kâğıthane İTO Lisesi’nde öğrenciler Soma ve Berkin Elvan için oturma eylemi örgütlemiş ancak devletin kolluk güçleri liselilere saldırmış, kitleyi dağıtmaya çalışmıştır. Gezi’nin liselilere öğrettiklerinden birisi de saldırılara direniş ruhuyla yanıt vermektir! Ve öyle yaptılar. Liseliler Okmeydanı sokaklarında polis saldırılarına direniyordu. İşte tam bu sırada cemevi sokağında polis kullandığı gerçek mermilerle cemevi ve çevresine kurşun yağdırmıştır. Bu sırada bir tanıdığının cenazesine gelen Uğur Kurt polisin silahından çıkan kurşunla cemevi avlusunda başından vurularak katledilmiştir.

“Panik yapma, Organize ol”

Devlet kendisine ses çıkartan, başkaldıran herkesi düşman bellemiş ve saldırıp katletmekten asla çekinmemiştir. Biz liseliler devletin her türlü saldırısından nasibimizi aldık ancak tekrar tekrar sokakları mesken eyledik.

Dergimizde, divan toplantılarımızda ve konferansta tartıştığımız “panik yapma, organize ol” meselesi çok önemli bir noktaya işaret etmektedir. Sokağa dökülen biz

liseliler elbette ki en iyi şekilde direniyoruz ancak burada bireysel bir direniş tarzını benimseyorsak örgüt anlayışımızı tartışmamız gerekmektedir.

Yeni Demokrat Gençlik halk gençliğine önderlik etme misyonunu taşıyan ve böyle bir iddiası olan demokratik kitle örgütüdür. Dolayısıyla bizler misyonumuzu kavramalı, aldığımız bilinçle sokağa çıkan örgütsüz liselilere önderlik etmeli onları örgütlemeliyiz.

Sadece sokağa çıkanlarla kalmamalı bulunduğumuz her yeri örgüte, örgütlülüğe dönüştürmeliyiz. Çevremizdeki yüzlerce liseliyi bu eylemlerin meşruluğunu ve haklılığından bahsetmeli, onları bu eylemlere dâhil etmeliyiz. Eminiz ki çevremizde ki liseli arkadaşlarımız bu meşruluğun ve polis saldırılarının farkındadır. Ancak yaşayarak öğrenme ve kavrama meselesi burada ortaya çıkmakta, yakıcılığını hissettirmektedir.

Aynı şekilde az önce bahsettiğimiz “panik yapma, organize ol” tartışmasını kavrayıp pratiğe aktarmış olursak örgütlenmede yararını görmüş olacağız. Bizler alanlarda ve çatışmalar sırasında ajitasyon-propaganda ve diğer konularda komisyonlar oluşturmalıyız. Bunu yapabildiğimiz anda orada bir örgüt var olmuş olacaktır. Bunlar olmadığı zaman örgütsüzlüğe düşmüş ve kitlelere propaganda, görünür olma meselelerinde geri kalmış olacağız.

Geziden bu yana örgüt olarak çıkardığımız dersleri kavrayarak sokaklara inip, Berkin’in ve diğer şehit düşen yoldaşlarımızın hesabını soracağız. Tüm halk gençliği, sokaklarda Gezinin 2. Sezonunda zorbalardan ve onların uşaklarından hesap soracaktır.

Türkiye'den Çıkar İlişkileri

Türkiye'de emek ile sermaye arasındaki çelişki her geçen gün artmaktadır. Türkiye'de işçiyse eğer, başkaldırmanın ve hakkını aramamanın için önüne türlü türlü engeller konuyor ve bu yolla da modern köleliğinin derinleştirilmesi isteniyordur. Çok uzağa gitmeden hemen en yakınımdaki bir gazeteye el attığımızda **“Sendika üyesi olduğu için iş yerinden kovuldu”** ya da **“İş kazası!”** başlıklı haberler görme ihtimalimiz oldukça yüksektir.

İşçi sınıfının hakkını aramasına izin vermeyenler, işçileri hakkında ufacık bir iş güvenliği almazlar. Çünkü önemli olan işçinin sağlığı ya da güvenliği değil, insanları sömürmek ve daha fazla para kazanmaktır. Kısaca işçiyle patron arasındaki ilişkiyi açıklayacak olursak; patronun Napolyon gibi **“Para, para, para”** nidalarıyla karşılaşmış oluruz.

Bir diğer önemli ilişki ise devlet – patron ilişkisidir. Bu ilişkinin temelleri sağlamdır. Devlet patron için vardır. Patron işçiyi sömürür, iş güvenliği adı altında hiçbir şey yapmaz devlet ise bu durumu denetlemez, destekler. Bu ilişkiyi de kısaca özetleyecek olursak; devletin *“yerse hemşerim, eşim, dostum, yesin, devlete vergi vereceğine bana para versin”* teziyle karşı karşıya kalırız.

Kısa süre önce hiç duymamamız gereken, daha doğrusu hiç olmaması gereken bir haber duyduk. Soma maden ocağında çıkan yangın sonucu ocak çöktü ve resmi rakamlara göre 301 (gerçekte çok daha fazlası) işçi hayatını kaybedip 100'e yakın işçi yaralandı. Henüz yüreklerdeki yangın sönmemiş iken devlet tarafından gelen **“Kader”**, **“İş kazası, olabilir böyle şeyler”** gibi açıklamalar öfkemizi katladı. Sokağa taşan öfkemize karşılık ise devletin faşist saldırıları oldu.

Soma bize gösterdi ki; İş ve işçi güvenliği arttırılması, işçiler hakkını aramalı. Yapılan açıklamalarda Soma maden ocağını çökmesi sonucu yaşamını yitiren maden işçilerinin, ‘6 ay sonra bu kaza olsa yaşamlarına devam edeceklerini’ söyledi Soma maden şirketinin sahibi. Yani önlemler henüz alınmamıştı, 6 ay sonra alınacaktı. Şirket böyle ‘hakkılığın’ savunurken, yeterince savunmadığını düşünen devlet **“işin fitratında var”**, **“kader”** diye açıklayarak şirketi destekledi. Çok fazla zaman geçmeden şirketin hükümetle yakınlığı duyuldu. Bundan çok kısa bir süre sonra ise şirketin büyük gelirin rağmen normalin çok altında bir vergi verdiği çıktı ortaya.

Yaşanan katliamın ardından Soma'ya giden başbakanın ise protestolara küfür, hakaret ve yumruklarla karşılık vermesi suçunu kanıtlar nitelikteydi. İşçiler sigortasız çalıştırıldığı için içeride kaç kişi kaldığı bilinmiyordu. Bunun üzerine ocak kapatılmıştı. Hemen ardından Soma ilçesine giriş çıkışların yasaklanması ise devletin suçu

örtbas etmeye çalışmasını bize gösterdi.

Berkin Elvan'ımızın polis terörüyle hayatını kaybetmesinin ardından, devlet ve yandaşları ; “15 yaşındaki bir çocuğun orada ne işi vardı ?” diye açıklamalarda bulunmuştu. Bu açıklamaların beraberinde sokağa dökülen halka ise bir kez daha faşizmle karşılık vermişti.

15 yaşındaki Kemal'in orada ne işi var?

Aradan çok zaman geçmeden Soma'daki maden ocağından gelmişti kötü haber. İşçiler bir bir çıkarılırken 15 yaşındaki Kemal' de çıkarıldı göçüğün altından. Daha 15 yaşında bir maden işçisi; bunun nesi yasal nesi vicdana sığar? 15 yaşındaki Berkin'imize orada ne işi vardı diyenlere; “15 yaşındaki Kemal'in orada ne işi vardı?” diye sorasımız geldi.

İşçi sınıfı köle olarak görülmektedir. Bunun en büyük örneği ise Soma'da göçük altından çıkan maden işçisinin kendisini bir sedyeden daha değersiz görmesidir. Türkiye'de çocuk işçi olmaksızın mecburiyettendir. Geçim sıkıntısı ve gelecek kaygısı taşıyan halkımız, isteksiz olsa da çocuklarını çalıştırmak zorunda kalmaktadır. Egemen sınıfın ve devletin ise oldukça işine gelmektedir bu durum, çünkü amaç daha fazla kardan.

Çünkü çocuktur o, “sesini çıkaramaz”. Çünkü çocuktur o, “sen ne dersin yapar”, “sorgulamaz”. Devlet ise çocuk işçilerin önüne geçeceği yerde karışmaz, destekler. Eğitim alması gereken çocukların geleceğini elinden alır.

Bu noktada ise mücadelemizin doğruluğu ve haklılığı devreye giriyor. Bilimsel değil teokratik bir eğitim anlayışı güdülen ülkemizde **“dindar bir nesil yetiştireceğiz”** nidalarıyla nasıl geleceğimiz karanlıklar altına sürükleniyorsa, sözde parasız (!) olan paralı ve sermaye odaklı eğitim ile çalışılmaya ve köleliğe itiliyoruz.

Çocuk yaşta geleceğe dair planları tamamen hayale dönüşen hatta belli bir zamandan sonra artık hayal bile kuramayan çocuk işçiler; çocuk olduğu için saatlerce çalışıp 2-3 kuruş alarak devletin ve egemen sınıfın çıkarlarına hizmet ettiriliyor.

Biz halk gençliğinin sesine bu noktadan itibaren birçok iş düşmektedir. Özgüvenini kaybetmiş işçilerin ve ötekileştirilen çocuk işçilerin yanında olmalı, bastırılan düşüncelerinin bulunduğumuz her alanda sesi olmalıyız. Egemenlerin işçiler üzerindeki kirli oyunlarını teşhir etmeli, direnişi büyütmeliyiz.

Sarıgazi 75.yıl DMO Lisesi'nden bir YDG'li

Kaypakaya ve Soma Eyleminden
Taksim

Soma

Gazi Mahallesi Soma Eyleminden

Kaypakaya ve Soma Eyleminden
Taksim

Tayyip Erdoğan'ın Soma Ziyareti

Unutmayacağız!

“Abi Baretim Kaybolmasın, Maaşımdan Keserler...”

Yeraltından saatler sonra çıkarılan işçinin bir elinde serumu, üstü başı simsiyah ve perişan. Ve yaşlı ve acılı gözler arasında dudaklarından dökülen ilk cümle bu... “Abi baretim kaybolmasın...” Neden? “Maaşımdan keserler...” Sanki burada susmak gerekiyor değil mi?

Sanki büyük bir sessizlik inletiyor ortalığı. Biraz önce enkaz altından sağ çıkan bir insan, yüzlerce ölü işçi arkadaşının arasından sağ çıkmayı başaracak kadar “şanslı” bir insanın ilk düşündüğü şey baretini. Çünkü kaybolursa maaşımdan keserler. Nerede eksik kaldı, ne eksik kaldı diye düşünmek gerekmiyor mu? Günlerdir gözyaşı döküyor, uyuyamıyor, uyanmak, haberlere bakmak istemiyoruz. Ve şaşkınlıkla izliyoruz işçilerin iş kaybetme korkularını. Ezilmişliklerini şaşkınlıkla izliyoruz. İşçi, bindirildiği ambulansla sedyeden doğruluyor ve “Sedye kirlenmesin çizmelerimi çıkarayım mı?” diyor. Yeryüzünün adaleti hiç olmadığı kadar gerçek çarptı yüzümüze.

Evet, o işçi, sedyeye binerken korkuyordu sedye kirlenir diye. Çünkü hayatında hiç kimse onunla böyle ilgilenmedi. Hayatında ilk defa bu kadar yoğun bir ilgiyle karşılaştı. Alışık olmadığımız durumlarda, hele hele devlet tarafından alışık olmadığımız bir muamele görürsek korkuyoruz değil mi?

Bu insana ambulansın onu en sağlıklı şekilde hastaneye ulaştırma zorunluluğu olduğunu kimse söylemedi. Biraz önce yüzlerce işçinin ölüm uykusunda yattığı yeraltından sağ çıktığını ve o yerin dibine batasınca sedyeye ayaklarını, hem de çizmeleriyle, kaygısızca uzatma hakkına sahip olduğunu kimse söylemedi. Onu bir ölüm madenine güvencesiz gönderenlerden hesap sorma hakkı olduğunu kimse söylemedi. Çünkü o “cahil” bir işçi.

Soma'nın nerede olduğunu bile bilmeyen insanların beğenmediği, “konuşmaya değmez” bir adam. “Akıllanmayan” bir türlü, o halde bile isyan etmeyi “bilmeyen” bir adam.

Devletin ise insan yerine koymadığı bir insan o. İş makinesi. Yeraltına girer, çalışır, çıkar ya da çıkmaz oradan. Sonuçta bu işlerin fitratında ölüm de var. Kader... (İşçi ölümleri genelde kadersizlikten oluyor buralarda zaten.) Eğer çıkamazsa tazminatı filan neyse

verilir, yerine yenisi alınır. Sonuçta önemli olan çarklar dönsün, üretim sekteye uğramasın. Ocağa işçi mi yok sanki! E ama yaşam şartları? İş güvencesi? İşçi hakları? Emek? Bakılması gereken aileler? Ya ölüm? Yok, mu cevap? Yok!

Çünkü onların böyle kaygıları olamaz. İş var işte daha ne istiyorlar. Açlıktan ölmek mi istiyorlar!

Yeryüzünün lanetlileri ölüyor, birer, onar, yüzer... Soma'da bir işçi kıyımı yaşanıyor ve hâlâ onları eleştiriyor, hâlâ Soma'nın AK Parti'li mi yoksa MHP'li mi? CHP'li

mi olduğu sorusu üzerinde tartışıyor insanlar. Bir yanda ise Soma'da ölen yüzlerce işçiyi sahiplenen insanlara korkunç bir polis saldırısı var. Dünya bugünlerde o kadar iğrenç şeye şahit oluyor ki. Sanki gerçek olamazmış gibi bunca şey...

Madende kardeşi kalmış, sağ mı yaşıyor mu belli olmayan insanlar tekmeleyerek dövülüyor ya ötesi var mı? Gözümün önüne Van'da depremin ertesini enkaz altında aileleri olan insanlara polisin biber gazlı ve joplular saldırısı geliyor.

Aslında şaşkınlık tuhaf. Belli ki bu işlerin de fitratında var bu durum. Yeryüzünün lanetlileri yeraltında yok olurken, dua etmekten ötesine geçmeyen, bu insanlar, toplu halde ölmeden bu madenin güvencesiz çalışma koşulları hakkında en ufak bir fikri olmayan ve hâlâ başka çaresi olmadığını düşünen bu işçiler... Soma'dan gelen her yeni ölüm haberiyle biraz daha küçülüyorum ve artık bu sessizliğin çılgınlığı kulaklarımı sağır ediyor...

Mersin Üniversitesi'nden Bir YDG'li

Soma'nın Katili Taşeron Cumhuriyeti

13 Mayıs 2014 tarihinde Manisa'nın Soma ilçesinde gerçekleşen maden katliamında, resmi rakamlara göre 301 (gerçekte çok daha fazla) işçi hayatını kaybetti.

Soma'daki maden cinayetinde bu kadar çok işçinin katledilmesinin şüphesiz ki en büyük sebebi taşeronlaşma denen, vahşi sömürü düzeninin azgın çarklarını döndürebilmesi için kullandığı sistemdir.

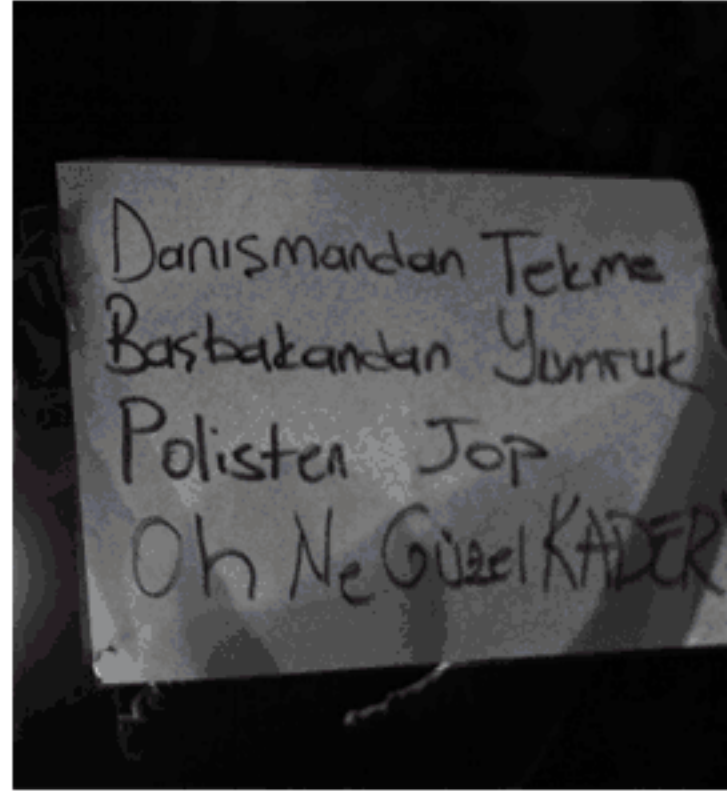
Soma'daki taşeron sistemi ise deyim yerindeyse **taşeronun taşeronu** şeklinde tanımlanabilir. Soma'da resmiyette gözükme de işçiler taşeron şirket tarafından yönetiliyordu. Somadaki taşeron şirketler birbirlerinden "**Mis, Nilüfer Bey, Gema, Doğanay, Atmış, Şengül**" gibi isimlerle ayrılıyordu.

Taşeron şirketlerin her biri kendi ekipleriyle madene girer. Bu ekiplerin başlarında ise "**dayıbaşı**" denilen kişiler bulunur. İşçilerin her sorunuyla ilgilenmekle (!) sorumlu olan kişiler bu dayıbaşlarıdır. İşçinin üzerinde çok fazla hâkimiyeti olan dayıbaşları işçileri tokatlamaktan bile çekinmiyorlardı.

Bu dayıbaşları Soma şirketiyle anlaşıp kendi ekibinde olan işçileri Soma işçisiymiş gibi göstererek resmi sorumluluklardan da kurtulmuş oluyordu. Soma'daki işçiler 1000-2000 Lira arası maaş alırken dayıbaşları denen taşeroncular 10.000 liraya kadar maaş alıyorlardı.

Taşeron şirketler, üretimi arttırmak için işçileri ölesiye çalıştırmaktan hiç bir şekilde çekinmemişlerdir. Dört sene öncesine kadar belli bir miktar kömür alan **TKİ**'nin (Türkiye Kömür İşletmeleri) son 4 yıldan beri ne kadar çıkarırlarsa o kadar alacağını söylemesiyle maden daha çok kömür çıkarmaya başladı.

3 vardiya şeklinde çalıştırılan madende 08.00-16.00 arası vardiyanın "**Gündüz**", 16.00-24.00 arası çalışan vardiyanın "**Paşa**", 24.00-08.00 arası vardiyanın ise "**Serseri Vardiyası**" diye adlandırıldığı madende üretimi arttırmak için ise bu vardiyalar birbirleriyle yarış-

tırılıyordu.

Herhangi bir vardiyada sorun çıktığında ise işçiler iş aksamasın, maaşlarından kesinti olmasın diye ses çıkarmayıp diğer vardiyanın gelmesini bekliyorlardı. Gerçi katliamdan bir ay öncesine kadar madenin çok fazla ısındığını ancak atlele çalışabildiklerini bildirmişlerdi ama şirket hiç bir şekilde ciddiye almamıştı.

Soma Holding patronu **Alp Gürkan** ise verdiği röportajda "*Türkiye Kömür İşletmeleri Soma'da kömürü kendisi*

çıkartırken tonunu 130-140 dolara mal ediyordu. Biz ihaleye girip, tonunu 23,80 dolara çıkarma taahhüdü verdik. Başardık." açıklamalarını yapmaktan geri durmuyordu.

Madeni bu kadar ucuza çıkarmak için Alp Gürkan yüzlerce işçinin hayatıyla oynamaktan hiç bir şekilde çekinmemiş ve bunu övünerek belirtmişti. Bu kadar ucuza kömür çıkarılmasının bir bedeli olacaktı tabii. Bu bedel de yaşanan katliam oldu. Katliamda ölen işçi sayısının bu kadar çok olmasının bir başka sebebi ise vardiya değişimleri. Vardiya değişimleri maden dışında yapılması gerekirken iş durmasını diye madenin içinde yapılması ve katliamın bu vardiya değişimleri sırasında gerçekleşmesiydi.

Tabii ki iş güvenliğini kontrol etmek için görevlendirilen müfettişlerin denetimden bir hafta önce yetkililere geleceğini bildirmesi, geldiğinde ise ilk katları gezip, geceleri ise en lüks otellerde kalması da sayının artmasında etkili oldu.

En son yaşadığımız bu katliam da bize gösterdi ki, taşeron sadece daha fazla kar, daha fazla sömürü daha fazla ölümden başka hiçbir şey getirmemiştir ve getirmeyecektir. Soma'nın katili Taşeron Cumhuriyeti'dir ve Soma'da yaşananlar kaza değil cinayet, katliamdır!

Marmara Üniversitesinden Bir YDG'li

SOMA: Bir Devlet Gerçekliği

Karl Marx burjuvazinin uzun tarihsel toplumsal gelişmeler ve birbirini izleyen ihtilaller sonunda ortaya çıktığını, gelişen sanayi ile birlikte kapitalizmin feodalizmi parçaladığı tespitinde bulunmuştur.

Yine Marksist tarih anlayışına göre burjuvazi de ezdiği sınıf olan proletarya tarafından ortadan kaldırılacaktır. Burjuvazi kendi egemenliğini koruyup sürdürmek için, proletarya ise burjuva egemenliğine son verip proletarya diktatörlüğünü kurmak için savaşmaktadır. Burjuvazi feodalizmi alt edip siyasi iktidarı ele geçirdikten sonra proletarya üzerindeki tahakkümünü arttırmış ve sömürsünü katmerleştirmiştir.

Bu noktada burjuvazi işçi sınıfına dönük saldırılarını yoğunlaştırmış ve ivme kazanan toplumsal hareketlenmeleri bastırarak iktidarını sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Üretimin toplumsallaşması ile mülkiyetin gittikçe bireyselleşmesi kapitalist ekonominin temel çelişkisi haline gelmektedir. Ezilenlerin milyarlarca ifade edildiği dünyamızda üretim araçlarının sadece bir grup asalağın mülkiyetinde olması kapitalizmin niteliğini anlatmaktadır. Bu durum burjuvaziye sürdürülemez ekonomik sistem olan kapitalizmi önlemler alarak ayakta tutmaya itmektedir. Bu önlemler herkesin bildiği gibi proletaryaya saldırı demektir. Bunların en başında gelen önlem olarak işçi sınıfı hareketlerine aymazca saldırmak ve en küçük bir kıpırdanışı bile zor kullanarak bastırmak yer alıyor.

Burjuvazi işçi sınıfına dönük esnek, kuralsız, taşeron çalışmayı dayatmakta; sendika, kıdem tazminatı, grev ve toplu iş sözleşmelerine dair kazanılan hakları gasp etmeye çalışmaktadır.

Avrupa' da işçi sınıfı on altı saate varan, kirli konutlarda, ucuz ücrete çalıştırılmaya başlanmışken yapılan grev-

lere de azgınca saldırılmış, yüzlerce işçiyi katledilmiştir. Durumu örneklendirirsek 1857 yılında New York kentinde 40.000 dokuma işçisinin katıldığı greve polisin saldırması sonucu 129 işçi katledilmiştir. Katledilen işçilerin büyük çoğunluğunu kadınlar oluşturmaktadır. ABD'de 1 Mayıs'ın birlik dayanışma günü ilan edildiğinden sonra 1886'da yapılan eyleme polis saldırmış, önce 6 işçiyi daha sonrasında ise 8 işçi önderini katletmiştir. Elbette ki bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Hatta tarih bu katliamlarla da doludur desek pek iddialı olmuş sayılmayız. Buna ek olarak Avrupa' da, gelişen sanayi ile birlikte var olan ham madde yetersizliğinden kaynaklı burjuvazi yeraltı kaynakları zengin olan ülkeleri işgal ederek sömürgeleştirmiştir. Burjuvazi kendi ülkelerinde gelişen işçi sınıfına ve sömürge ülkelerde gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine fütursuzca saldırmaya devam etmiş ve sonucunda tarihe geçecek olan katliamlara imza atmıştır.

T.C. Devleti de kuruluşundan beri bu minvalde ilerlemiştir. Kuruluşunda her ne kadar burjuvazi sürece önderlik edemese de dolaylı olarak etkilenmiş ve palazlanmaya başlamıştır. Komprador nitelikte gelişen ve emperyalizmin yarı sömürgesi olduğu bu tip ülkelerde proletarya üzerine baskıların daha da katmerleştiğini söyleyebiliriz. Kapitalist olan ülkelerde görece demokrasiden söz edilirken yarı-feodal olan ülkelerde direkt olarak faşizm sürekli yönetim biçimi olarak vücut bulmaktadır. En temel hak ve özgürlüklere saldırılmakta, en temel protestolar dahi engellenebilmektedir.

Kaypakkaya gözüyle işçi direnişleri

Ülkemizde işçi sınıfının mücadele tarihine bakarsak yapılan saldırıları açık ve net olarak görebiliriz. **Mustafa Suphi**'nin kurduğu TKP kapatılarak ve ideolojik-politik önderi katledilerek sınıfa en büyük darbe vurulmuştur. Türkiye' de komprador burjuvazi siyasi arenaya çıkması ile birlikte işçi sınıfı üzerinde baskı, sömürü politikasını devreye sokmuştur. Greve katılan işçiler katledilmiş, 1 Mayıs yasaklanmış, sendikal hak ve özgürlükler rafa kaldırılmıştır. Tam da emperyalistlerin istediği şekilde uşaklık görevi yerine getirilmiştir. Proletarya ise yapılan bu saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmiş militan ve meşru eylemler düzenlemiştir.

70' li yıllarda dünya genelinde gelişen sınıf hareketi ülkemizde de yankısını bulmuş öğrenci hareketinin yanı

sıra sınıf hareketi de yükselişe geçmiştir. Çin’de **Büyük Proleter Kültür Devrimi**’nin etkisiyle devrim mücadelesi de görece yükselmeye başlamıştır. Bu yıllar aynı zamanda tüm dünyada bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin damgasını da taşımaktadır. Bu dönemde tarihin sayfalarına geçecek olan birçok grev örgütlenmiş ve eylemler düzenlenmiştir.

Bunlardan biri de kuşkusuz ki **15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi**’dir. Komprador burjuvazi işçi sınıfına bu sefer de sendikaları ortadan kaldırmaya çalışarak saldırılarını yöneltmiştir. Böylelikle işçi sınıfını daha rahat sömürmeyi hedeflemiştir. İşçi sendikalarının çeşitli gerekçeler sunularak işlevsiz hale getirilmek istenmesi üzerine işçiler üretimi durdurma kararı almışlardır. 15 Haziran günü işçiler fabrikaları boşaltıp alanlara inmeye başlamış, 200 kadar fabrikadan **150.000 işçi** yollara düşerek yürümeye başlamıştır. O görkemli yürüyüş böyle başlamıştır.

Yürüyüşe katılmayan diğer illerdeki işçiler destek amacıyla işbaşı yapmaz, Ankara- İstanbul yolu trafiğe kapatılır. İşçi sınıfı karşısında çaresiz kalan burjuvazi yürüyüşü engellemek için barikatlar kursa da nfiledir çabaları. İşçiler can bedeli savaşarak birer birer barikatları aşarlar. Çıkan çatışmalarda 3 işçi katledilir. İşçi sınıfının gücünü gören burjuvazi can telaşına düşmüş ne yapacağını bilemez hale gelmiştir. İşçilere azgınca saldırmış direnişi bitirmek için her yolu denemiştir.

“Hesaplaşma günü korkunç olacak!”

Devlet bir taraftan işçilere saldırmakta diğer taraftan da sendikalarla görüşme yapmaktadır. Uzlaşmacı sendikaların yine ihanet içerisine girmeleri sonucu eylemler sonlanmıştır. Eylem başarıya ulaşmadan sonuçlansa bile bu olay Türkiye işçi sınıfı tarihine 15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi olarak yazılmıştır. Kuşkusuz ki öğreneceğimiz birçok öze sahip olan bir direniş. Bu direnişten öğrenmek ve direnişi daha iyi tahlil etmek gerekirse eylemlerde yer alan komünist önder İbrahim Kaypakkaya’ın fikirlerini dikkatle incelemek gerekir. Ama her şeyden önce 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin Kaypakkaya’nın tezlerinin şekillenmesinde önemli bir payının olduğunu belirtmek gerekir.

Kapitalizmin ne kadar vahşi olduğunu net olarak açıklamak gerekirse Soma örneğini vermemizin yeterli olacağı kanısındayız. İşçinin iş güvenliği burjuvazinin kar hırsına

feda edilerek yüzlerce işçi katledilmiştir. Soma katliamı bu nedenle hafızalardan asla silinmeyecektir. Yüzlerce işçinin kanına giren burjuvazi halen kendini savunmakta hatalarının olmadığını söylemektedir. Asıl hatanın işçilerden kaynaklandığını bile iddia edebilmektedirler. T.C. nin faşist vali yardımcısı kaza sonrasında aymazca çıkıp aklını kullanan işçiler kurtuldu diyebilmektedir.

Katliamın bir başka siyasi figürü olan **Tayip Erdoğan** ise bu olanların için **“fitrat”**ında olduğunu daha öncesindeki söylemlerini sürdürerek **“kader”** olduğunu savunmuştur. Böylelikle sebep olduğu katliamın sorumluluğundan kaçabileceğini düşünmüştür. Hatta daha da aymazlaşarak ölen işçinin akrabasına saldırıp, tokat atmıştır.

Nasıl şuursuz olduğunu siz de rahatlıkla düşünebilirsiniz artık. Erdoğan’ın çırağı olan (ondan ders almış olduğu belli olan) müsteşarı ise madenci yakınlarını tekmelemekten geri durmamaktadır. Utanmazca bide tekme

attığı ayağının incinmesi sonucu sağlık raporu alıp kendini haklı çıkarmaya çalışmaktadır. Burjuvazi polisini katliamı protesto etmek için alanlara çıkan halkın üzerine salmış, azgınca saldırtmış ve yine halkı kışkırtıcı ilan etmekten geri durmamışlardır. İş bırakma eylemi yapan işçilerin ise iki günlük maaşını keserek akıllarınca işçilere ceza vermeye kalkışmışlardır.

Soma’ya giden oradaki gerçekliğin çarpıtılmaması için mücadele eden avukatlara, devrimcilere, öğrencilere saldırılmış. Soma’ya yardım için sivil faşistler saldırılarak gerçekleri çarpıtmayı hedeflemişlerdir. Durum öyle bir hal almış ki artık Soma’da eylem yapan madencilere bile TOMA’larla, gazlarla saldırılmıştır.

Halen insanlar madende ölen akrabalarını aramaktayken devlet gücünü sağ kalan işçilere yöneltmiş onlara saldırmıştır. Devlet madende yaşamını yitiren işçileri, tepkileri azaltmak uğruna madende bırakıp, madeni üzerlerine kapatmıştır. Ailelerin **“çocuklarımızı yıllar sonra kömür diye çıkaracaklar”** feryadını hatırlarsak durumu net olarak görmüş oluruz. Burjuvazi bugün işçilerin cenazelerini içerden çıkarmayarak kurtulacağını düşünmektedir. Kendi hukukları ve adaleti tarafından kurtulmuş olsalar bile halkın adaletinden kaçamayacaklardır. **Hesaplaşma günü korkunç olacak!**

Ege Üniversitesi’nden Bir YDG’li

Mayıs'ın Kızıl Gülü

Sen ki öğrettin bizlere; aslolanın tutsak olmak değil, teslim olmamak olduğunu kendi yaşamın üzerinden. Gösterdin bizlere; faşizmin cellâtlarının ellerindeyken bile nasıl yenebileceğimizi onları, çelikten iradenle devleşirken karsularında! Onlar küçüldüler karşında, onları sardı bir tedirginlik, onlar korktu!

“Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım.”

Böyle söylüyordu Kaypakkaya, faşizmin mahkemelerinde yaptığı savunmasında. Pişman değilim diyordu, en ufak bir tereddüde yer vermeden. Nasıl pişman olabilirdi ki onurlu bir yaşamı seçmekten? Pişman değildi İbo; onurun ayaklar altına alındığı, insanlığın yok edildiği bu düzene karşı savaşmaktan.

Dünyayı değiştirmek isteyenlerdendi o. Bu bilinci kuşanıp da çıkmıştı yola. Hiçbir güç geri adım attırmazdı ona! Geri adım atmadı İbo. Öyle başı dik, öyle onurlu, öyle inançlı yürüdü yolunda, yoldaşlarıyla.

“Biz ki yarınıız halkın

Umudu, yüz akıyız

Hıncı, namusu...” (A. Arif)

Canından çok değer verdiği halkının umuduydu İbo, öyle değer veriyor, öyle seviyordu halkını. Ve bir o kadar da inanıyordu. İnanmasaydı zaten öyle kararlı adımları nasıl atabilirdi ki?

Halkının yüreğinde yer edinmek hiç de zor olmadı onun için. Umut yeşili gözlerinde samimiyeti, inancı, kararlılığı görüyor, yürekleri ısınyordu ona. Yadırgamadı halkı İbo'yu hiç. Halktı o, halkın içindeydi. Öyle bütünleşmişti ki yetmedi güçleri onu halkından koparmaya! Koparamazlardı! Zorbalıkla kurulan bir bağ değildi ki bu, gönül bağıydı. Sımsıkıydı; kopmazdı öyle kolay kolay. Kopmadı, kopmayacak!

Umutların talan edildiği zamanlarda umut olmuştu

halkına, yoldaşlarıyla. Halka yapılanı unutmuyor, cevapsız bırakmıyordu. Ve elbette devrimcilere yapılanları da unutmuyordu. Hesap soruyordu İbo! Devrimcileri ihbar edenlerden hesap soruyordu! Sinan Cemgil ve arkadaşlarını ihbar eden muhtardan hesap sorduğu gibi! Halka el uzatanlardan, halka zulmedenlerden hesap sorduğu gibi!

Zorluklarla doluydu yolu, engellerin ardı arkası kesilmiyordu. Durmuyordu yine de İbo! Her adımı bir öncekinden daha kararlı, daha inançlıydı. Çünkü biliyordu; atılan her adım özgürlüğe atılan bir adımdı. Ve tadına varıyordu, her adımda daha fazla özgürleşmenin. Yürüyordu İbo... Arkasından ‘ez ji devrimcime’ diye bağırın çocukların saf, temiz, berrak seslerini duyuyordu. Gülümsüyordu İbo... Şair diyor ya;

“Ne zindan karanlığı

Ne zulüm

Ne işkence

İndiremez dudaklarındaki gülümsemenin bayrağını...” (A. Telli)

Öyle temiz, sıcacık, umut dolu kaldı gülümseyişleri... Solduramadılar! Halkın yüreğinde dalgalanıyor hâlâ bir bayrak gibi! Kimin gücü yeter indirmeye o bayrağı?

Yürüyordu İbo... Her adımda umut daha bir sıkı kök salıyordu yüreğinde. Öyle inançlı, öyle umutlu, öyle kararlı yürüyordu işte, yüreğinde tarifi zor sevdalar

taşıyarak. Yürüyor ve biliyordu ki, zaman bahara akıyor...

Çatışıyor İbo! Aydınlığın savaşını sürdürüyor. Karanlıkta onlar, karanlıkta gelmişlerdi. Hainlerdi, aydınlıktan nefret ediyorlardı. Sarmışlardı etraflarını yüreklerinde aydınlığı büyütenlerin.

Şehit düştü, can yoldaşı Ali Haydar yiğitçe dövüşerek! Yaralanmıştı İbo, ama en çok yüreği yanıyordu. Söz veriyordu yoldaşına, akan kanının hesabını soracağına dair. Karanlığın bekçilerinden soracak hesabı vardı! Savaş sürüyordu ve elbet bu karanlık yenilecekti! İnanıyordu İbo...

Bitmiyordu ihanetler, kol geziyordu karanlıkta. Sinan Cemgil'in ihbarcısından hesap sorsa da bitmiyordu ihbarcılar, hainler! İhbar ediliyordu İbo, karanlığa!

Yürütülürken karlar üstünde, donarken parmakları eğmiyordu başını! Onur çalıcılara teslim etmiyordu onurunu! Karanlığın ortasında aydınlığı savunuyor, bir yıldız gibi parlıyordu inançlı gözleri!

*"Ne yalvar yakar olmuştur
Zulmün pençesinde
Ne de düşürmüştür
Kırların ve türkülerin
Onurunu yere!" (A. Telli)*

18 Mayıs, İbrahim'in ser verip sır vermediği gündür!

18 Mayıs, Diyarbakır işkence hanelerinde en ağır işkencelere maruz kalan, parça parça koparılan etlerinden direngenlik akan, ser verip sır vermeyen yiğit bir komünistin adıdır!

*"Devrim için her zaman ölecekler bulunur
...gider... gider, nice koç yiğitler gider
Senin de içinde bir oğlun varsa çok değerlidir
Ey mavi gök! Ey yağız yer bilesin ki
Yüreğimiz kabına sığmamakta
Örsle çekiç arasında yoğrulduk
Hıncımız derya gibi kabarmakta!" (İbrahim
Kaypakkaya)*

Mayıs ayı başlarında işkencelere ara verildiği bir günde yazdığı bu şiirde dediği gibi, devrim için ölecekler her zaman bulunur! Kendisinden önce idam sehpa- larında, zindanlarda, meydanlarda katledilen, devrim uğruna canını ortaya koyan bütün yiğit devrimciler gibi İbrahim Kaypakkaya da Diyarbakır zindanlarında, 90 gün işkence tezgâhlarında direnerek, bir kez olsun başını eğmeden 18 Mayıs 1973'te ölümsüzleşti.

Diyarbakır zindanı tanıktır yiğitliğine! Kanla yazıl-

mış duvarlarına umut! Yüreğin, inancın aşmış duvarlarını, bedenini hapsedseler ne çıkar!

Sen ki öğrettin bizlere; aslolanın tutsak olmak değil, teslim olmamak olduğunu kendi yaşamın üzerinden. Gösterdin bizlere; faşizmin cellâtlarının ellerindeyken bile nasıl yenebileceğimizi onları, çelikten iradenle devleşirken karsılarında! Onlar küçüldüler karşında, onları sardı bir tedirginlik, onlar korktu! Korkuyorlar! Hâlâ amansız korkular salıyorsun üstlerine! Tahammül edemiyorlar anmamıza seni, saldırıyorlar azgınca! Artırıyorlar zulümlerini, korkularından. Bizlere düşen de derya gibi kabaran hıncımızla korkularını büyütme- dir. Bu da bizlere bıraktığınız devrimci mirası daha ileriye taşımakla, mücadeleyi büyütme-yle mümkündür!

*"Unutulsun bu gövdeye duyulan hasret
Unutulsun bu alışılmış duyarlık
O kadar sade o kadar kalabalık ki
Unutulmaya değer onların insan gövdeleri
Ve unutulmalı mutlaka
Dolsunlar diye yüreklere
Dolsunlar damarlara
Ölü mü denir
Ölü mü denir şimdi onlara?" (E. Cansever)*

1973'ten beri Diyarbakır zindanlarından yankılanan sesin; aşıyor duvarları, ulaşıyor bilincimize, yüreklerimize. Sönmeyen bir meşalesin halkının yüreğinde! Direnişin, bilincin abidesi olarak duruyorsun karşımızda. Her doğan gün anacak, yaşatacağız seni, kavganı! Hiç solmayacaksın, kızılığında Mayıs'ın!

İstanbul Üniversitesi'nden bir YDG okuru

Taksim'de İlk Defa Önder Yoldaşı Anmak

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı katledilişinin 41.yılında anmak için Galatasaray Lisesi önüne yapılan çağrıyla, Sarıgazi YDG olarak, araç kaldırarak Galatasaray lisesi önüne harekete geçtik.

Çok sayıda sivil ve her sokak başında bulunan çevik kuvvet yüzünden caddede indik ve Galatasaray Lisesi önünde toplanan kitleye ulaşmak için en uygun yolu aradık ama her yerdelerdi. Galatasaray Lisesi'ne çıkmamıza iki sokak kala, son rotamız olan yerde iki grup çevik kuvvet olduğunu fark ettik. Ben ve iki yoldaş önden bakmaya gittik.

Galatasaray Lisesi önüne geldik ama yoldaşlarımız hala flamalarımızla oradalar. Bir yoldaşımız, "Ben gidip haber vereyim" dedi ve gitti. Yaklaşık 5 dakika geçmeden Partizan ve YDG flamaları açıldı.

Daha sonra kolluk kuvvetinin hiçbir uyarısı olmadan saldırısı oldu ve flamaları taşıyan arkadaşlarımızı gözaltına almaya çalıştılar. Üç arkadaşımızı aldılar, direndik geri almaya çalıştık. Bir süre direndikten sonra yakın mesafeden plastik mermi ve biber gazı sıkılınca geri çekildik. Üzgündük, öfkeliydik, gözaltı vermiştik. 5 dakika önce yanımızda olan yoldaşlarımız, dövülerek, yerlerde sürüklenerek, gözaltı otosuna götürülüyorlardı. Galatasaray Lisesi önüne geldiğimiz anda iki tane TOMA aynı anda

çıkarak kitleyi dağıtmaya çalışıyordu. Koşmaya başladık, LGBT'li arkadaşların bulunduğu bir yere girdik. LGBT'li arkadaşlar gayet sıcak karşıladılar ve korurcasına içeri aldılar. O anda çevik kuvvet ekibi sokağa daldı ve hızlıca bizim bulunduğumuz yere koşuyorlardı, sesleri geliyordu. Oradaki arkadaşlar müşteri muamelesi yapıp birkaç şey ikram eder etmez çevik kuvvet ekibi geldi sokağa bakındı barın kapısından içeri baktı ve gittiler.

LGBT'li arkadaşlar sayesinde o anlık kurtulmuştuk. Bıraktığımız eşyaları sonra alacağımızı söyledik ve teşekkür ederek çıktık.

Birbirimizi kaybetmiştik, herkes grup şeklindeydi daha sonra birbirimizle haberleşerek bir buluşma yeri gerçekleştirdik.

Sarıgazi'ye geldik, gözaltı verdiğimiz için üzgündük. Şahsen ben o gece uyuyamamıştım çünkü yoldaşımızı oradan alamadık, kurtaramadık o gün hissettiklerim gerçekten inanılmazdı. Hele sonrası, yoldaşımızın ismini vererek uyanmalarım, uyandıktan sonra yatamayışlarım, çok zor bir geceydi benim için. Eminim ki orada yoldaşlarımızı vermemek için direnen yoldaşlarımızın hepsi için de zor bir gece olmuştur.

Sarıgazi'den Bir YDG'li

Mavi Polis Işığının Arkasındaki Karanlık Dünyayı Yıkacağız!

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın faşizmin zindanlarında düşmanı yenilgiye uğratmasının ardından 41 yıl geçti. Bizler onun ardılları olarak önderimiz İbrahim Kaypakkaya'yı anmak onun mücadelemizde ölümsüzleştiğini kitlelere, halk gençliğine göstermek için Taksim de yapılacak olan yürüyüşe katılmak için yola koyulduk. **Galatasaray Lisesi** önünde, Soma katliamı ve İbrahim Kaypakkaya anması için toplanan kitleye dâhil olmak istiyorduk. Lakin faşist polisler tarafından araçtan iner inmez takibe alındık. Sürekli bizi izleyerek taciz ediyorlardı. Çevik kuvvetin yanında geçerken sivil polislerin saldırısına uğradık. Azgınca saldıran polis iki arkadaşımızı işkence yaparak gözaltına aldı.

Benim Kaypakkaya anmasından çıkarımlarım olmuştu tabi ki. Devletin Kaypakkaya korkusunun halen devam ettiğini gördüm. Ayrıca onu anan, sahiplenen kurumlara devletin özel olarak saldırdığını görmüş oldum. Polislerin diğer kurumlar varken "*Partizan' cılara sıkın, İbo'cuları*

alın" gibi korku dolu söylemleri devletin bu ideolojiden ne denli korktuğunu açığa çıkarmış oldu.

Kaypakkaya anmasından sonra alandan geri çekilirken karşılaştığımız durumu anlatabayım: Devletin kirli yüzü bir daha ortaya çıkmış oldu yaşadıklarım karşısında. O gün iki yönlü faşist saldırısı sonucu dört yoldaş o ortamdan uzaklaşmaya çalışırken değişik ve polisin olmadığı alanları tercih etmeye özen gösterdik. Tarla başı'ndaki cadde üzerinde 2 akrep ve 30-40'a yakın polis gördük, yaklaşmıştık da onlara. Onların önünden ıslak ve gaz kokulu geçmemiz tehlikeliydi biz de bir arka sokaktan yani tam arkalarından geçmeye karar verdik. Ve sokağa girer girmez iki tane uyuşturucu satıcısı bize doğru yaklaştı ve uyuşturucu pazarlamaya çalıştı. Biz de polisin 20 metrelik mesafede olduğunu düşünerek hiç bir tepki vermeden oradan uzaklaştık. Yani anlatmak istediğim '**halk için emniyet**' yazan, polisin arka sokağı pek emniyet içerisinde değildi aslında. Ya da emniyetten anladıkları sadece halka eziyet etmek miydi? Biliyorlardı, göz yumuyorlardı ve işbirliği yapıyorlardı. Ama biz mavi polis ışığının arkasındaki karanlık dünyayı yıkacağız.

Sarıgazi'den bir Liseli YDG'li

Egemenler İçin Eğitim: “TİCARİLEŞTİRİLMİŞ ÜNİVERSİTELER”

Tartışılması gereken şey nasıl iyi bir eğitim verilmesi gerektiğidir. Öğrenciye verilen eğitimin ardından iş hayatında pratiğe geçerek öğrenmesinin koşulları yaratılmalıdır. Yalnız bunların hiçbiri söz konusu olmadığı gibi egemenler bugün, öğrencilerin üniversiteyi bittirdiği andan itibaren öğrencilere yönelik kurslar açarak, şirketlerle anlaşmakta öğrencileri sertifikalar almaya mahkûm etmektedirler.

Yükseköğretim Kurulu Başkanı Gökhan Çetinsaya tarafından hazırlanan “Büyüme, Kalite, Uluslararasılaşma, Türkiye Yükseköğretimi İçin Bir Yol Haritası” başlıklı rapor 12 Mayıs 2014’de kamuoyuna sunuldu. Bu raporda Türkiye yükseköğretim sisteminin son 30 yılı ve bugünkü yapısı incelenmiş, ayrıca önümüzdeki on yıl için öneriler belirtilmiştir.

Türkiye’nin 2023 hedefleri ve küresel dinamikler ışığında yükseköğretim sisteminde konu alınan başlıklardan üç temel stratejik alan olarak, nicel büyümeden nitelikli büyümeye geçiş, akademik insan kaynağının geliştirilmesi ve uluslararasılaşma başlıkları göze çarpmaktadır. Bütün alanların ortak paydası ise, eğitim-öğretim, araştırma, “topluma katkı” dışında özellikle üzerinde durulan yönetim süreçlerinde “kalite odaklı bir yükseköğretim sistemini inşa etme” meselesidir.

Nicel büyümeden nitelikli büyümeye

Türkiye yükseköğretim sisteminde son otuz yılda gerekliliğinden fazla bir büyüme söz konusudur. Bu büyüme sonucunda, 1995 yılında % 9 olan yükseköğretim net okullaşma oranı 2013 itibarıyla % 40’a ulaşmıştır. 1980’de % 6 civarında olan Yükseköğretim brüt okullaşma oranı ise 2013 itibarıyla resmi istatistiklerde % 75’e ulaşmış olup, 2014 itibarıyla % 80’i aşacağı tahmin edilmektedir.

Uluslararası karşılaştırmalar yapıldığında, Türkiye’nin son on yılda yükseköğretimde büyük bir niceliksel genişleme sağladığı, Fransa ve Birleşik Krallık gibi ülkelerin yükseköğretim okullaşma oranlarını yakaladığı görülmektedir. Raporla Türkiye ile bazı ülkelerin yükseköğretim öğrenci sayıları karşılaştırılmakta, benzer nüfus ölçeklerine sahip ülkeler arasında Türkiye’nin yükseköğretim alanında “en büyükler” arasında yer aldığı belirtilmektedir.

Türkiye’deki bu büyüme eğiliminin; Türkiye’nin demografik yapısı başka bir deyişle yüksek ölüm ve yüksek doğurganlık oranlarından düşük ölüm ve düşük doğurganlık oranlarına geçişi, her seviyede artan okullaşma oranları, zorunlu hale gelen 12 yıllık eğitim, küresel sosyo-eko-

nomik dinamikler ve gittikçe daha fazla uluslararasılaşan yükseköğretim dünyası dikkate alındığında önümüzdeki yıllarda da devam edeceği görülmektedir. 12 yıllık zorunlu eğitim nedeniyle 2016 yılından sonra her yıl liseden mezun olan öğrenci sayısı bugünkü 850 bin düzeyinden 1 milyon 200 bin düzeyine yaklaşacaktır. Böylece, daha fazla sayıda ortaöğretim mezununun üniversite giriş sistemine başvuracağı dikkate alındığında, yükseköğretime olan talebin daha fazla artacağı görülmektedir. Bu sebeple de Türkiye’nin yükseköğretimdeki şişkinlik durumu artarak devam edecektir.

Bu durumda tartışılması gereken şey nasıl iyi bir eğitim verilmesi gerektiğidir. Öğrenciye verilen eğitimin ardından iş hayatında pratiğe geçerek öğrenmesinin koşulları yaratılmalıdır. Yalnız bunların hiçbiri söz konusu olmadığı gibi egemenler bugün, öğrencilerin üniversiteyi bittirdiği andan itibaren öğrencilere yönelik kurslar açarak, şirketlerle anlaşmakta öğrencileri sertifikalar almaya mahkûm etmektedirler. Diğer ülkelerin önüne geçebilecek kadar üniversite açarak, üniversite açmayı rekabete dönüştüren bir devlet üniversiteleri ekonomik kaynak olarak görmekte ve bu “kaynaktan” yararlanmaktadır.

Akademik insan kaynağının geliştirilmesi

1980’li yılların başından itibaren Türkiye’de hem öğretim üyesi hem de öğretim elemanı sayılarında görülen önemli artışlara rağmen, bu artış oranı öğrenci sayılarında gerçekleşen artış oranının altında kalmıştır. Öğretim üyesi açığını telafi etmenin yolunun daha çok nitelikli doktora mezunu yetiştirmekten geçtiğinin ve Türkiye’deki doktora mezunu sayısının, benzer büyüklükteki diğer OECD ülkelerine kıyasla az olduğunun ifade edildiği raporda, durum şu örnekle açıklanmaktadır: Türkiye’de yılda yaklaşık 4.500 civarında doktora mezunu verilirken; ABD’de 61 bin, Rusya’da 27 bin, Almanya’da 25 bin, Japonya ve Birleşik Krallık’ta 17 bin civarında doktora mezunu verilmiştir. Mevcut durumdaki öğretim üyesi açığı ve bundan sonra devam edecek olan büyümenin yüz yüze programlarda olması beklendiği dikkate alındığında, önümüzdeki on

yıl zarfında, nitelikli doktora mezunu sayılarının kademeli olarak üç katına çıkarılmasına, bir başka ifadeyle her yıl 15 bin doktora mezununa ihtiyaç bulunmaktadır.

İster "nitelikli" doktora sayısı artırılsın, ister daha çok araştırma görevlisi alınsın; bu durumun en önemli sıkıntılarından biri Türkiye'deki öğretim elemanlarının özlük haklarının son derece kötü bir durumda olmasıdır. Akademisyenler üzerindeki eğitim-öğretim yükünün çok fazla olmaması ve kendilerini geliştirebilecekleri, araştırma-inceleme yapacakları zamanın yaratılması önemli bir ihtiyaçtır. Üniversitelerde bilimsel eğitim şarttır. Akademisyenlerin bu şekilde eğitim vermesi ancak piyasalaştırılmış eğitim sisteminin yıkılmasıyla mevcut olacaktır.

Uluslararasılaşma

Bu başlıkta ise egemenler Türkiye'nin uluslararasılaşmakta sıkıntılarından yakınmaktadır. Hedefleri, yeni başlayan bu uluslararasılaşma eğiliminin Türkiye yükseköğretiminde gelecek vizyonu içerisinde merkezi bir yerde olmasını sağlayacak mekanizmaları oluşturmak, Türkiye'nin dünyadaki konumuna uygun, ekonomik ve dış politika hedefleriyle uyumlu bir seviyeye çıkarmak, uzun vadeli başarısı için ülke içinde kurumsallaşmasını ve dünyada

markalaşmasını sağlayabilmektir.

Buraya kadar değinilen tüm konularda egemenlerin önüne koyduğu planları, hedefleri ve yaptığı tartışmaları üniversitelerde pazar odaklı eğitim ve ticarileştirme çabalarından başka bir şey değildir.

Egemenler her gün bir yenisini geliştirdiği neo-liberal politikalarıyla birlikte gençliği geleceksizleştirmenin planlarını yapmaktadırlar.

Üniversite gençliğine yönelik yapılan bu stratejik saldırıların karşısında bizlerin hedefleri ise ortadadır. Eğitimi piyasa ihtiyaçlarına göre değil, bilimsel veriler, toplumsal ihtiyaçlar ve halkın talepleri doğrultusunda gerçekleştirmektir. Eğitimdeki müşteri bilincini, devletin pazar odaklı bu eğitim sistemini yıkacak olan tek gerçek halk gençliğidir. Gençliğe yönelik neo-liberal saldırılar karşısında bir güç olmak için gençliğin biriken öfkesini örgütlemeliyiz. Gezi İsyanı'nda sokakları tutuşturan gençliğin öfkesi, ısrarı ve kararlılığı; nerede bir direniş ve mücadele var ise orada sürüyor. Ve mücadele geleceğimize yönelik tüm saldırılar karşısında sokakların, alanların, kampüslerin nabzını tutarak gençliğin her yeni güne olan öfkesi ile yeni isyanlarla büyüyecek.

Soma İçin Boykot!

Soma'da yaşanan işçi katliamının haberi ile başlamıştım güne. Yüzlerce işçinin yaşamını yitirdiğinden bahsediliyordu. Burjuva-feodal medyada çıkan haberlere göre iş kazası yaşanmıştı ama biz biliyoruz ki bu ölümler kaza sonucu değil, iş güvenliği sağlanmadan çalıştırılmanın ve taşeron çalışma sisteminin bir sonucuydu...

Acımız büyüktü, öfkemiz büyüktü, acımız ve öfkemiz isyanımızı büyütecek hesap soracaktık egemenlerden, katillerden ve patron-ağalardan.

Mersin Üniversitesi öğrencileri olarak ülkede yaşanan bu tür saldırılara ve katliamlara sessiz kalmamıştık. Ancak bu defa mesele sessiz kalmamak değil daha fazla haykırmalı ve isyan etmeliydik.

Üniversite öğrencileri olarak Soma'da yaşanan katliamın ertesi günü **boykot** eylemi gerçekleştirme kararı aldık. Eylemin yol ve yöntemlerini tartıştıktan sonra eylemi tüm fakültelerde ve üniversitenin giriş kapısında gerçekleştirme kararı aldık. Bir gün sonra sabah 06.00'da okulda olacaktık tüm fakülte kapılarına zincir vurarak giriş kapısına doğru ilerleyecektik. Ancak yeterli sayıya ulaşmamamızdan kaynaklı eylemin içeriğinde bazı değişiklikler yaptık. Sadece üniversite'nin giriş kapısını kapatarak akademisyenler, öğrenciler ve çalışanlardan hiç kimseyi üniversitenin içerisine almama kararı aldık.

KGS'leri ve araç yolunu kapatarak eylemimizi başlattık. Eyleme Rektör Yardımcısı **Yüksel Özdemir** müdahale etmek için geldi ve bizlerle sık sık tartışmalara

girdi. Yüksel Özdemir'in söylediklerine ve ikna etme çabalarına kulak asmak yerine sloganlarla ve ajitasyonlarla kitleye yaşanan olayın devlet eliyle gerçekleştirilmiş bir katliam olduğunu anlattık. Kitle içerisinde bize destek verenlerin olmasıyla birlikte destek vermeyen ve eylemi doğru bulmayanlarda vardı.

Eğitim-Sen'li çalışanlar ve akademisyenlerle yaptığımız görüşmeler sonucunda eylemi saat 09.00'da bitirme kararı aldık.

Kitle içerisinde yer alan işçiler ve öğrenciler yaşanan olaydan dolayı çok üzgün olduklarını sık sık dile getirirken eylemin sonlarına doğru öğrencilerden de destek aldık. Saat 9'da ise kapıları şu sözleri söyleyerek açtık: "Bu eylem Soma'da ve diğer tüm maden ocaklarında hayatlarını kaybeden maden işçilerine ve işçi kardeşlerimize adanmıştır."

Soma'da hayatını kaybeden maden işçileri için saygı duruşunda bulunulduktan sonra eylem sonlandırdık.

Mersin Üniversitesi'nden Bir YDG'li

Davanın Takipçisiyiz Hesap Soracağız

Gezi İsyan'ında Eskişehir'de sivil polisler ve sivil faşistler tarafından dövülerek katledilen 19 yaşında bir üniversite öğrencisi olan Ali İsmail Korkmaz'ın davasının 2. duruşması 12 Mayıs tarihinde Kayseri'de görüldü.

Kayseri'ye girilmeden önce şehir dışından mahkemeye gelenlerin önü kesilerek arama yapılmak istendi. Kitle, üstünü aratmayarak kimlik kontrolü yaptırmadı. Katil polisler sadece bagajları aramakla yetindiler. Kayseri'ye gelen kitle, adliye önüne doğru yürüyüşe geçti. Adliye önünde beklemek için ayrılan bölgeye girilmeden polisler tarafından tekrar arama yapılmak istendi. Yürüyüş korтеjinin en önünde olan bizler "bizler Ali İsmail'in katillerine üzerimizi aratmayacağız" ajitasyonları çekerek arama noktalarına yüklendik. Çaresiz kalan katiller arama noktaları tekrar kaldırmak zorunda kaldılar. Bizler de alana "Ali İsmail Korkmaz" sloganlarıyla giriş yaptık.

Mahkeme önüne geldiğimiz de "Bu Dava Senin Davan Ali İsmail İçin Ayağa Kalk" pankartımızı açarak adliye önüne astık. Ardından diğer alanlardan gelen arkadaşlarla toplanarak flamalarımızı açıp sloganlar attık. Adliye önünde duruşmanın sonucunu beklemeye başladık. Zaman zaman içeriden gelen haberlere, sloganlarımız ve zılgıtlarımızla karşılık verdik.

Bazı arkadaşlarımız mahkeme sürerken "hepimiz Alişiz öldürmekle bitmeyiz, faşo polis", "Ali İsmail'in katili faşist T.C devleti" gibi yazılımlar yaptı.

Sanık avukatların, "gezciler bu mahkemede tanıklık edemez" demesi üzerine mahkeme salonundaki kitle "katiller mi tanıklık edecek" diyerek tepkilerini gösterdiler.

Duruşmanın ilerleyen saatlerinde mahkeme dışarısında "Katiller halka hesap verecek" gibi sloganlarımızı daha gür bir şekilde atarak bekleyişimizi sürdürmeye devam ettik. Daha sonra havanın soğumasıyla birlikte bizlerde ateş yakıp, ateşin başında halaylarla, sloganlarla beklemeye devam ettik.

"Neden Yapıcıyı' da öldürmediniz?"

Duruşmada olaya tanıklık eden bir kişinin Ali İsmail Korkmaz'ın fırıncı esnafı ve polisler tarafından ayrı ayrı üç kere darp edildiğini söylemesi üzerine sanık avukatların "polisler sana neden müdahale etmedi, yoksa orayı sen mi yönetiyordun?" gibi olayla ilgisiz

sorular sorması ortamı gerdi. Ali İsmail'in avukatları itiraz ederek bu sorunun 'neden sağ kurtuldun' anlamına geldiğini "asıl bu soruyu sanıklara sormak lazım, neden Yapıcı'yı da öldürmediniz" diye dedi.

11 sanığın ifade verdiği mahkeme de avukatların tutuksuz yargılanan sanıkların da, görüntü vb. somut gerekçelerle tutuklu yargılanmalarını talep ettiler.

Tutuklu sanıklar ise kendileriyle ilgili söylenenleri kabul etmediklerini ve tahliyelerini talep ederken, tutuksuz sanıklar ise beraat istedi.

Katillerin avukatları tanıkların çok kere çelişkiye düştüğünü ve organize bir tavırla hareket edildiğini söyleyip, lafı Ali İsmail Korkmaz'ın o gün dövüldüğü için değil var olan hastalığından kaynaklı öldüğüne getirerek sanıkların tahliye ve beraatını istedi.

Mahkeme heyeti teknik konularla ilgili talepleri kabul ederken tutuklu sanıkların tutukluluğunun devamına tutuksuz sanıkların ise hallerinin devamına karar verdi. 3. duruşma, TÜBİTAK'tan gelecek görüntülerin de izleneceği 14 Temmuz'da olacak.

Mahkemenin ertelendiği haberi gelince katillere olan öfkemiz kat kat arttı bizler de "katiller halka hesap verecek" vb. sloganları atıp araçlarımıza doğru gittik.

Bizler Yeni Demokrat Gençlik olarak katillere olan öfkemizi militan duruşumuzla, hesap sorma bilinciyle Gezi Şehitlerini unutturmayacağız.

Ankara'dan Bir YDG'li

Gezi'de 2. Sezon 1. Bölüm: BU DAHA BAŞLANGIÇ...

Genellikle genel çağrıya, eyleme, dâhil olma şeklinde bir katılım göstermekteyiz. Bu durum, yapılan eylemin politik içeriğinin kitlemiz tarafından kavranma ve politikleşme düzeyini düşürmekte bu durum eylem alanına doğrudan yansımaktadır. Her eylem, düzene her karşı çıkış, bizim için ajitasyon ve propogandanın, örgütlenmenin bir parçası olmak durumundadır.

Gezi İsyanı'nın birinci yıldönümünde, sokaklar yine oldukça hareketli. Yaşananlar ise önümüzdeki günlerde çatışma ve direnişin artacağına işaret etmektedir. İsyanın 2. Sezonunda, coğrafyamızın dört bir yanında, işçi ve emekçiler sokağa çıkarak, Gezi ruhunun sürdüğünü gösterdi. Devletin isyanın başladığı günden buyana, sistematik olarak yürüttüğü yoğun psikolojik savaşa, onbinlerce polis, çevik kuvvet, TOMA ve Akreplerle başta İstanbul olmak üzere direnişin adresi olabilecek kentlerde yaşama geçirdiği OHAL'e karşı kitleler sokağa çıktı.

31 Mayıs 2013'ten bu yana, her ne vesile ve ne gündemle konuşmuş olursa olsun "Geziciler"i ağızdan düşürmeyen Erdoğan'ın, bu korkusunun nedensiz olmadığı Gezi'nin yıldönümünde bir kez daha açığa çıktı. Söz konusu korku, devletin, büyük bir seferberlik ilan ederek, meydanları adeta kuşatma altına almasını getirdi.

Devletin, gelişen kitle hareketine karşı tahkimatını güçlendirdiğini, mevzilerini sağlamlaştırdığını ve geçen bir yıllık süreçten zengin deneyimler çıkardığını söylemek mümkün. İstanbul'dan, Ankara ve İzmir'e kadar birçok ilde devletin, saldırılarını; kuşatma, çevirme ve etkisiz hale getirme denklemiyle, burjuva-feodal

basın eliyle yürüttüğü yoğun bir manipülasyon eşliğinde başarılı bir şekilde yaşama geçirdiği söylenebilir.

Devletin, kitle hareketini analiz ederek, stratejisini bunun üzerine kurduğu görülüyor. Hareketin kendiliğinden gelişen bir özellik taşıması ve büyük oranda örgütsüz kitlelerden oluşması, devletin hareket alanını da genişletiyor. Devrimci, ilerici güçler hareketin içinde yer alsa, ciddi bir emek harcasa da, bu çabanın hareketin niteliğini ve yönünü değiştirecek bir düzeye ulaşmadığı bir gerçek. Özellikle meydanların büyük bir kuşatma altına alındığı bu koşullarda, **yeni taktiklere** yönelmek gerektiği açıktır.

Egemenlerin tüm güçleriyle yüklendiği meydanlarda, kitle hareketine yönelik azgın saldırılarında düzeyi giderek yükseltmesi, yığınlarda ciddi bir özgüven sorununu da ortaya çıkaracaktır. Kabul etmek gerekir ki; Gezi İsyanıyla birlikte sokağa çıkan kitle, önemli oranda CHP'nin ideolojik-politik etkisi altındadır. Yerel seçimlerde AKP'nin sandığa gömüleceği söylemleriyle pasifize edilmeye çalışılan kitlelerin, beklenen sonucun gerçekleşmemesiyle ciddi bir moral bozukluğu yaşadığı açıktır.

İsyanın soluk borusu: Forumlar

Gezi İsyanı'nın yıldönümünde gelişen direnişi olumsuz yönde etkileyen bu gerçekliği göz ardı edemeyiz. Kitleler, Gezi İsyanıyla birlikte yaşamı adına gerçek karar vericinin kendisi olduğunun farkına varmaya başladı. Yığınlarda ciddi bir özgüven filizlenmeye, yaşanan gelişmeler karşısında tepki veren, hesap soran bir gerçeklik serpilmeye başladı.

AKP'nin "siz ne yaparsanız yapın bizim söylediğimiz olacak" sözüyle esasta hedef aldığı, bu özgüven, kendi gücünün farkına varma gerçekliğidir.

Kitle hareketine yönelik topyekûn saldırganlıkla, yığınların söz konusu iradesi sokakta, meydanlarda kırılmaya çalışılmaktadır.

Gelinen aşamada meydanların devletin işgali altında olduğu bir gerçekliği yaşıyoruz. Meydanlar, bugün sistemin gücünü tahkim ettiği ve kitle hareketine yöneldiği alanlar haline gelmiştir. Burada gerçekleşen eylemlerde devlet, tüm şiddetiyle azgınca saldırmakta, kitle direnişiyle saldırıya karşı koysa da, geri çekilmek zorunda kalmaktadır. İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da ve birçok ilde yaşanan budur. Bu durum kitlenin düşman karşısındaki duruşunu etkilemekte, kendine olan özgüvenine yönelmektedir.

Gezi İsyanı mahallelerden meydanlara akan bir hareket olarak devleti dört bir yandan köşeye sıkıştırmış ve bunun sonucunda birçok yasaklı alan zapt edilmişti. Bu yanı sıra bugünkü koşulların 31 Mayıs 2013'ten farklı olduğunu kabul etmek gerekir. Gezi İsyanı, toplumun derinliklerinde bir köz gibi yanmaya devam ederken yüzeyde hareketin ivmesinin ilk günden oldukça zayıf olduğunu görmeliyiz. Bu sorun üzerine düşünmek ve çeşitli çözümler üretmek gereklidir.

2013 Haziran'ını canlı, dinamik ve mücadeleci kılan önemli duygunun forumlarla ortaya çıkan toplumsal dayanışma olduğunu biliyoruz.

Hemen her mahalle, bölge ve ilde ortaya çıkan forumların/dayanışmaların, sorunların birlikte tartışılması, kafa yorulması bağlamında yığınlar arasındaki görünmez duvarları yıktığına şahit olduk. Meydanları zapt eden kitle hareketinin buradan beslendiği, güç aldığı, buraya dayandığını söylemek mümkün. Forumların/dayanışmaların, önemli oranda daralması, birçok yerde işlevsizleşmesiyle, Gezi ruhunu yaratan en önemli motorun güçten düştüğü açıktır.

Forumların yeniden canlandırılması, dayanışmaların harekete geçirilmesi ve yaşam alanlarına sahip çıkılması ekseninde daha güçlü bir şekilde sokağa çıkılması bir gereklilik olarak karşımıza çıkmaktadır. Her şey bir yana, yalnızca "Kentsel Dönüşüm"le birlikte uygulamaya sokulan, uygulanması düşünülen politikalar bile bunu gerekli ve zorunlu kılmaktadır.

Gelinen aşamada, devlet, meydanlarda yapılan hemen her basın açıklaması, eylem vb. türden etkinliğe azgınca saldırmakta, birçok meydanda mitingler yasaklanmakta ve yapılan yeni yerler adres olarak gösterilmektedir.

Kuşku yok ki bu yaklaşım, devletin toplumsal muhalefeti baskı altına alma, sindirme, kontrol altında tutma

yaklaşımın bir sonucudur. Sorun, salt bir mekân olarak meydan/meydanlar sorunu değildir. Bu bakımdan Taksim, Kadıköy, Konak veya Kızılay'da miting düzenlenmesi için verilen mücadele aynı zamanda temel hak ve özgürlükler uğruna yürüttüğümüz kavganın bir parçasıdır. Devletin toplumun en dinamik kesimlerine yönelik saldırılarına bir yanıtı aynı zamanda.

Harekete etkili bir katılım için güçlü bir hazırlık!

Meydanların böylesine yoğun düşman ablukası altında olduğu durumlarda burada gerçekleşecek eylem ve mitinglere daha güçlü ve hazırlıklı olmak gerekmektedir. Söz konusu kitle hareketinin, en örgütlü kesimleri olan devrimci, ilerici güçler arasında da ciddi bir **koordinasyonsuzluk** bulunmaktadır. Meydanlara yapılan geniş çağrılarda devrimci, ilerici güçlerin birlikte hareket etmesi gereklidir. Bir parçası olduğumuz bu güçlerin eylem anına yönelik oluşturacağı ortak bir projenin, atmosferi değiştirmeye hizmet edeceğine kuşku yoktur.

İstanbul'dan İzmir'e, Ankara'dan Antakya'ya eylemlere katılım biçimimiz üzerine daha yoğun bir şekilde tartışmaya ihtiyaç vardır. Yapılan çağrılara, güçlü ön hazırlıklarla, örgütlü katılma düzeyimiz gerçekliğimizin oldukça altındadır.

Genellikle genel çağrıya, eyleme, dâhil olma şeklinde bir katılım göstermekteyiz. Bu durum, yapılan eylemin politik içeriğinin kitlemiz tarafından kavranma ve politikleşme düzeyini düşürmekte bu durum eylem alanına doğrudan yansımaktadır. Her eylem, düzene her karşı çıkış, bizim için ajitasyon ve propagandanın, örgütlenmenin bir parçası olmak durumundadır. Kitlemizi devlet gerçekliği, ona karşı hangi yol ve

yöntemlerle mücadele edileceği konusunda eğitmek için böylesi anlar tarihi fırsatlar sunmaktadır. Sokakta, barikat başında, düzene karşı koyan, çatışan toplumun en ileri kesimlerine, kendimizi anlatma, onlara ulaşma açısından böylesi eylemler son derece önemlidir.

Biz, halk gençliğinin yaşadığı sömürü ve zulüm girdabından kurtulmasının tek yolunun, bunu yaratan düzene karşı mücadele etmesinden geçtiğini savunuyoruz. Elbette bu da yetmez, bu mücadelenin doğru bir ideolojik zeminde, doğru bir politika etrafında yapılması da gereklidir. İşte tam da bu ideoloji ve politikayı halk gençliğine taşıma misyonu bize aittir.

Her anımız örgütleyelim İnisiyatif bizde olsun

Bunun ilk adımı, mevcut güçlerimizin, karşımızda duran tabloya dair bakış açısını derinleştirmek, kavrayışını geliştirmek olacaktır. Bu açıdan her eylem çağırısı öncesinde, bu yapılamadıysa mutlaka her eylem ya da miting sonrasında geniş kitle toplantılarının örgütlenmesi zorunludur.

Sınıf mücadelesinin bugünkü tablosuna dair bilimsel bir kavrayışın kazanılması bunun kitlemizle birlikte tartışılması, alanlarımızda politik düzeyimizi yükseltecektir. Bununla birlikte kitlemizin, YDG kimliğini sahiplenme oranı da artacak, her bir YDG'li daha fazla özneleşecektir.

Bu tartışma, YDG olarak eylemlere katılım biçimimiz, nasıl bir hazırlık yapmamız gerektiği, kitleyle nasıl bağ kuracağımızla devam etmelidir. Her yoldaşın katılımıyla zenginleşecek söz konusu tartışma yerini, önümüze koyduğumuz hedeflerin nasıl getirileceği sorusuna bırakacaktır.

Bugün, eylemlere katılımımız ve burada ki duruşumuzda kolektif iradeden çok bireysel çabalar ve inisiyatifler öne çıkmaktadır. Bu hareket tarzı, eylemde ve toplam tabloda gerçekliğimizin altında bir yer kaplamamıza neden olmaktadır. Çözüm ise bireysel inisiyatiften öte kolektif mekanizmaların harekete geçirilmesidir.

Eylemin bütününden sorumlu bir eylem komitesinin kurulması, bu komitenin sorumluluğunda eylem öncesi teknik hazırlıkların yapılması doğru olacaktır. Kimi alanlarımız bahsini ettiğimiz komiteleri kurmakta ancak bileşenler büyük oranda deneyimli, alanı örgütleyen YDG' lilerden oluşmaktadır. Böylece yeni yoldaşlar eylem anında inisiyatif alamamakta bu anlamda

gelişmemektedir. Oluşacak komitede deneyimli yoldaşların yanında mutlaka yeni yoldaşlarda yer almalıdır. Öte yandan deneyimli YDG'lilerin yeni yoldaşların inisiyatifine saygı göstermesi, kararlarını doğru bulmasa bile uygulamalıdır.

YDG olarak hedefimiz, her eylemi kendini tamamlayan bir politik döngü-süreç olarak ele almak olmalıdır. Yani bir eylem komitesinin kurulmasıyla başlayan, bu komitenin önderliğinde ideolojik- politik tartışmalar ve pratikte güçlü bir hazırlığın yapıldığı, eylem anına dair projelerin üretildiği sonrasında sağlıklı bir değerlendirmeyle biten bir politik süreçten söz ediyoruz.

Ajitasyon-propaganda anlamında; eylemlerde düşmanın saldırılarına karşı koymada sergilediğimiz duruşa hiçte yakışmayan, gereğinden fazla alçakgönüllü bir pratik sergilediğimizi söylemek yanlış olmayacaktır. Ajitasyon-propaganda açısından taşıdığımız zaafı bir an önce aşmamız gerekmektedir. Küçük görevlendirmeler, hazırlıklarla bu sorunun aşılması da mümkündür. Bu bağlamda hiçbir YDG'li eyleme flamasız katılmamalı, öne çıkardığımız politik gündemleri yanıtmanın yaratıcı yöntemlerini bulmalıyız.

Meydanların bugünkü güç dengeleri içinde düşmandan kısa vadede temizlenmesi mümkün gözükmemektedir. Bu meydanlarda önceden ciddi bir keşif çalışması yapmak ve olası saldırılar karşısında, belli geri çekilme noktaları, sokakları belirlemek doğru olacaktır. İlk saldırıdan sonra kitlemizi burada toplamak ve barikatı burada kurmak, direnişi burada büyütme kitlemizin özgüvenini de geliştirecektir.

Sınıf mücadelesi arenası, Gezi İsyanı'nda 2. Sezon 1. Bölüme sahne olmaktadır. Gezi'de yığınların yüksek sesle sokakta haykırdığı gibi "bu daha başlangıç"tır mücadele devam edecektir!

Dünyayı Temellerinden Sarsmak İçin BİR TWİT AT!

“Bir kelebeğin kanat çırpması, Dünyanın yarısını dolaşabilecek bir kasırganın oluşmasına neden olabilir.”

Dünya ölçeğinde egemen sisteme karşı halk hareketlerinin hızla arttığı bir dönemdeyiz. Halk hareketlerinin yükselişi her yerde farklı dinamikler üzerinden doğup gelişmektedir.

Kendi iç çelişkileriyle gelişen isyanlar eski yıllara göre hızla yayılabilmektedir. Son zamanlarda isyanların etki alanlarının genişlemesi esasında halk hareketinin niteliği olsa da kullandığı araçlar da bir o kadar etkilidir. Geçmiş dönemlerde kullanılan ajitasyon ve propaganda araçları, teknolojinin gelişmesiyle beraber hızını, etkisini artırmış ve bilgilerin doğrulanabilirlik seviyesi yükselmiştir.

Zamanla artan teknolojik gelişmeler bireylerin, örgütlerin ve kitlelerin kullandığı A\A araçlarını da geliştirdi. Genellikle yazılı, görsel ve işitsel olarak kullanılan iletişim ağı, 21. yüzyılda kendisine yeni bir alan açarak “sanal âlem” oluşturdu.

Sanal âlem denilen internet, dünyanın bir ucundan diğer ucuna saniyeler içinde bilgi aktarımı yapabilecek kapasitededir. Eskiden radyoya, televizyona sahip olmak lüks sayılırken şimdi internet herkesin elinin altında sıradan, temel bir ihtiyaç haline geldi.

İnternetin dünya genelinde yaygınlaşması, insanları birbirleriyle bağımsız bir şekilde bilgi alışverişi yaptığı duruma getirdi. İnternette ortalıkta dolaşan bilginin düzenlenmesi için birçok şirket ticari anlamda insanların vakit geçirebileceği ve bilgilerine sahip olabileceği projeleri hayata geçirdi. Bu projeler **Yahoo**, **MSN**, **Yonja**, **İnstagram**, **Facebook** ve **Twitter** vb. birçok sosyal ağ olarak sıralayabiliriz.

İnsanların saatlerini hatta boş bulduğu tüm saniyelerini bile internette geçirdiği bir durum vardır. Temel bir ihtiyaç haline gelen internetin, insanlar tarafından anlık gelişmeleri, psikolojik durumlarını ve çevrede olan bir olayı kendi bulunduğu sosyal medyada paylaşmaktadır. Sosyal medya, bireylerin kendi başlarına kullandığı bir nitelikten kitlelerin kolektif olarak kullandığı bir niteliğe dönüştü.

Son zamanlarda sosyal medya içerisinde diğer rakiplerini geride bırakan Facebook ve Twitter, ortamın politikleşmesiyle siyasi bir araç haline dönüşmeye baş-

ladı. Bu alanda bireylerin, örgütlerin ve kitlelerin kendi propagandalarını, ajitasyonlarını ve örgütlenmelerine de zemin oluşturdu.

Sansürlenene internet!

‘Arap Baharı’nda, sosyal medyanın rolü ilk defa ön plana çıkmış ve milyonları çok kısa bir süre içerisinde sokaklara dökmüştür. **Mısır**’da ise Twitter, kitleleri örgütleyen bir konuma evrilmiştir. Twitter’ın bu yönlü etkisi Mısır Kralı Mübarek tarafından engellenmek istenmiş, ancak başarısız olunmuştur. Keza **Brezilya**’da da Twitter’ın ve Facebook’un etkileri küçümsenemez. Ülkemizde ise sosyal medyanın en somut örneğini Gezi İsyanı’nda yaşadık.

Ülkemizde yaşanan isyanda Twitter ve Facebook’un rolü büyüktür. Çünkü Gezi Parkı’nda polis tarafından yaşanan saldırılar televizyonlardan ve gazetelerden ya verilmiyor ya da dezenformasyon yapılarak veriliyordu. Sistemin tamamen kontrolünde olan medya her şeyi sansürlemekte hiçbir şeyi doğru olarak vermemektedir. Ancak interneti tamamen kontrolüne alamayan egemenler Twitter ve Facebook’tan yapılan paylaşımları engelleyememiştir. Kitlelerin ‘doğal muhabirlik’ yapması, haberlerin doğrudan milyonlara ulaşmasını sağladı. Sosyal medyada paylaşılan bilgilerin kitlelere sansürsüz ulaşması, kitlelerin sokaklara çıkmasında büyük bir rol oynamıştır.

Bu yüzden internet dikkatleri üstüne çekerek devle-

tin yeni saldırı odağı oldu. Her iletişim ağını sıkı denetleyen ve sansür uygulayan devlet, internetteki bilgi akışını kontrol edemedi. İnternette dolaşan bilgiyi kontrol edemeyen iktidar çareyi sansürlerde, yasalarda ve istihbarat birimlerinde buldu.

Toplumsal analiz için Sosyal medya

Yeni çıkarılan sansür yasasıyla büyük bir yetki alan TİB (Telekomünasyon İletişim Başkanlığı) mahkeme kararı olmadan istediği siteyi, paylaşımı, linki kapatabilecektir. TİB, İlk saldırılarına başbakanın deyişiyle *"Twitter baş belasından"* başlamıştır. AKP tarafından tehdit edilen Twitter ve Facebook, iktidardan yana hareket etmeleri istenmiştir. Tehditlere karşı Facebook, hükümetin sansür politikasını çok zaman geçmeden hatta Gezi İsyanı sırasında uyguladı. Ancak Twitter ise kendi şirket politikaları gereği sansür uygulamayacaklarını ve kimlik bilgilerini paylaşamayacaklarını söyleyerek AKP hükümetine karşı bir duruş sergiledi. Twitter'ın bu çıkışı esasında çok da gerçekçi değildir. Çünkü herhangi bir kişi ya da kurum için çıkan mahkeme kararında tüm bilgilerini vermekteydi zaten. İşin özü kendi prestijlerine gölge düşürmemektir.

Twitter'ın bu çıkışına karşı AKP hükümetinin yanıtı geç olmadı. Sonuç olarak *"Twitter baş belası"* kapatıldı. Twitter'ın ve Youtube'un kapatılması bizler için pek de şaşırtıcı değildir. Devletin kuruluş yapısı ve resmi ideolojisi faşizm olduğundan, AKP'nin kendi çıkarı için her yolu mubah görmesi faşizmin fitratında vardır. Twitter yöneticileri sansürden sonra, AKP ile görüşerek işbirliğine gitti. Hatta Twitter Türkiye'de bir ofis açacağını bile duyurarak kamuoyuna deklare etti. Yasağı kaldırılan Twitter ilk iş olarak hedef gösterilen twitlere ve hesaplara sansür uyguladı. Ardından sansür süzgecini daraltarak daha çok denetleyici konuma geldi.

Twitter ve Facebook gibi diğer birçok sosyal medya kuruluş amaçları sadece bireylerin yönelimleri değil toplumların yönelimlerini belirlemektir. Twitter ve Facebook için kısaca bir toplum anketi diyebiliriz. Çünkü bir sayfada beğenilen bir durum on binler ya da yüz binler tarafından beğenildiğini varsaydıığımızda bu

durum toplumun niteliğini açıklamaktadır. Örneğin; Twitter'da oluşturulan **Hashtag**'ler ve twitler toplumun anlık halini saniyeler içinde yansıtmaktadır. Sosyal medya, toplum analizinde eski yöntemleri nitel ve nicel olarak aşarak kendi bünyesinde yeni bir alan oluşturdu. Sosyal medya sahipleri gelirlerinin tali oranında reklamlardan karşılamakta, esas gelir kaynakları ise hesaplardan gelen bilgileri devletlere, hükümetlere, istihbarat birimlerine satarak karşılamaktadır. Yeni çağda devletler için en büyük handikap bilgi elde etmektedir. Önceden edinilen bilgi ileride yaşanabilecek olan bir olayın önlenmesinde büyük katkı sağlayacaktır. Her beğendiğimiz beğeni, paylaştığımız anlık durumlar, nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığımızı yazdığımızda bizim kişilik profilimizi açığa çıkarmış oluyoruz. Ortaya çıkan kişinin profili başlı başına özünde fişlemedir. Çünkü açılan hesapların hiçbirinin 3. kişiler tarafından gizlilik garantisi yoktur. Bireyleri yani parçayı bütüne birleştirdiğimizde milyonluk bir kitle açığa çıkmış oluyor. Bu milyonluk kitlenin özellikleri yönelimleri ve sosyolojik durumu devletler için önemli bir bilgidir. Kısacası yaşanacak isyanların önlenmesi ya da manipüle edilmesi iktidarlara açıktır.

Sosyal medyanın ne kadar dezavantajları varsa bir o kadar da avantajı bulunmaktadır ve her türlü bilginin sansürlenilmesine karşın internette yine de hızlıca bilgi aktarımı yapılabilmektedir. Sokağın, şehrin, ülkenin, hatta dünyanın diğer bir tarafında olan bir olay saniyeler içinde milyonlara ulaşarak kitleleri harekete geçirebilmektedir.

Önemli olan interneti, sosyal medyayı kullanırken kişiliğimizi, karakterimizi ortaya çıkarmadan toplumsal boyutta ele almalıyız. Twitter ve Facebook ajitasyon, propaganda ve örgütlenme için büyük bir araçtır. Sistemin her türlü gözetlemesine rağmen elimizdeki imkânları doğru ve iyi kullandığımızda bizlere karşı oluşturan silahları onlara karşı kullanmış oluruz. Belki bir bildiri ile bir kişiyi etkileyebiliyorken bir twit ile kitleleri etkileyebiliriz.

Kocaeli'den Bir YDG'li

***Doğa' nın Talanına,
Uyuşturucuya,
Yozlaştırılmaya,
Emperyalist Savaşlara
Karşı
Festivallerde Olacağız!
Gezi Şehitlerini
Sahipleneceğiz.***

Evvel Temmuz' da Antakya' dayız!

Ülkemizde her ne kadar farklı inanç ve mezhepler açısından zengin olsa da bu farklılıklar devlet tarafından silikleştirilmek istenmiştir. Devletin bu isteği doğallığında da o inançları taşıyanları; baskı altına alma, yok sayma ve hatta katletme olarak kendini göstermiştir.

Bahsini ettiğimiz bu zenginliklerin bir parçası olan inanç da "Nusayrilik" tir. Nusayrilerin karşı karşıya kaldığı asimilasyon politikalarına geçmeden önce Nusayrilik inancından bahsedelim.

Muhammed' in ölümü, İslam dinindeki otoritelerin arasında ayrışmalar yaşanmasına neden olmuştur. Kabile dönemini savunan Ali İbn Ebu Talip; Ebu Bekir, Ömer ve Osman taraftarları ile dini mücadele sürecine girmiştir. Bu dönemde başlayan devletleşme süreci de daha kanlı katliamların yapılmasına neden olmuştur. Bahsini ettiğimiz devletleşme sürecinde başta Ali taraftarları olmak üzere devletleşmeye karşı olanlar kat-

ledilmiştir. Yaşanan katliamlarla birlikte perçinlenen ayrılıklar sonucunda Nusayri mezhebi açığa çıkmıştır.

Türkiye toplumunda "Fellah, Arap Uşağı ve Arap Alevi" olarak ifade edilen Nusayrilerin, inançlarının sistematik bir inanç haline gelmesi ise 9. yüzyılda olmuştur.

Ali' nin ölmesinin ardından uzun zaman geçmesine karşın Ali taraftarları kendilerini **Şiat-ül Aliyül** olarak adlandırmışlardı. **Çünkü bu dönemlerde Nusayrilik henüz kavramlaşmamıştı.**

Nusayriliğin kavramlaşması Ali taraftarlarının İslamiyet içerisindeki etki gücünün artmasıyla birlikte yeni yorumlamaların açığa çıkması sonucu olmuştur. Yapılan yorumlamalar sürecinde 11. İmam Hasan Askeri' nin öğrencisi ve yakın dostu Muhammed İbn Nusayr tarafından Nusayrilik mezhebi oluşturulmuştur. 9. yüzyılda kurulan Nusayrilik İbn Hamdan Al Hasibi tarafından geliştirilerek sistematik bir inanç halini almıştır.

Nusayrilere Arap Alevisi veya Fellah (çiftçi) olarak adlandırılmalarının nedenlerine baktığımızda ise, yakın tarihte katliamlara maruz kalmaları ve bunlara karşı direnişleri örgütlemelerini görüyoruz.

Suriye' de yaşanan Fransız işgalinin ardından Nusayriler Tartus ve Latkiye bölgelerindeki dağlara çıkarak buralarda çete savaşlarını başlatmışlardır. Süreç içerisinde çetelerin büyümesinin ardından Nusayriler buralarda yerleşik hayata geçerek tarım ile uğraşmışlardır. Nusayrilerin toprakla olan sıkı bağı böyle kurulurken, Tartus ve Latkiye bölgelerindeki dağlarda yeni isimleriyle anılmaya başlanmış olacaktır: "Nusayri Dağları".

Elbette ülkemizde azınlık konumunda olan Nusayriler, diğer tüm azınlık milliyet ve mezheplerin uğramış

olduğu asimilasyon politikalarından paylarına düşeni alacaktır. Bu pay kendini dönem dönem dil yasaklamalarında bulacakken zaman zaman da bayramların ve dini inançların suç sayılmasında gösterecektir.

Nusayrilere dayatılan baskı, Nusayrilerin dini inançlarını kapalı yaşamalarına neden olurken, kutlanılan bayramlar 90'lı yıllara kadar devlet tarafından yasak ilan edilmiştir.

Evvel Temmuz (Hasat Zamanı) bayramı da kutsal sayılan ve devlet tarafından yasaklanan bayramlar arasındadır. **90'lı yıllara kadar Türkiye' deki Nusayri halkı bu bayramı deyim yerindeyse yer altında kutlamaktaydı.**

Evvel Temmuz' da gündemimiz: Şehitlerimiz!

Geldiğimiz süreçte yıldırma politikalarının halkta bir karşılık bulmamasıyla birlikte Evvel Temmuz bayramı açıktan kutlanmaya başlanmıştır. Bu yılda 8 Temmuz' da başlayacak olan Evvel Temmuz bayramı bir festival olarak örgütlenecek ve bizde YDG olarak bu festivaldeki yerimizi alacağız.

8 Temmuz' da Tekebaşı Köyü' nden başlayacak olan festival gündüz ve akşam saatlerinde yapılacak olan paneller, etkinlikler ve konserlerle zenginleştirilecektir.

Samandağ Kalkındırma Derneği tarafından örgütlenen Samandağ Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali' ndeki genel gündem başlıkları "kadın sorunu, gençlik, azınlık sorunları, Türkiye- Ortadoğu ve Dünya' daki siyasal gelişmeler" gibi konulardır. Bu konulara elbette ciddi hazırlıklar yapıp, konular etrafında düzenlenen etkinliklere katılmamız gerekmektedir. Ancak bu konular bizim için yeterli değildir. Bizim YDG olarak festivalin hazırlık sürecinde ve festival sırasında öne

çıkartmamız gereken belli başlı konular mevcuttur. Bu konulardan biri devletin bölgedeki yozlaştırma politikalarıyla ilgili de Gezi şehitlerinin sahiplenilmesidir.

Bildiğimiz üzere bölgede uyuşturucu kullanımı yaygınlaştırılmak istenmekte, esrar ise birçok insan tarafından sıradanlaşmıştır. Bunlara karşı aktif mücadele ve bilgilendirme çalışmalarına ağırlık vermemiz gerekmektedir.

Ayrıca Gezi İsyanı sırasında üç şehit veren Antakya halkının gündemlerinden birini de doğaldır ki Gezi Şehitleri oluşturmaktadır. **Özellik Ali İsmail Korkmaz' ın** Evvel Temmuz Festivali' nin içerisine aldığı günlerde şehit düşmüş olması, festival gündemlerinden birinde Gezi Şehitlerine ilişkin olmasını zorunlu kılmıştır.

Ayrıca Abdullah Cömert' in davasının 4 Temmuz tarihinde Hatay Adliyesi' nde görülecek olması da bölgenin siyasi atmosferinin tekrardan Gezi' ye döndürecektir. Böylesi bir süreçte başta Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan olmak üzere tüm Gezi Şehitlerimizi sahiplenmekte elzemdir. Bizde YDG olarak kendi yapabileceklerimiz dahilinde Gezi Şehitlerine yakışır bir biçimde Evvel Temmuz Festivali' ne hazırlanmamız gerekmektedir.

Bahsini ettiğimiz konular çerçevesinde Festivale iliş-

Ayrı bir hazırlık yapalım, Festival' de görünür olalım!

kin belli başlı konularda hazırlık yapılmıştır ancak yapılan bu hazırlık bizim için yeterli değildir. Bu bağlamda YDG' den doğru gerek iç çalışmalarımız gerekse de kitle çalışmalarımız kapsamında ek bir programa ihtiyaç duymaktayız.

Bu sene bölgesel olarak katılım sağlayacağımız Evvel Temmuz festivalinde geçen sene yaptığımız olumlu olumsuz eleştirileri de göz önünde bulundurarak festival sürecini örgütlememiz gerekmektedir. Az önce de değindiğimiz gibi festival boyunca temel gündemimiz Gezi Şehitleri olacaktır.

Bu kapsamda "Gezi İsyanı ve öğrendiklerimiz", "Kitle hareketleri ve ilişkileniş biçimimiz" gibi konularda gün içerisinde eğitim çalışmaları yaparak sürecimizi daha verimli geçirebiliriz.

Bunun yanı sıra örgütlenen eylemlere aktif katılım gösterirken, kendi özgün eylemliliklerimizi de örgütleyebiliriz. Ayrıca Sinevizyon ve müzik dinletisi gibi etkinlikler de örgütlememiz bizi hareketli kılacak ve kitleyle bir araya gelmemize zemin oluşturacaktır.

AKP'nin Alevi Düşmanlığı, Mezhep Savaşları!

Suriye'de, 15 Mart 2011'de başlayan rejim karşıtı isyan, geçen süre içinde emperyalistlerin ve onlarla işbirliği halindeki İslamcı örgütlerin müdahalesiyle halktan koparak yeni bir boyut kazandı. Rejim güçleri ile muhalifler arasındaki çatışmalar sonucu yaklaşık 162 bin kişi öldü, 200 bin kişi de sağlık hizmetlerinin yetersizliği nedeniyle can verdi. 25 milyon insanın 10 milyonu evlerini terk etmek zorunda kaldı. Bunlardan 2,5 milyonu, başta Türkiye, Lübnan ve Ürdün olmak üzere komşu ülkelere sığındı. Ülkenin yeniden inşasının en az 250 milyar dolar gerektireceği tahmin ediliyor. (Financial Times, 1 Haziran)

Suriye'de yaşanan iç savaş, ülkenin adeta yerle bir olmasına neden oldu. Esad rejiminin baskılarına karşı mücadele ettiğini söyleyen El-Kaide çizgisinde ki İslamcı örgütlerin, gerçekleştirdiği baskı, şiddet ve katliamların "katkıyla" ülke büyük bir kaosa sürüklendi. Ülkenin dört bir yanını yangın yerine çeviren çatışmalar Suriye'de Esad rejimi ile silahlı muhalifler arasında yaşanıyor gibi görünse de durum çok daha çetrefilli.

Suriye toprakları üzerinde gerçekte Çin'den Rusya'ya; AB'den ABD'ye kadar çok sayıda emperyalist gücün çıkar dalaşının yaşandığını söylemek mümkün. Suriye Ortadoğu'da ki dengeleri değiştirecek çok önemli bir kavşakta, eşikte bulunuyor. Suriye'de ortaya çıkacak sonuç, Ortadoğu'da önümüzdeki on yılları etkileyecek önemli sonuçlar üretecek. Suriye'de çatışmaların bu kadar uzun sürmesinin ve dünya kamuoyunda bu kadar yer kaplamasının temel nedenlerinden birinin bu olduğunu söylenebilir.

Suriye, emperyalistler arasındaki hegemonya savaşında bugün adeta bir satranç tahtası durumunda. Rusya ve Çin başta olmak üzere emperyalistler, Esad'a her türlü desteği sağlayarak Ortadoğu'da ki çıkarlarını garanti altına almayı hedefliyor. Öte yandan dünyanın dört bir yanından El-Kade ve türevi çok sayıda örgütün militanlarını Suriye'ye şeriat idealleriyle toplayan başta ABD ve AB olmak üzere rakip emperyalist blok ise Esad'ı devirerek İran'ın kapısına dayanmanın planlarını yapıyor.

Suriye'den sonra sıranın İran'a geleceği açıklamaları, Ortadoğu'nun Çin'den Rusya'ya, ABD'den AB'ye pek çok ülkeyle iç içe geçen son derece karmaşık yapısıyla birlikte ortaya çıkan tablo, bu küçük ülkenin neden bu kadar önemli olduğunu da ortaya koymaktadır. Suriye'de Esad'a karşı yürütülen mücadelenin ortaya çıkışından çok kısa bir süre sonra mezhepsel bir karaktere bürünmesi de

bu ülkedeki gelişmelerin sınır uçlarını oluşturuyor. El-Kaide ve çizgisindeki yüzlerce İslamcı örgütün "Şii" Esad'a karşı şeriat talebiyle yürüttüğü mücadele, mezhep ayrımlarının, bölge halkını üzerindeki tarihsel ve derin etkisiyle birleştirdiğinde meselenin ne kadar tehlikeli bir boyuta ulaşabileceği kendiliğinden ortaya çıkıyor. Geçen süre içinde Suriye'deki savaşa Hizbullah ve Hamas'ın doğrudan dâhil olması da bu kaygıların haklı olduğunu gösteriyor.

Suriye'de uzun süredir mezhep farklılıkları temelinde yol alan muhalefetin icraatları elbette onlara büyük oranda destek olan devletlerin ürettiği politikalarla besleniyor.

Suriye'de El-Kaide-AKP El Ele!

Suriye'de yaşanan her gelişme uzun süredir doğrudan bizi ilgilendiriyor. Türk hâkim sınıflarının Suriye'deki savaş çığırkanlığı, Esad'ın devrilmesi adına ortaya koyduğu "kraldan çok kralcı" politikalarla T.C sınırları, Suriye savaşının doğrudan bir parçası haline geldi. Türk hâkim sınıflarının bugünkü sözcüsü AKP hükümetinin kardeş-dost ilan ettiği Esad'ı birkaç ay geçmeden diktatör- katil ilan etmesi, elbette karakterine uygun. AKP hükümeti yaşama geçirdiği politikalarla uzun süredir Suriye'de savaşın doğrudan tarafı olmuş, Esad'ın devrilmesi uğruna elinden geleni ardına koymamış, sınırları zorlaşmıştır.

Suriye halkına kan kusturan, katliamlar gerçekleştiren Kaideci örgütlere kapılar sonuna kadar açılmış, her türlü lojistik ve askeri destek verilmiş, başta Antakya ve İstanbul olmak üzere birçok il cihatçıların adresi olmuştur.

Bununla yetinmeyen AKP, muhalefetin örgütlenmesine doğrudan müdahil olmuş bunun için tüm kurumları seferber etmiştir. 17-25 Aralık soruşturması sırasında açığa çıkan belgeler bunun somut birer kanıtıdır. TIR'lar dolusu silah ve mühimmat cihatçılara taşınmış, bu örgütlere askeri eğitim verilmiş, Türk askeri doğrudan savaşa dâhil olmuştur. AKP oluşturduğu ağ ile dünyanın dört bir yanından cihatçıların Türkiye toprakları üzerinden Suriye'ye girişini organize etmektedir. Tüm bunlar dünya kamuoyunda deşifre olmuştur. AKP'nin Esad düşmanlığı bununla da bitmemiş, El-Kaide uzantısı El-Nusra'nın Suriye halkına yönelik sarin gazı kullanımına ön ayak olunmuş, olanaklar sonuna kadar açılmıştır.

AKP, Suriye Alevi-Şii olarak nitelediği Esad'a karşı Sunni mezhepçi bir politika izlemekte, bu ekseninde kendi sınırları içindeki Alevilere de, Esad vesilesiyle ağır hakaretler yağdırmakta, ötekileştirmektedir. Erdoğan ne za-

man Esad ya da Suriye gündemiyle ilgili konuşsa, Esad'ın Alevi kimliğine özel vurgu yapmakta bunun üzerinden coğrafyamızda yaşayan Alevileri hedef tahtasına koymaktadır. Oysa bilinir ki Esad, Alevi olsa bile egemendir, hâkim sınıftandır. Ve Alevi inancından emekçi Suriye halkıyla farklı sınıflara aittir. Öte yandan Esad'ı diktatör, halkının taleplerini dinlemeyen ve mezhepçi bir politika uygulamakla suçlayan Erdoğan, Alevilerin zorunlu din derslerinin kaldırılması, Cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilmesi vb. taleplerini ise görmezden gelmekte 3. Köprü'nün adını Alevi katliamlarıyla ünlü Yavuz Sultan Selim adını koymaktadır.

Cihatçıların Suriye'nin Keseb kasabasında Alevi ve Hristiyanlara yönelik yaptığı katliam sırasında AKP hükümetinin açıklamalarına bakmak bile nasıl bir politika izlediğini anlamak için yeterlidir. Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Keseb'e saldırı ile ilgili olarak gelen tepkiler üzerine, "Keseb'e saldırı irademiz dışında gelişti" şeklinde akla zarar bir açıklama yapmıştır. Tüm dünyanın ve bizim gözümüzün önünde Keseb'e saldıran cihatçılara, AKP hükümetinin açıktan her türlü desteği verdiğini emekçi halkımız bilmektedir.

Davutoğlu; teröristlerin Enfal (ganimet) adını verdikleri bu sahil operasyonuna verdikleri desteği gizlemek, Suriye'ye düşmanca ve saldırgan tutumun üstünü örtmek ve sorumluluktan kaçmak için böylesine bir açıklama yapma gereği duymaktadır. AKP hükümeti, 900 km'lik Türkiye-Suriye sınırını cihatçılar için yolgeçen hanına çevirmiş, El-Kaide ve diğer İslamcı örgütler bu sınırdan girerek Suriye'de savaşmaktadır. AKP'nin desteği olmasa, binlerce cihatçı nasıl oluyor da Yayladağı sınırından ellerini kollarını sallayarak ağır silahlar eşliğinde geçmektedir?

Keseb'e saldırı ile ilgili Lübnan'da yayımlanan Al-Ahbar gazetesinde çıkan haberde, Ürdün-Türkiye arasında askeri eğitim almış binden fazla cihatçının taşınması için bir hava köprüsü oluşturulduğu belirtilmektedir. Söz konusu gazete, Ürdün'ün Marka Havaalanından bugüne kadar yüzlerce cihatçının Hatay Havaalanına indirildiğini ve oradan da Suriye topraklarına girdiği ve Keseb bölgesindeki çatışmalarda aktif rol aldığını yazmıştır.

Antakya savaş istemiyor!

Antakya, AKP hükümetinin bu mezhepçi politikalarından en fazla etkilenen bölgelerinden biri olmaktadır. Bölgede yaşayan Arapların Alevi olmaları AKP için öteki olmalarına zaten yetmektedir. Suriye'de yaşanan çatışmalarla birlikte bu düşmanlık bölgemize devletin desteğiyle akın eden binlerce cihatçıyla daha da artmıştır. Antakya bugün AKP'nin savaş politikalarının sancılarını çekmektedir.

Kentin en önemli gelir kaynağı durumundaki ihracat durma noktasına gelmiştir. Bu durum, binlerce insanın işsiz kalmasına neden olmuştur. Kentin Suriye savaşının merkez üslerinden biri haline getirmesiyle Antakya, doğrudan savaşın bir parçası olmuş, bu politikanın bir sonucu olarak Reyhanlı'da 11 Mayıs 2013'te yaşana patlamada resmi açıklamalara göre 53 kişi yaşamını yitirmiştir.

Suriye'de çatışmaların başlamasıyla kentte adeta OHAL ilan edilmiş, her türlü demokratik hak ve özgürlük arayışı yasaklanmış, üzerimizdeki baskılar boyutlanmıştır.

Son olarak 30 Mart yerel seçimlerinde Antakya'yı fetihme hırsı AKP'yi sarmış, Aralık 2013'te, yerel seçim çalışmaları kapsamında Hatay Belediye Başkan Adayı Sadullah Ergin'le Antakya'ya gelen Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay Hataylılara: "Sadullah Ergin'i seçmezseniz, ya da az oy verirseniz Hataylılara söyleyeceğimizi o zaman söyleriz" demiştir.

Antakya halkı tüm bu mezhepçi politikalara, yasaklara, baskı ve şiddet karşı direnişi kuşanarak mücadeleyi büyümüştür. Antakya Gezi isyanının, direniş ateşlerinin en uzun süre yaşandığı çatışmaların en uzun sürdüğü yer olmuştur. Antakya halkı bu mücadele Abdullah Cömert'i, Ahmet Atakan'ı ve Eskişehir'de Ali İsmail'ini şehit vermiştir. Antakya, her inanç ve milliyetten emekçilerin bir arada, kardeşçe yaşayabildiği bir coğrafyadır. Bu bölgede derin bir birlik ve beraberlik kültürü bulunmaktadır.

Bu yıl 11. si düzenlenecek olan Evvel Temmuz Festivali'de yine savaş kışkırtıcılığına, mezhepçiliğe karşı bir duruş olacaktır. Antakya halkı, Gezi İsyanında toprağa düşen fidanlarına sahip çıkacak, AKP hükümetinin saldırılarına karşı dayanışmayı kuşanacak mücadeleyi büyütecektir.

14. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde Buluşalım!

Tarihi katliamlar, göçler, köy boşaltmalar vb. dolu olan Dersim, baskının iki kat yaşandığı coğrafyalardan olmuştur. Bir yandan dili yasaklanırken diğer yandan da inancının önüne engeller konulmuştur. Dersim, zulmedenlerin gözünde bir “çıban”, zulme uğrayanların gözünde ise asi bir direniş yeri olmuştur.

Böylesi koşullarda düzenlenen festivaller de elbette yaşanan zulmün izlerini taşımalıydı. Öyle ki; bu içeriğinden kaynaklı yapılmak istenen festivaller bir dönem yasaklanmış veya önüne çeşitli engeller konulmuştur.

İlk kez 2000 yılında düzenlenen festival fikrinin ortaya çıkmasında yine yaşanan zulümleri görmekteyiz. Dersim’de 1987’de ilan edilen OHAL, 1994–95 yıllarında köy boşaltmalara evrilmişti. Bu yıllarda yaklaşık 50 bin kişi zorla göç ettirildi Dersim’den. Bu köy boşaltmalarda katledilenlerin ise sayısı net olarak bilinmiyor. Köy boşaltmalardan sonra çok farklı yerlere dağılan Dersim’liler yeniden bir araya gelmenin, Dersim’in kültürünü yaşatmanın ve yaşanan zulümleri unutmamanın bir aracı olarak festival düzenleme girişimlerinde bulundular. Festivale’ 99 yılında izin ve

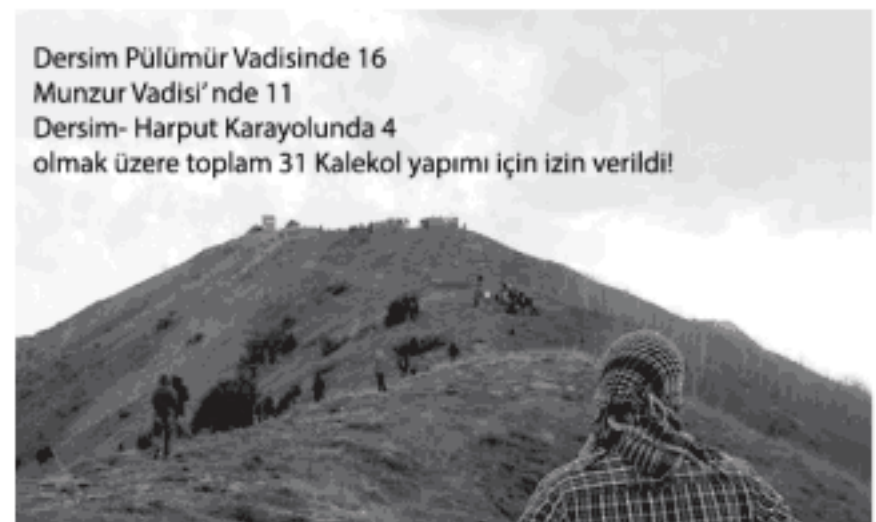
rilmese de 2000 yılında ilk festival düzenlenmiş oldu.

Düzenlenen her festival engellemelerle karşılaşsa da bunlardan en bariz olanı 2003 yılında 4. sù düzenlenecek olan festival için valilik 17 maddelik “**Munzur Festivali Taahhütnamesi**” imzalanmasını şart koştu. Bu maddeler içinde festivalin yapılacağı alan yalnızca ‘büyük boy Atatürk posterleri’ asılması zorunluluğu da var, ‘provokatörlere müdahale timi’ de var.

Böylesi bir temele dayanan festival bu nedenle yalnızca Dersim’lileri değil bütün ilerici güçlerin de gündemine aldığı bir festival olmaktadır. Dersim’in doğasına yönelik saldırılardan, kültürel soykırıma kadar birçok konu festivallerin gündemini oluşturmaktadır.

Festivaller için çokça tartışılan bir başka konu da özüne uygun bir şekilde yapılıp yapılmaması olmaktadır. Konserler, paneller ve daha başka bir dizi başlık altında yapılan festivallerde bu konu özellikle son beş yıl içerisinde çokça tartışılmaktadır. Orman yakmalarından barajlara; yozlaştırmadan dilin asimile edilmesine kadar birçok konu bugün Dersim özgülünde halen güncelliğini korumaktadır. Festival gündemi bu konular üzerinden ele alındığında elbette Dersim’in sorunlarına da dokunabilecek. Bu konuda esas özne yine Dersim halkıdır.

Süreç, ‘Barış’ Değil; ‘Yeni Tip Savaş’ Sürecidir!

Bilindiği gibi uzun bir süredir devlet ve birçok kesim ‘barış’ tan bahsetmektedir. Devletin onlarca yıldır Dersim’de sürdürdüğü savaşın on binlerce insanı katlettiği, doğayı ve kültürü hedef aldığı ortadadır. Dersim’e onlarca yeni karakol ve kalekol yapılmaktayken buna karşı çıkanlara azgınca saldırılmaktadır. Açıktır ki; ortada azgınca bir saldırıdan, katliamlardan başka bir şey

yoktur.

Bu savaş yalnızca topla, tüfekte sürdürülmemektedir. Bugün Dersim'in her yerine yayılmış olan birahaneler, uyuşturucu satıcılığı da savaşın bir parçasıdır. Barajlarla yok edilmek istenen ve yaşanılmaz hale getirilen doğa da devletin sürdürdüğü savaşta hedeftedir. Ormanların yangın yerine çevrilmesi, cemaatler eliyle özellikle gençliğin kısıpaca alınmak istenmesi de savaşın bir parçasıdır.

Munzur Vadisi'nde toplanan planlanan baraj sayısı 8'ken buradan toplam yıllık 80 milyon dolar kar elde edilecektir. Bu karın karşılığında Munzur Vadisi'nde 45'i endemik yani yalnızca bu bölgeye özgün olmak üzere bin 500'den fazla çeşit bitki ve bölgeye özgü olanlar da dâhil çok sayıda hayvan barajlar yüzünden yok olma tehlikesi altındadır. Ama daha fazla kar amacı güdenler için ne bitkiler, hayvanlar ne de bölgede yaşayan insanlar değerlidir. Buradaki barajlar yaklaşık olarak 85 farklı yerleşim yerindeki halkı doğrudan etkilemektedir. Peri Vadisi de barajlarla ve Hidroelektrik Santral'lerle (HES) telef bir başka yerdir. Burada 6 baraj ve 9 HES'le yaşam doğrudan etkilenmektedir. Devlet baraj ve HES yapımlarında da kendi yasalarına dahi uymamaktadır. Birçoğu imar planı dahi olmaksızın yapılmaktadır.

Dersim'de bir sorun da madenler üzerinedir. **Siyanürlü maden arama** yüzünden yalnızca bugünümüz değil geleceğimiz de etkilenmektedir. Siyanür uzun süreli etkilerle yaşamı tehdit edebilmektedir. Bunun ne şekilde ve oranda kullanıldığının hiçbir garantisi yoktur. Kimileri dünyanın hiçbir yerinde madenin siyanürle aranmadığını iddia etse de özellikle altın aramalarında dünya genelinde siyanür kullanımının yüzde 80 civarında olduğu bilinmektedir. Dersim'de maden şirketleri özellikle Ovacık Cevizlidere bölgesinde yoğunlaşmaktadır. **Çalık Grubu'**na ait maden şirketi bölgedeki çalışmalarından kaynaklı Ovacık halkının ve gerillanın öfkesiyle de karşılaşmıştı.

Dersim'de doğa bir geçim kaynağı olduğu kadar yaşam alanıdır da. Doğa yok edildiğinde Dersim'de yaşam da yok edilmiş olacaktır.

Özet olarak diyebiliriz ki; doğasında savaş olan bir devlet, 'barış' da dese, 'çözüm' de dese savaşı tırmandırmaktadır. Buna karşı durmaksızın mücadele etmek belki en çok da 'çıban' olarak görülen Dersim halkına düşmektedir.

Beşler'in Anısı ve Mücadele Pratiğiyle Yürüyelim!

Dersim'in Dersim olmasında bölgede sürdürülen gerilla mücadelesinin yadsınamaz bir değeri vardır. On yıllara dayanan mücadele pratiği Dersim halkıyla buluştuğu noktalarda büyük bir güç yaratmaktadır. Dersim'de hiçbir bölge yoktur ki geçmişten bu güne gerillanın izlerini taşımasın. Hiçbir patika yoktur gerillanın ayak basmadığı. Yurtsever ve devrimci güçler de dâhil olmak üzere verilen emek Dersim'de hala halkın zihinlerindeki yerini korumaktadır. Mücadeleye aktif olarak katılanlar da, destek olanlar da, içinde yer almayıp uzakta kalanlar da bu gerçeği bilmektedir ve bunu en çok şehit düşen yoldaşlar özgülünde görmekteyiz.

2 Şubat 2011'de kaldıkları barınağın çökmesi sonucu güneşe uğurladığımız beş kızıl karanfilimizin, Eylem, Emel, Özlem, Dilek ve Sevda yoldaşların emekleri de bugünden yarını kazanmada göz ardı edilemez değerdedir. Bu nedenle Dersim deyince Beşler'i anmanın ihtiyacını hissediyoruz. Beşler'in emeklerine sahip çıkmak ve bu değeri büyütmek bugün olduğu gibi bundan sonra da güncelliğini koruyacak.

Bizler 'festival' den Dersim üzerinde uygulanan saldırı politikalarına karşı çıkmayı, geçmişi hatırlayıp geleceğe sahip çıkmayı anlıyoruz. Gerillanın ve halkın mücadelesiyle direnişin büyütüldüğü bir coğrafyanın kültürüne, doğasına ve geleceğine sahip çıkmasını anlıyoruz.

Bu nedenle bizimle ortak paydada buluşan herkesle bu sene 14. sü düzenlenecek olan festivalde buluşuyoruz.

2013 Mayıs' ında İsyan Ateşi Yanıyor

Taksim Gezi Parkı'nda patlak veren ve hemen hemen tüm illerde yankısı bulan şanlı isyan, 31 Mayıs 2013 tarihinde başladı. O gün, halkın devlete olan öfkesini haykırdığı ve zaferin sokakta mücadele edilerek kazanılacağı gündü.

Milyonlarca insan sokaklarda, evlerinde, işyerlerinde, okullarda isyanı büyütüyor, isyan her tarafa yayılıyordu. Onlarca insanın katledildiği, gözünü kaybettiği ve binlerce insanın yaralandığı, isyan dalga dalga tüm alanlara yayılmıştı. Ankara' da da Kızılay Meydanı direniş alanına çevrilmişti. Devletin yıllardır halka kapattığı Kızılay Meydanı, halkın barikat başlarında savaşılarak özgürleştirdiği alan haline gelmişti. Bu direniş sadece Kızılay Meydanı' yla da sınırlı kalmadı, emekçi mahallelerde de insanlar devletten hesap sormak için sokağa çıktı. Aradan tam 1 yıl geçti ama direniş hala sürüyor. 31 Mayıs 2014'e gelindiğinde '**Her Yer Taksim Her Yer Direniş**' sloganıyla halk yine Kızılay Meydanı' nda barikat barikat savaşılarak direnişi sürdürüyordu.

Yine İsyandayız

Gezinin yıldönümünde Güvenpark'ta toplandık. Hepimizin gözleri geçen sene Kızılay Meydanını işgal eden, mücadeleden vazgeçmeyen kitleyi arıyordu. Nicelik olarak geçen sene gibi kalabalık kitle olmamasına rağmen halk meydanları doldurmuştu tekrardan. Kalabalığın artmasıyla birlikte Güven Park'a sığmayıp ve yollara taşık. Polis barikatına doğru ilerlediğimizde anonslar çekilmeye başladı. Polis bize dağılın uyarısı yapıyordu. Bizde hazırlığımızı yapıp geçtik TOMA' ların, akreplerin, çevik kuvvet polislerinin karşısına ve haykırdık "*Taksim Bizim Kızılay Bizim*" sloganını. Bunu duyan devlet yeni bir isyan daha olacak korkusuyla saldırmaya başladı. Uzun bir süre Ziya Gökalp Caddesi' nde çatışmayı sürdürdük. Ardından ara sokaklara çekildik ve barikatları kurmaya başladık. Hemen hemen tüm ara sokaklarda çatışmalar vardı. Bizde belirlediğimiz sokakta yerimizi aldık ve taşlarla, sapanlarla polis saldırılarına karşılık verdik. 2-3 saat süren çatışmanın ardından kitlenin dağılmasıyla bizde alandan ayrılıp Tuzluçayır da başlayan çatışmaya dâhil olduk. Neredeyse her hafta sonu olan çatışma 30-40 kişilik mahalle gençliği tarafından gerçekleştiriliyordu. Bu sefer gezinin yıldönümü olmasından kaynaklı bayağı bir kitle toplanmıştı alana. Burada da hemen hazırlıklarımızı yaptık sloganlarımızla barikattaki yerimizi aldık. Gece geç saatlere kadar süren çatışmadan sonra dağılmaya başladık.

Ethem' i Unutmadık, Unutturmayacağız!

1 Haziran günü geldi. Direniş'in keskin olduğu düşmanın püskürtüldüğü gündü. Ethem yoldaş katil polis Ahmet Şahbaz tarafından hedef gözetilerek vurulmuştu. Onu unutmuyacağımızı ve unutturmayacağımızı onu, vurulduğu yerde anarak bir kez daha haykıracaktık.

Ankara Dayanışması'nın çağrısıyla Mithatpaşa Köprüsü' nde saat 17:00 de toplanıp Güvenpark' ta Ethem' in vurulduğu yere yürünecekti. Ama sabahtan Güven Park abluka altına alınmıştı ve binlerce polis yığınağı yapılmıştı. Mithatpaşa Köprüsü'nde toplanan kitle daha yürümeden polis azgınca saldırıya geçti. Bütün kitle ara sokaklara ve koleje doğru çekildi. Önceki gün gibi kalabalık olmayan kitle çatışmadan dağılmaya başladı.

Bizde ara sokaklarda düşmana kayıp vermeden Tuzluçayır' a doğru çekildik. Tuzluçayır' a vardığımızda, kitle polislerin minibüslerle ara sokaklarda gözaltı yaptığını söyledi. Bizde sapanlarımızla, sağlıkçı arkadaşlarımızla Tuzluçayır Meydan' ında beklemeye başladık. 10 dakika sonra aşağıdan minibüslerin geldiği söylendi ve herkes hazırlık yapmaya başladı. Minibüsler geldiğinde taşlarla saldırıya geçtik ve bizim olduğumuz tarafa minibüsün camından gerçek silahla ateş açıldı. Bizim korkacağımızı düşündüler ama biz arkadan gelen minibüse de aynı şekilde karşılık verdik. Ardından kitleyle birlikte meydanın güvenliğini almak için her yere barikat kurduk ve barikat başında beklemeye başladık. O sırada bir faşist aracını kitlenin üzerine sürmeye çalıştı, bizde devrimci bir müdahalede bulunarak aracı geri gönderdik.

Ardından cami-cemevi projesinin olduğu tarafta başlayan çatışmaya gittik. Güzel bir konum belirledikten sonra çatışmaya başladık. En son Tuzluçayır göbeğe gelen yoğun gazdan sonra biraz geri çekildik sonra tekrar barikata çıkıp havai fişek ve sapanlarımızla saldırdık. Aynı zamanda "*Allah'ım çok tatlıyız, İyi ki doğdun Medeni, Somada yaktığımız ateşi TOMA' nızla söndüremezsiniz, Beşler yaşıyor kavga sürüyor*" yazılamaları yaptık. Daha sonra eylemi iradi olarak sonlandırdık.

Gazi Üniversitesi'nden Bir YDG' li

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Gözaltılar, egemenlerin baskı ve yıldırma aracıdır. Geldiğimiz süreçte her direniş sırasında her eylemde polislerin gözaltı yapması olağanlaştı. Halkı böyle sindirmeye ve korkutmaya çalışıyorlar.

Geçen 1 Mayıs'ta yoldaşlarla gözaltına alındık. Gözaltı sürecinde yaşananlardan bahsetmek istiyorum. 1 Mayıs'ta polisin bize TOMA ile saldırmasından sonra geri çekilirken Kemeraltı'na doğru girdim. Orada arkadaşlarımızı görüp yanlarına gittim. Ne yapacağımızı düşünürken diğer arkadaşlarımızdan haber almak için onları aramaya başladık. Onlarla buluşmak ve biraz da yorgunluğumuzdan dolayı bir kafede oturmaya karar verdik. Kalabalık bir yerdi ve burada güvende oluruz diye düşünmüştük. İnsanların gözleri üzerimizdeydi, eylemci olduğumuz belli oluyordu. Bazı kişiler bize destek olduklarını söylediler...

Daha oturalı 5 dakika olmadan, bir çay bile içmeden sivil polisler geldi. Bu kadar çabuk gelmelerinin sebebi büyük ihtimalle oturduğumuz yerde bir sivil polisin olması ve onlara haber vermesidir. Polisler bizi almaya kalabalık gelmişlerdi ve bize karşı faşist tutumlarını hemen gösterdiler. Sert bir şekilde müdahaleye başladılar. Her birimizi iki polis tutuyordu ve kollarımızı kırarcasına büküyorlardı. Arkadaşlar "*Baskılar bizi yıldırılmaz*" sloganını atmaya başladı. Faşist polisler daha büyük bir öfkeyle şiddet uygulamaya ve kollarımızı kırmaya yönelik tehdit ve küfür etmeye başladılar. Bu da yetmedi artık yerlerde sürüklemeye başladılar. İşin en kötü yanı ise bu olaylar olurken halkın sadece izlemekle yetinmesiydi. Ne biz gözaltına alınırken, ne de polislerin şiddet uygulayarak götürdüğü zamanda kimse polise karşı bir tepki göstermedi. Bu korkunun bir göstergesidir. "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" düşüncesinin bir ürünüdür...

İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün arka tarafına, otoparkın olduğu yere getirildik. Ellerimiz kelepçeli şekilde yüzümüz duvara karşı döndürüldü. Bu arada bütün günün verdiği yorgunlukla boştaki elimi duvara dayadım. Birden arkamdaki polis "Niye elini duvara koyuyorsun, burası Kuzey Irak mı?" dedi. O an kendi kendime "ne alakası var" diye düşündüm. Ben düşündüm ama cevabını bulamadım. Kuzey Irak Türkiye'den daha mı kötü? Hiç zannetmiyorum. Daha sonra ellerimizdeki kelepçeleri söktüler. Sonra polis minibüsüne bindirilip hastaneye doğru yola çıktık.

Yoldaşımızla açlık grevine başladık. Açlık grevi bizim irademizin, devrimci duruşumuzun göstergesiydi. İlk defa gözaltına alınıyordum ama böyle bir duruma hazırdım. Bu yüzden açlık beni pek zorlamadı. İlk gözaltım olmasına rağmen çok rahattım. Tabi bunda en büyük etki yoldaşlarımla beraber olmanın verdiği güven duygusuydu.

Tek başıma gözaltına alınmış olsam bu kadar rahat olabileceğimi hiç zannetmiyorum. Hastaneye geldiğimizde uzun bir süre bekleyeceğimizi, sıranın olduğunu, söylediler. Arkadaşlarla kendi aramızda sohbet ediyorduk. Yoldaşlarımın sık sık bana "nasılsın", "nasıl hissediyorsun", "bir sıkıntın var mı?" soruları beni mutlu etti. Çok iyiydim ve hiçbir sıkıntım veya korkum yoktu. Hastanede, arabanın içinde sıkıcı bir bekleyiş vardı. Tek olumlu şey telefonlarımızı kullanabiliyorduk. Arkadaşlarımızla mesajlaşabiliyorduk. Bu sırada ÇHD'li avukatlarımızı gördük ve onlara seslendik. Bizim seslendiğimizi gören polis, kapının önünden bize bağırarak kapıyı sert bir şekilde kapattı. Yanımıza doğru gelen avukatlara faşist polisler bizimle görüşmek için izin vermedi. Avukatlarımız olduklarını söylemelerine rağmen polisler izin vermemekte diretiliyorlardı. "Amirinizle konuşmak istiyoruz" diyen avukatlara, "Burada amir falan yok!" deyip geçiştirerek, aynı zamanda da kabaca karşılık vermeye devam ediyorlardı. Avukatların ısrarı üzerine dayanamadılar ve bizimle görüştürmek zorunda kaldılar. Avukatlar yanımıza gelip nasıl olduğumuzu sordular ve isimlerimizi aldılar. 3-4 saatlik bir beklemeden sonra içeriye girdik. Doktorların yanına gittiğimizde bize karşı uygulanan şiddeti anlattık. Ama bundan hiç bir şey çıkmayacağını biz de biliyorduk. Katil polisler bile devlet tarafından korunurken bize yaptıkları şiddetin cezasını çekeceklerini düşünmek hayal olurdu...

Arkadaşlarımızın bizi yalnız bırakmadıklarını öğrenmek moral verdi. Uzun bir bekleme süresinden sonra sıra bize geldi. Tek tek ifademizin alınması için içeri girdik. Burada avukatlar yanımıza geldi ve ifadeye girmeden önce avukatımızla görüştük. Olayları değerlendirdik ve içeride ne yapmamız gerektiğini görüştük. İfade süreci kısa sürdü. Aldığımız karar doğrultusunda hiç birimiz polise ifade vermedik. Bize isnat edilen suçlarda zaten gülünçtü. İfade işlemi bittikten sonra tekrar hastane yoluna koyulduk. Hastanedeki işlemler bittikten sonra gece serbest bırakıldık. Gözaltı süresi boyunca hiçbir şeye imza atmadık ve de polise ifade vermedik.

Gözaltı sürecindeki düşüncelerim ve hislerim çok değişti. İlk defa gözaltına alınmanın verdiği heyecan vardı ancak daha çok da böyle bir tecrübe edinmenin mutluluğu vardı. Sık sık yüzümde gülücükler oluşuyordu. Gözaltına alındığım ilk zamanlarda nezarete kalacağımızı düşündüm, orada türküler söyleriz diye hayal ettim. Fakat gözaltı sürecimiz polis minibüsünde geçti. Bu yüzden biraz sıkıcıydı. Açlık grevi, ifade vermemek, imza atmamak direnişçi ruhumuzun göstergesiydi. Her türlü baskıya karşı yılmadan haklı olan mücadelemizi sürdüreceğiz, direne direne kazanacağız.

İzmir'den Bir YDG'li

KURTARICI BEKLEMİYELİM, HER ŞEY BİZDE DÜĞÜMLENİYOR!

Yaşanılan eksikliklere olgunlukla yaklaşan, bunlara doğru zaman da ve ısrarla müdahale etmeye çalışan bir yaşam tarzını daha fazla hayata geçirsek, örgütümüzün bütünü açısından daha dinamik bir yapıya kavuşuruz. Andaki sorunlarımızın çözümü için daha fazla paylaşım, eksikliklerimizi daha fazla gündemleştirmeye ihtiyaç duymaktayız. Bunları yapabilmek için ise kendimizi özne olarak görmek zorundayız.

Faaliyetimizin kurumsallaştığı temel alanlar olan liseler ve üniversitelerin kapanıyor olması yaz sürecinde yapacağımız çalışmalarını da etkilemektedir. Bu durum alanlarımızda belli bir dağınıklık yaşanmasına neden olmaktadır.

Bu duruma ek olarak yaz aylarında yapacağımız ve dahil olacağımız (köy çalışması, festivaller vs.) faaliyetlerin henüz netleşmemesi de bir dağınıklığa yol açmaktadır. Alan örgütlülüklerimizden doğru yaşadığımız dağınıklığın bahsini ettiğimiz nesnel durumla bir ilişkisi varken daha önemlisi de bizim böylesi zamanlarda örgütsel mekanizmaları yeterince işletemediğimizdir.

Süreç hızlı ilerlediğinde veya örgütümüz pratik anlamda önünü görememeye başladığında bizim yapacağımız ilk iş **örgütümüzü bir araya getirmek**, meseleleri birlikte tartışarak bir rota çizmektir. YDG' den doğru işleyişimize baktığımızda özellikle Berkin Elvan eylemleri sonrasında, alan örgütlerimizin gelişen süreçlere daha örgütlü müdahalelerde bulunabildiğinden bahsedebiliriz. Ancak bu müdahaleler, bize şuan yetmemektedir. Bunlar bize yetmemektedir çünkü bir taraftan sınıf dinamikleri çok hareketlidir diğer taraftan

da ülke gündemi –bu bağlamda da gençliğin gündemi sıklıkla değişmektedir. Bu denli hızlı değişen süreçlere örgütlü bir biçimde müdahale edebilmemiz için bizim örgütsel mekanizmalarımızı sürekli olarak çalıştırma- lı sürece bu yolla müdahale etmeliyiz. Ancak bahsini yaptığımız örgütsel mekanizmaları işletebilmemiz için öncelikli olarak yapmamız gerekenler bulunmaktadır. Birbirimizin arasındaki diyalog zayıf, yoldaşlarımızın yaşadığı ideolojik ve politik yetersizliklere müdahalelerimiz oldukça sınırlıdır.

Müdahaleye kendimizden başlayalım!

Öncelikli olarak müdahaleye başlamamız gereken yerde bu sınırlılıklarımız olmalıdır. Birbirimiz arasındaki paylaşımı artırdıkça, yoldaşlarımızın yetmezliklerini aşmaya çalıştıkça hem sorunların çözümünün bir parçası hem de bu minvalde yoldaşlık ilişkilerimizi güçlendirmiş olacağız.

Her yoldaşımızın, her alanımızın bu noktadaki pratiğine baktığımızda, yanı başımızdaki yaşananlarla ilgili müdahaleden ziyade söylenme ve yakınma hali ortaya çıkıyor.

Burada Mersin alanımızın Beşler sürecini örgütlerken yaşadığı bir sıkıntıyı yazımıza taşımamız düşüncelerimizi açmamıza yardımcı olacaktır.

Alanımız, gençlikten doğru Beşler sürecini örgütlerken, alanımızdaki bir yoldaşımızdan meseleye dair beklediğimiz refleksi ve duyarlılığı göstermediğini, bu noktada bahsini ettiğimiz yoldaşımızın, hem diğer yoldaşlarımıza hem de örgütümüzün gündemine yabancılaştığını yapılan bir toplantıda gündeme getirmiştir.

Evet, böylesi süreçlerde her yoldaşımızdan daha faz-

la emek daha fazla çaba beklenir, genelde de daha fazla emek harcanır. Ancak parçadaki pratiğimizi değerlendirdiğimiz de tersi bir durum yaşandığını görüyoruz. Yoldaşımızın sürecin örgütlenmesinde daha fazla yer alması gerekirken, pratikte böyle yaşam bulmamıştır.

Peki, bu durumda bizim için tartışılması gereken yer neresi olmalıdır, tartışılanların merkezine ne koyulmalıdır. Yalnızca yoldaşımızdaki sorunu tespit edip öylece bırakmalı mıyız yoksa bizden beklenen ve yapmamız gerekenler daha mı fazladır.

Marksizmi başkalarına liberalizmi kendimize uygulamayalım!

Yoldaşımızdaki sorunu gördükten sonra, yoldaşımıza ne kadar temasta bulunduk, sorunlarını ne kadar dinledik, onu pratiğin içerisine koymak için alan örgütlülüğü olarak ne kadar çaba sarf ettik. Bu sorunu “bizim” bir sorunumuz olarak görebildik mi?

Aslında yapılması gerekenler bunlardı ancak biz bunları ya yapmadık ya da bir iki konuşmayla “kendi payımıza düşen” i yerine getirdiğimizi zannettik. Bu tabloda görülen şey liberalizmin iki farklı pratiği değil midir? Yoldaşımız kendi yaşadığı sürece müdahale etmeyerek liberal bir tutum sergilemiş, diğer yoldaşlarımızda, yoldaşımızın yaşadığı sorunlara karşı kayıtsız kalarak müdahale etmemiş ve yine liberal bir tutum sergilemişlerdir.

Ya da farklı bir birimimizin yaşadığı bir soruna değilim. Aynı komisyon içerisinde görev yapan yoldaşlarımızın arasında ciddi bir diyalog sorunu vardır. Bir

yoldaşımız yazması gereken yazıyı zamanında yazmamış, bir yoldaşımız görmesi gereken bir ilişkiyi zamanında görmemiş, bir yoldaşımız da dergimiz için yapılması gereken merkezi bir görevi yerine getirmemiştir (örnekler farklılaştırılabilir).

Böylesi bir durum da yapılması gereken elbette yoldaşlarımızın bir birine karşı sorumluluklarının farkında olarak, kolektife müdahale etmesidir. Ancak diğer örneğimizde olduğu gibi burada da bir müdahalesizlik ve diyalog yetersizliğiyle karşılaşyoruz. Bahsini ettiğimiz örnekte, yoldaşlarımız yaşanan eksiklikleri bazen kendi dışında tartışmış ya da hatta bazı meseleleri hiç tartışmamış, bazen de sorun esas muhatabıyla tartışmamıştır. Ancak biz böyle bir çalışma tarzından ziyade, yaşanan eksikliklere olgunlukla yaklaşan, bunlara doğru zaman da ve ısrarla müdahale etmeye çalışan bir yaşam tarzını daha fazla hayata geçirsek, örgütümüzün bütünü açısından daha dinamik bir yapıya kavuşmaz mıyız? Elbette kavuşuruz ama önce dediğimiz gibi hem kendimize hem de çevremize müdahale etmeliyiz.

Bu noktada Mao yoldaşın değindiği şu noktayı rehber edinebiliriz: “*Liberal kimseler Marksizmin ilkelerini soyut birer dogma olarak görürler. Marksizmi kabul ederler ama onu uygulamaya ya da hakkıyla uygulamaya yanaşmazlar; leberalizmlerinin yerine Marksizmi koymaya yanaşmazlar. Bu kimselerde Marksizm vardır, ama aynı zamanda liberalizm de vardır. Marksizmden söz ederler, liberalizmi uygularlar. Marksizmi başkalarına, liberalizmi kendilerine uygularlar. Bunlar her iki malı da dağarcıklarında bulundurur ve her birini kullanacak yer bulurlar. Bazılarının kafası işte böyle işler.*” (Mao Cilt II, Liberalizmle Mücadele Edelem başlıklı makalesinden).

Her alanımız kendi pratik faaliyetini değerlendirdiğinde bu gibi örnekleri görecektir. Burada yapmamız gereken, aramızdaki diyalogu kuvvetlendirmek ve yaşadığımız sorunların çözümü için müdahale etmede kendimizi özne olarak görmektir. Hataların farkında olmak ve bunlara karşı bir tutum sergilememek ideolojik olarak liberalleşmeyi koşullar. Yaşadığımız sıkıntılara doğru tarzda müdahale etmeme sıkça karşılaştığımız bir sorundur ve örgütümüzün andaki yaşadığı eksikliklerin en önemlileri arasındadır. O halde alanlarımızda öncelikli olarak bu meseleyi gündemleştirmeli bu sorunumuzu çözmeye odaklanmalıyız. Aramızdaki diyalog sorununu çözmeli ve daha fazla tartışan daha fazla sorunları gündemleştiren bir örgütsel işleyişi yaşama geçirmeliyiz.

Beşler' in Anısına...

“Gidip de dönmemek var. Gelip de görmemek var.”

Devrimci yaşamda kabul edilmesi en zor olandır, yoldaşların kaybı. Çünkü zorluklarla dolu mücadele yaşamında, yaratılan, kazanılan her değerinde onların emek ve tüketmez çabaları vardır.

Onların engelleri aşma cüreti, zorluklara katlanma güçleri vardır. Yapılan ve yaratılanların orta yerinde onların devrimci düşünceleri, bitmek bilmeyen öncü çabaları ve katkıları vardır. Özgürlük ve kurtuluşa dair yapılmak ve yaratılmak istenen her değerinde Beşler vardır. **8. yönelim**'de onlarla başladı bu zorlu yürüyüşe, onlarla ortaya kondu yapılması ve olması gerekenler. Ters yüz edilen birçok değer, yeniden ayaklar üzerine dikilmesinde, gevşek olan özgürlük yürüyüşünün sağlam bir zeminde yürütülmesinde, kadın devrimci emeğinin Beşlerin yeri tartışılmaz düzeyde öndedir.

Devrimci göreve, halka ait olan değerlere, parti denilen öncüye bağlılığın en canlı ve etkin yerinde hep Beşler oldu. Yapılması zor diye görülen görevler onlarla başarıldı. Yürünmekte tereddüt edilen yollar, onların cesaretiyle yüründü. Küçük bir gerilla grubu iken başlanan yolda adımların büyütülmesi yürüyüşünde onlar hep en önde, onurla taşınan kıvılcık bayrak oldular.

Bugün de en çok yanımızda olmasını istediklerimiz, anılarını en güçlü yaşadıklarımız, bir gün çıkıp gelecek diye gerilla düşüyle beklediklerimiz, yine Beşler' dir. Yani en çok sevdiklerimiz, devrimci yaşamımıza en çok anlam ve değer katanlar, yoldaş yanımız yani kadın öncülerimiz. Tereddütler yaşadığımızda, kaygılar taşıdığımızda, sarsıntılar geçirip, duraksamalarla irkildiğimizde bizlere umut ve cesaret olan, doğru yolu gösterenler hep Beşler oldu.

Gerilla alanında anıları mücadelemizin en devrimci yerinde olanlar. Yani beş canımız. Yokluklarına alışamadığımız öğretmenlerimiz bizimle en çok olmalarını istediklerimiz, beş yiğit canımız, kadın yoldaşlarımız.

İdeallerimizin en sağlam ve güçlü dokusunda hep onların yeri, emekleri ve çalışmaları vardır. Bugün bütün zorluklara ve engellere çok yönlü kuşatılmışlıklara rağmen devrimci mücadelede azim ve kararlılıkla geleceğe olan güvenle yürünüyorsa, şehitlerimizin payı her şeyden ve herkesten fazladır.

Yürüdüğümüz patikalarda, atlattığımız pusu yerlerinde hep onların direnç ve cesaretleri, gerilla duyarlılıkları vardır. Düşmana vurduğumuz her darbeye daha köklü her

eylem planında hep onların güçlü istemleri vardır. Gerilla akşamlarının, sessizlik dolu yürüyüşlerinde, verdiğimiz her molada onların gülüşleri yoldaş sıcaklıkları vardır.

Nemli gerilla barınaklarında, sıcak bardak dolu çaylı sohbetlerin ortasında hep onlar vardır. Birlikte yürüdüğümüz her yolda, vardığımız her yoksul köy damında, gerilla yaşamına ait her noktada Beşlerin derin izleri, emekleri, bitmez devrimci düşleri vardır.

Birlikte yazacağımız parti raporlarımızı, birlikte çizeceğimiz eylem planlarımızı, birlikte atacağız pusularını, birlikte yazacağız eylem bildirimlerimizi birlikte uyaracağız düşman odaklarını. Sonra **“Yoksul çilekeş halkımıza”** başlıklı bildirimlerimizi, birlikte köy meydanlarında okuyacağız. Birlikte çizeceğimiz ülkemizin karlı dağlarının resmini, birlikte söyleyeceğimiz **“Gidip de dönmemek var. Gelip de görmemek var”** dizelerini, birlikte çekeceğimiz omuz omuza gerilla halaylarını.

Beşlere,

İsyan ve direniş yüklü yoldaşlara!

Gerilla yaşamımızın ve çalışmamızın orta yerinde, yanı başımızda en önde hep onlar oldu.

Bizlere sınıf savaşımında ciddiyet ve sorumluluk taşıyan, tutunma ve devam kararlılığı kazandıran, yenilenme ve arınmayı sağlayan mücadelemizi ileriye taşıyan onlar oldu. Yani kadın gerillalarımız, yani öncülerimiz, yani beş kadın komutanlarımız oldu. Geriliklerimizden, zaaflarımızdan kurtulma bilincimiz, geleceği örgütleme irademiz oldular.

Onlar her türlü aldatıcı mutluluğa karşı savaşımın isimsiz kahraman adları, gerçek mutluluğun yaratıcılarıdır. Her türlü acıya karşı her biri birer protesto metnidirler. Sömürü ve zulüm dolu kölece yaşama, sahte dünyaya karşı saldırı planlarıdır. Paranın egemen olduğu dünyaya karşı köklü bir mücadele kararlılığıdır.

Düşünceleri ortak olanın duyguları da ortaktır. Yapacakları ortak olanların yaşayacakları da ortaktır. Düşünceleri ortak olanların duyguları da mutlaka ortak olacaktır. Mücadelemiz sürekli ve canlı oldukça, irade ve kararlılığımız örgütlendikçe kendimize güvenimiz artacak, özgürlük daha görünür, gelecek elle tutulur olacaktır. Şehitlerimiz devrime ve özgürlüğe ait düşüncelerimiz, yan yana birlikte olma halimizdir.

Geleceğimizin gerçek sahipleri, isimsiz adlarıdır. Beşler, savaş ve direniş birikimlerimizdir. Devrim kaçınılmaz bir zorunluluksa, onu elle tutulur, hissedilir kılan, bilimsel bir zemine oturtan, çatışma ve çarpışmalara mücadele ve direniş kararlılığı kazandıran isimsiz şehitlerimizdir. İleri doğru yürünen mücadele dolu her adımda, aşılacak her zorluğun toplam adında şehitlerimiz vardır ve hep var olacaklardır.

Gidip de dönmemek var

Gelip de görmemek var

Her göreve gittiğimizde Eylem yoldaş **“Gidip de dönmemek var. Gelip de görmemek var”** dizelerini güzel sesiyle okurdu. Gerilla yaşamının her bir ayrılık anı, geri dönmemek, gelip de yoldaşını görememek riskiyle doludur. Gerilla yaşamına ait gerçekliğin en güçlü ifadesidir, söylenen dizeler. Bu dizelerin ne anlam taşıdığını hangi duygu yüklediğini gerilla yaşamını tanımayanlar anlayamaz.

“Gidip de dönmemek gelip de görememek” dizesi hem gidenler hem geride kalanlar için söylenen gerçek yüklü güçlü bir duygu tanımlamasıdır. Göreve giden her gerillayı pusu dolu ne türden tehlikeler beklediği bilinemez, hangi risklerin yaşanacağı tahmin edilse bile yine de eksik bir yan kalır. Her şeye karşın yaşanacak olanlar tam olarak tanımlanamaz. Ya giden kadar geride kalanı bekleyen riskler, tehlikeler nasıl tanımlanabilir?

Gerilla yaşamı bilinen, beklenen, öngörülenlerle dolu olduğu kadar bilinmeyen, beklenmeyen, ön görülemeyenlerle dolu gizemli bir yaşamdır. Bundandır ki devrimci yaşamın, yoldaşlık sevgisi ve bağı güçlü yaşanır, gerillada. Veda anı, yoldaş sarılmaları, hiçbir alanda olmayacak, yaşanmayacak kadar içten ve bir o kadar sıcaktır.

Bu dizelerin Eylem yoldaşın nereden aklında kaldığını bilemem ancak görevden kaynaklı her ayrılıştaki dile getirdiği bu dizeleri hiç unutmam. Gülen bir çift zeytin tanesi kara gözlerde, ifade edilenler bir yoldaşa söylenebilecek en güzel ve en anlamlı sözler olarak anılarda kaldığını belirtebilirim. Yoldaş olmanın anlamını, en iyi tanımını Eylem yoldaşın içtenliğinde, devrime olan bağlılığında aramak, yaşamak gerekir.

2 Şubat, pencereden gökyüzünden süzülüp, dökülen kar tanelerine bakıyorum. Dışarıdan içeriye doğru akan

beş kar tanesinin ağırlığını yüzümde tenimde, yüreğimde hissediyorum. El ele vermiş Beşlerin, gökyüzünden süzülerek, kadınların çoğunlukta olduğu kalabalığın arasına karıştığını görüyorum. Savaşta, sokak ortasında, yoksul bir kenar semtinde, dipsiz ıssız bir kuyuda katledilen, en yakınları tarafından tecavüze uğrayarak nehre atılan kadın dolu cenazeleri omuzlarında taşıyan kadınların, en önünde el ele yürüyüşlerini öfke ve intikam dolu sloganlarını duyuyorum. **“Bu böyle gitmez! Örgütlenip, savaşmazsak bu zulüm bitmez”** seslerini duyuyorum.

Yaralanmış, örselenmiş, dışlanmış, çaresizlik ve çözümsüzlük içinde yalnız kalmış acı ve çile dolu yaşama mahkûm edilmiş kadın kalabalığına **“Mutlaka bir kadın gerilla ordusu yaratmalıyız, özgürlüklerimizi kendi ellerimize almalıyız, bedenimize, kimliğimize, özgürlüğümüze uzanan her zalim eli kırmalıyız”** seslenişlerini duyuyorum. Yumrukları birer silah, zalime uzanan birer kurşun olmuş sözlerini dinliyorum.

Netlik ve kararlılık dolu cesur gerilla bakışları dolaşiyor yoksul kadın kalabalığının üzerinde. Sonra olmasını, mutlak istediğim düşlerimden gerçeğe dönerek, bir ceviz ağacının altında birkaç kadın gerillayla birlikte bağdaş kurmuş konuştuklarımız geliyor aklıma. Her gün kadına yönelik sonu gelmez saldırıların ardından öfkelerimizin mutlak örgütlenmesi gerektiği, bir kadın gerilla ordusunun yaratılmasının zorunluluğunu ve ihtiyacını tartışıyoruz.

Bunun öncülerinin mutlaka Beşler olması gerektiğini konuşuyoruz. Politik-askeri bir özgün gerilla örgütlenmesinin yaratılmasının ihtiyacının kaçınılmaz olduğu düşünce ve isteği bir dağ gibi büyüyor içimizde. Karlı 2 Şubat tarihinde kadının kurtuluş düşü, gerilla ordusunun yaratılma özlemiyle yürüyüşümüz sürerken, **“Gidip de dönmemek var. Gelip de görmemek var.”** dizeleri yüreğimizi bir kez daha acıyla yaksa da Beşler, saygıdeğer öncülerimiz, siyasi komiserlerimiz, komutanlarımız olmaya devam ediyor.

Yaratılacak kadın gerilla ordusunun ve savaş taburlarının adları şimdiden onların onurlu adlarıyla yazılıyor ve yazılacak.

Bir Yoldaş

Tükenmeyen Azmimiz Dinmeyen Öfkemiz BEŞ KIZIL KARANFİLİMİZ!

Dünyayı karşısına alan, ataerkil sisteme karşı en amansız kavgaya giren, erkek egemenliğine karşı tükenmeyen bir savaşa giren, koca dağı sırtında taşımaya çalışan beş kadın...

Neydi onları bir araya getiren, onca yolu aşip aynı noktada buluşturan, ölüme bile kol kola yürüyecek

kadar birbirlerine bağlayan? Aklımızda buna benzer bir sürü düşünce ile yola koyuluyoruz. Üç yıl geçmişti ilk haberi alışımızın üstünden. Siz olmadan geçen üç yılı düşünüyorum. Ne çok bekledik hepimiz sizi, ne çok özledik hepimiz sizi. Sizi birçoğumuz tanımasak da sohbetlerimizin konusu, tartışmalarımızın odak noktası oldunuz. Sizi tartıştık daha çok sizi düşünerek kendimizi tartıştık. Sizi okuduk, sizi dinledik sonra kendimize döndük. Kavga dolu yaşamınızı düşündük. Bizde kavgaya sarıldık.

Sizi almak için bizimde kavgaya tutuşmamız kaçınılmazdı. Kuralları, yasakları tanımıyoruz. Size varmanın heyecanı, sizi omuzlamanın öfkesiyle doluyuz. Sınırları tanımıyoruz.

Peş peşe giden iki cenaze aracı... Onun arkasında kalpleri öfke ve heyecanla çarpan onlarca insanın bulunduğu arabaların oluşturduğu konvoy. Saatler ilerliyor, merakla bakan köylülerin olduğu köylerden geçiliyor, sorular cevaplanıyor, heyecan ve öfke artıyor ve Beşler'le aramızdaki mesafe kısalıyor. Adını sıkça duyduğumuz Amutka'ya varıyoruz. Amutka'nın içinden geçiyoruz. Beşlere bir adım daha yaklaşıyoruz. Oraya kadar yürünür mü yürünmez mi tartışması sürerken herkes yollarla düşüyor. Bakın nasıl yürünüyor dercesine. Yolumuz uzun, alışık olmadığımız, hakim olmadığımız bir arazi. Yinede yürüyoruz. Mesafe kısalıyor. İçimize sığmayan heyecan adımlarımıza, soluk alış-verişlerimize yansıyor. Denklem tersine dönüyor. Yorgunluk arttıkça adımlar hızlanıyor, büyüyor. Sanki beşlere yakın olmamız gücümüze güç katıyor.

Geçtiğimiz her yerde size ait bir ize rastlıyoruz. Bıraktığınız izler yol göstericimiz oldu. Sizi tanıyan köylüler, adımladığınız patikalar, sizi gizleyen ormanlar... Hepsi

bizi size götürüyor. Diğer bütün duygular öfkemize yenik düşüyor, galip gelen sizden devralarak kuşandığımız bilinç.

Öfkemizin yanına özlemlerimizi de koyarak düşmüştük yola. Özlemimiz beşlere dair her şeye idi, onların adımladıkları patikalara, onların yu-

dumladıkları suya, onların soludukları havaya, onların gözledikleri dağlara, onların dinledikleri sese...

Bize güç veren onların izlerini taşıyan her şeydi. Üç yılın birikmiş öfkesi, sabırsızlıkla kıvranan, akacağı yönü bulmaya çalışan öfkenin dışa vurumuydu heyecanımız.

Beş kızıl karanfile yaklaşıyor olmamızı bize güç veren. 3 yıllık uzun bekleyişin ardından onlara olan son görevimizi omuzlarımıza yükleyerek düşmüştük yollara. Zor olan onları ait oldukları yerden koparmaktı. Yoldaşlarından onlarca zorluğu aşarak, bir dizi çelişkiyi çözerek adımladıkları patikalardan, kendilerini en güçlü hissettikleri, vardığımızda bizleri de güçlü hissettiren topraklardan onları ayırmak bizim için en zorlandı. Görevler, gereklilikler, koşullar bunu gerektiriyordu. Beşleri son yolculuklarına onlara ve verdikleri savaşa yakışır bir biçimde uğurlamaktı esaslandı. Bekleyişimiz uzun, yürüyüşümüzde uzun. Bekliyoruz. Bu kadar yaklaşmışken beklemek daha zor geliyor bize. Bekleyişimizin ardından yine yollardayız.

Onlara ulaşmak için adımladığımız patikalarda bize yol gösteren yine onlardı. Gülizar yoldaşın güzel sesi çınlıyordu kulaklarımızda. Fatma yoldaş gülümsüyordu bize her yerden ve yine bize çağrı yapıyordu, oraya varmamız için. Derya yoldaş gür sesiyle inletiyordu vadiyi, oda bizi çağırıyordu. Nurşen yoldaş komuta ediyordu yürüyüşümüze. Sefagül yoldaşın sesi, bütün sesleri tamamlıyordu.

Ulaşıyoruz onlara. Karşılıyor bizi beşler. Özenle hazırlanmış, çiçeklerle bezenmiş beş mezar. Ve her birinin başında yine aynı özenle yazılmış her birinin isimleri işlenmiş beş taş...

Üzerlerine adınız işlenmeden önce hiçbir anlam taşımayan o taşlar ilk kez bu kadar değer kazandı.

Sırayla hepsinin üzerinden onlarca göz gezdi. Hepsi sırayla inceledi bu özeni. Bu görüntünün bizlerde yarattığı hissi beklide en iyi Gülizar yoldaşın dayısı ifade edecekti, kızıla sarılmış tabutlarımızın başında. *“Onlar sizin adınızı taşıyordu. Yoldaşlarınız sizin için özenle hazırlamıştı. Biz sizi onlardan koparmaya kıyamadık, orada bıraktıkta geldik onları.”* Hislerimizin en güzel ifadesiydi belki bunlar. Ama yinede sözcükler anlatmaya yetmiyor, sayfalar yazdıklarımızı kabul etmiyor.

Hemen harekete geçemiyoruz. Önce kucaklaşıyoruz her birinizle, hasret gideriyoruz birer birer. Sanki herkes sizinle sohbet etmiş gibi. Sanki herkes size bir şeyler soruyor.

İlk Özlem yoldaşı çıkarıyoruz gün yüzüne. Onu düşünüyorum, onu Özlem yapan her şeyi düşünüyorum. Bir kadının savaşçı olabilmesi için önüne çıkan engelleri nasıl aşabileceğini düşünüyorum. Özlem yoldaş geliyor aklıma. O böyle bir savaşı kazandı.

Sonra Emel yoldaşı çıkarıyoruz gün yüzüne. Emel yoldaşı düşünüyorum. Çocukluğundan başlayarak bir sürü şeyden feragat ederekilmekilmek ördüğü mücadeleyi, ürettiklerini, bizlere devrettiklerini düşünüyorum. Ne çok şey bıraktın ardındakilere. Verdiğimiz kavgada pusulamız oldun. Omuzluyoruz Emel yoldaşı yükümüz biraz daha ağırlaşıyor, listemize yeni görevler ekleniyor.

Sonra Dilek yoldaşı çıkarıyoruz gün yüzüne. Dilek yoldaşı düşünüyorum. Tükenmeyen enerjisi anlatılırdı hep. Katıldığı eylemler, işgaller, boykotlar... Bütün bu düşüncelerden yoldaşın annesinin sesiyle sıyrıldık. Fatma yoldaşın annesi sesleniyordu Fatma yoldaşa/bize. *“Sana yakışmıyor böyle susmak, sen komutansın. Bir komutan askerlerini geride bırakıp nasıl gider. Senin işlerin yarım kaldı, kim tamamlayacak şimdi onları.”*

Bizde en az ananın bağırdığı kadar bağırarak istiyoruz. Kimse sesini çıkarmadı ama biliyoruz, herkes yarım kalanları tamamlamak için biz de adayız diye haykırmak istedi. Ana söylemek istediği her şeyi söyledi Fatma'sına. Bizde sözümüzü tekrarladık Dilek yoldaşa...

Sonra Sevda yoldaşı çıkarıyoruz gün yüzüne. Onu Sevda yapan, onu dağlara sevdalandıran her şeyi düşünüyoruz. Kendimizden bir sürü şey buluyoruz Sevda yoldaşa. Sözümüzü Sevda yoldaş içinde yineliyoruz. Biz genç kadınlar Sevda'yı olmak istediği yerde, kendi pratiğimizde yaşatacağız.

Sonra Eylem yoldaşı çıkarıyoruz gün yüzüne. Ne çok düşündürüyor bizi Eylem yoldaş. Ne çok şey öğrettin bizlere. En çok biz genç kadınlar kavrayacağız senin verdiğin kavgayı ve anlatmak için bütün kadınlara yılmadan uğraşacağız. Kadınların özgürlük kavgasında pusulamız hep seni gösterecek.

Sizin için hazır bekliyoruz!

Şimdi hepimiz yan yana bize bakıyorsunuz. Saygı duruşundayız önünüzde. Hep birlikte haykırıyoruz kavga sloganlarımızı. Omuzluyoruz sizi, kavganızı, yeni görevlerimizi düşünüyoruz tekrar yollara. Vedalaşıyoruz size dair her şeyle. Çıkmaya hazırlanıyoruz Aliboğazi'nden. Sanki yürüdüğünüz patikalarımız, ormanlar, kuşlar ve diğer her şey bize sesleniyor; *“onları iyi uğurlayın, görkemli olsun”* diyor. Bir sözde onlara veriyoruz; *“merak etmeyin, onlara yakıştır şekilde uğurlayacağız”*.

Hazırlıklara başladık, sizi herkese anlatmak için çıkmıştık yola. Bütün Dersim halkına sizi anlatacaktık, bütün köylerde sizi söyleyecektik. Derdimiz sizi anlatmaktı. Ama sizden öğrenen yine biz olduk. Bütün köylerde sizin bıraktığımız izlere rastladık. Unutmamışlar sizi. Hala ilk günkü gibi hüznü ve öfkeliydi yoksul sofralarında ekmeği bölüştükleriniz. Bütün köylerde sizi dinledik, bütün köylüler sizi anlattı bize. Bazen Eylem diye sarıldılar bize, bazen Emel diye konuştular, Sevda, Özlem, Dilek diye seslendiler, dileğimizi bilmişçesine.

Ayrılık zamanı geldi yine sizi uğurluyoruz bugün. Herkes sizin için geldi, herkes sizin için hazır bekliyor. Kadın yoldaşlarımızın omzunda yürüyorsunuz sonsuzluğa. Kadın yoldaşlarımız omuzladı kavganızı. Sizin sloganlarımız dilimizde, sizin bayrağımız elimizde sizin için yürüyoruz.

Hoşcakalın yoldaşlar, şimdi birimiz Sefagül birimiz Eylem, birimiz Nurşen birimiz Emel, birimiz Gülizar birimiz Özlem, birimiz Fatma birimiz Dilek, birimiz Derya birimiz Sevda olduk. Sizin kavganızı sürdürüyoruz. Düşlerinizi düşlerimizle gerçek kılacağız. Hoşcakalın yoldaşlar...

BEŞLERİN DÜŞLERİ

Mücadelemizde İsyan, Kavgamıza Ses Olacak!

Erkek egemen sisteme karşı yürütmüş olduğumuz kavgamızda bize rehber olacaktırlar. Toprağa can olup düşen 5 kızıl karanfilin fikirleri mücadelemizle yeniden filizlenecek. Ve her yeni filiz Sefaları, Deryaları, Gülizarları, Fatmaları, Nurşenleri yaratacak, onlar gibi kadınların kurtuluş mücadelesinin birer neferi olacak umut olacaktırlar.

Sokakları zapt eden genç kadınların mücadele ruhu, Gezi İsyanı'ndan Gezi'nin birinci yıldönümünü karşıladığımız bugünlere gelene kadar gelişen saldırılara verdiği reflekslerle büyüdü. "Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı" söylemi Gezi İsyanı'nda evlerini terk ederek sokaklara çıkan, barikat başlarında isyanı büyüten kadınlarda yaşam buldu.

Gezi İsyanı'nda kadınların yıllardan beri biriken öfkесinin sokağa taşmasıyla yükselen mücadele ruhu sokaklarda yankılanmaya devam etti. Bu yılki 8 Mart 10 bine yakın kadının Taksim'de "gece yürüyüşü"nde sokağa çıkması ve diğer illerdeki kadınların da kitlesel bir şekilde alanlara akmasıyla öne çıktı. Kadın eylemlerinin kitleselliğiyle açığa çıkan bu güç kaynağını; kürtaj eylemlerinden, #direnhamile eylemlerinden, LGBTİ Onur Yürüyüşü'nden ve de Gezi isyanına kadar geliştirip büyütmiş oldukları kadın dayanışması ve ezilenlerin, ötekileştirilenlerin bir arada olmasından almaktadır.

Kadınların mücadele içerisindeki yükseltmiş oldukları dayanışma ruhu, örgütlü bir güce dönüşerek, ataerkil sistem karşısına kadınların kendi elleriyle ördükleri barikatı oluşturacaktır.

Egemenlerin emeğimiz, kimliğimiz ve bedenimiz üzerinden her gün bir yenisini geliştirdiği saldırı politikalarını arttırarak devam ettirmektedir. Kadınlar bu saldırılar karşısında artık suskun değil, isyandadır. İsyan haykırışla-

rımız alanlarda, barikatlarda yankılanmaktadır.

Yıllardır emekleri yok sayılan, görünmeyen, değersizleştirilen kadınlar, bugün gelişen toplumsal muhalefetin birer özneleri haline gelmişlerdir. Mücadele içerisinde isyanı büyüten kadınlar olarak nerede bir direniş ve mücadele var ise orada kendimizi var edecek, yok sayılan sesimizi daha güçlü haykıracağız.

Egemenlerin tahakküm kurarak sindirmeyi hedeflediği isyanımız ve hincımız giderek yoğunlaşmaktadır. Her yeni gün biriken öfkemiz, bir yeni güne umut olacak isyanlara gebe olmaktadır. Umut, yükselttiğimiz mücadelede yeşerirken, özgürlüğümüzü, sokaklarda, kampüslerde, zindanlarda, dağlarda direnen, savaşçılarımızla kazanacağız.

Erkek egemen zihniyet karşısında sistemin bize vurmuş olduğu zincirleri yılların biriken öfkesiyle yok edip, özgürlük mücadelemizde adımlarımızı büyüteceğiz. Attığımız her adımda, özgürlük mücadelemizde birer meşale olup yolumuzu aydınlatan kadın şehitlerimizin adlarını anacak, bize bıraktıkları mücadele bayrağını göndere çekeceğiz.

Gün sokaklarda direniş seslerinin yükseldiği gündür. Gün kadınların zincirlerini kırdıkları, direnişin öznesi oldukları günün adıdır. Bugün günlerden Sefagül, Derya, Fatma, Nurşen, Gülizar'dır. Gezi İsyanı'nın yıldönümünde isyanımız Dersim'de yitirdiğimiz 5 kızıl karanfilin mücadele ruhuyla sokakları tutuşturacaktır. Onlar yüzyıllardır kadınlara biçilen toplumsal rolleri reddederek kadın mücadelesinin sıra neferleri olmuşlardır. Beşler kadın mücadelemizde önderleşen kadınlar olarak

Erkek egemen sisteme karşı yürütmüş olduğumuz kavgamızda bize rehber olacaktırlar. Toprağa can olup düşen 5 kızıl karanfilin fikirleri mücadelemizle yeniden filizlenecek. Ve her yeni filiz Sefaları, Deryaları, Gülizarları, Fatmaları, Nurşenleri yaratacak, onlar gibi kadınların kurtuluş mücadelesinin birer neferi olacak umut olacaktırlar.

21-22 Haziran'da Kadın Buluşması'nda Bir Araya Geliyoruz!

Kadınlar olarak uzun zamandır bir araya gelemediğimiz kadın faaliyetimizi etkilediği apaçık ortadayken bu duruma müdahale etme ihtiyacından hareketle önümüze kadın buluşmasını koyduk.

21-22 Haziran'da YDK ve YDG'li genç kadınların düzenlediği kadın buluşmasında birinci gün "**Kadın beyanı esastır**" ve ikinci gün ise "**Kurumsallaşma nedir?**" konularını tartışmak üzere bir araya geliyoruz. Bu bir araya gelişimiz elbette ki bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktı. Gerek "**Kadın beyanı esastır**" konusunu açmak ve derinlemesine tartışmak, bu ifadenin ne anlama geldiğini tam anlamıyla özümsemek, gerekse de kurumsallaşmanın neden ve nasıl bir ihtiyaç olarak karşımızda durduğunu, kurumsallaşma ifadesinden ne anlamamız gerektiğini tartışmak açısından oldukça verimli geçeceğine inandığımız kadın buluşması ile yeniden toparlanma sürecine gireceğimiz aşikârdır.

Kadın buluşması örgütlenme kararına giden tartışmalarda fark ettik ki geçen sene örgütlediğimiz ve oldukça başarılı geçen kadın kurultayının ardından ortaya çokça pratik koyduk.

Gezi tutsağı Elif Kaya'ya çıplak arama dayatmasına karşı yaptığımız eylemler, yine tacizci Sedat Yurtdaş' a karşı eylemlerimiz, Eme(k)adın kampanyamız ve benzeri birçok pratik... Pratikte bu kadar aktif olmamız, oldukça güzel adımlar atmamıza karşın kolektif çalışma tarzı ortaya koyamamamız kadın faaliyetimizin kolektifin değil bireylerin üzerinden yürütülmesine neden olmuş, bunun sonucunda ise dar pratikler ortaya çıkmaya başlamıştır. Bunun bir sebebi bir araya gelemediğimiz, kadınlar olarak düzenli toplantı alamayışımız iken bu toplantı alamayışımız hesap sorma mekanizmalarının işlememesine neden olmuş; dolayısıyla bir karar aldığımızda bir bölgemizde uygulanırken diğer bölgemizde uygulanmaması gibi sonuçlara yol açmıştır. Bu sorunlarımızın temel kaynağının kadın faaliyetinin içselleştirilememesi olduğunun bilincindeyiz. Ancak bunu aşmanın da sorunun üzerine gitmekle mümkün olacağını biliyoruz!

Tüm bu tartışmalarımız sonucunda kadın buluşması örgütlemeye ve daha sık olarak bir araya gelmek için gerekli koşulların hep beraber oluşturmamız gerektiğine karar verdik.

Peki, neden "**Kurumsallaşma nedir?**" ve "**Kadın beyanı esastır**" konularını tartışmak gerekiyor?

Yukarıda da belirttiğimiz üzere kadın çalışmamızda

birçok pratik ortaya koyarken bir o kadar da önümüzü görmeden ilerlememiz, politik anlamda bir yönelim koymamamız, kolektif çalışma tarzını oluşturamamamız ve en basitinden düzenli olarak bir araya gelemediğimiz kurumsallaşmayı tartışma ihtiyacını ortaya koymaktadır. Kuşkusuz ki kurumsallaşma dört duvar ve bir çatı denkleminde meydana gelmemektedir. Kurumsallaşmayı kadın çalışması açısından misyonumuzu, amaçlarımızı, hedeflerimizi, mücadelemiz için gerekli olan yol ve yöntemlerimizi belirleme açısından ele almalıyız ve tartışmaya açmalıyız. Kurumsallaşmayı tartışmadığımız, adımlar atmadığımız sürece kadın faaliyetimizde önümüzü görmek mümkün olmayacaktır. Bu açıdan attığımız her ileri adımın bir ötesine geçebilmek, geriye adım atmamak için bu tartışmaların olmasının gerekiyor. Kadın çalışmamızın pusulası kurumsallaşma tartışmaları sayesinde netlik kazanacaktır diyebiliriz.

Diğer yandan ise her gün bir taciz vakasıyla karşılaşırken "**Taciz nedir?**" üzerine tartışmaya karar verdik. Her an tacize maruz kalma korkusunu yaşadığımız gerçeğinden yola çıkarsak bu konunun tartışılmasının nedeni kendini ortaya çıkarıyor.

Taciz kavramını sorgularken fark ettik ki kadın çalışmasında karşılaştığımız taciz vakalarına yaklaşımlarımız bizi "**Kadın beyanı esastır**" ifadesini tartışmaya yönlendiriyor. Tüm yönleriyle tartışmamız gereken ve içselleştirmemiz gereken bu ifade taciz vakalarındaki yaklaşımımızı belirleme açısından da önemli bir noktada duruyor. Alanlarda kadın çalışması yürütürken en çok karşımıza çıkan taciz meselesi olurken bizim buna net ve kesin bir yaklaşım tarzı belirlememizin önemi açıktır.

Sonuç itibarıyla 21-22 Haziran'da gerçekleştireceğimiz kadın buluşması daha güçlü bir kadın çalışmasının yöntemlerini belirleyeceğimiz, tartışacağımız bir noktada duruyor. Erkek egemen sistemin her gün kadınlara şiddetin her halini uyguladığı, kadınları dört duvar arasına hapsettiği, yok saydığı gerçeğiyle beraber Gezi İsyanı ile birlikte kadınların bütün bunlara karşı çıktığını, İsyanda hep ön saflarda olduğunu ve kitlenin yarısını oluşturduğunu göz önüne alırsak, "**Kadınlar örgütlenmek istiyor**" noktasına varabiliriz. Kadınların örgütlenme isteği bu kadar yoğunken bizim buna karşı harekete geçmememiz, atıl kalışımız, yeterli olamayışımız kabul edilemezdir.

Daha güçlü bir kadın çalışması için 21-22 Haziran'da kadın buluşmasında buluşalım!

İstanbul'dan Bir YDK'lı

Gezi'de 2. Sezon: Kadınlar “Evlerine” Dönmeyecek!

Gezi İsyanı'nın 2. sezonuna girdiğimiz şu süreçte orada kadının rolünün ne kadar büyük olduğunu geçirmiş olduğumuz bir yıl içerisinde de kat ve kat görmüş bulunmaktayız.

Aslında Gezi İsyanı kadının yüzyıllardır süregelen erkek egemen zihniyete, adaletsizliğe, ötekileştirmeye bir “dur!” deme süreciydi. Gezi eylemleri boyunca alanlarda kendilerini var eden kadınlar, hem duruşlarıyla hem yaptıklarıyla ciddi oranda kadının aslında susmadığını, yeri geldiğinde barikatın en ön saflarında da olabileceğini o azımsanmayacak %52'lik katılım-la gösterdi. Her alanda barikatın en önlerinde olan kadınlar, ilk andan itibaren cinsiyetçi, ayrımcı, küfürlü söylemlerle de mücadele ederek insanları değiştirip dönüştürmede de büyük rol oynadılar.

Birçok insanın bunca zamana kadar kavrayamadığı zulme şahit olduğu bu süreçte kadınlar direnişin bir sembolü haline geldi. Orada dile getirilen söylemlerden bazıları : “Üç çocuk doğuracağım üzerine salacağım”, “bedenimden elini çek” aslında kadının yıllar boyunca dile getirmek isteyip de dile getiremediği şeylerden bir kaçıydı. Gezi süreci boyunca sisteme karşı duyulan öfkenin sonucu olarak kadınlar bedenlerine, cinsel kimliklerine sahip çıkmak için alanlarda oldular.

Yapılan açıklamada “Çocuklarınızı alın gidin” diyen başbakana cevabı yine kadınlar Gezi Parkı'na çıkararak verdiler. Her yaştan ve kesimden kadınlar Gezi Parkı'nda, sokaklarda, barikatlarda, meydanlarda, mahalle parklarındaki forum alanlarında her yerde olmakla birlikte en öndeydiler. Kimi zaman evlerinin kapısını açtılar, kimi zaman ellerinde limon ve sirkeli sularla beklediler kimi zaman tencere tava çalarak evlerden seslerini duyurdular.

Gencinden yaşlısına, başörtülüsünden başörtüsüzüne, Alevi'sinden Sünni'sine, Kürt'ünden Türk'üne, işçisinden esnafına her kesimden kadın her alanda birlikteydi. Sisteme karşı ayrıştırma, kutuplaştırma çabalarına rağmen farklılıklarıyla yan yana durarak direnmenin güzelliğini tüm dünyaya gösterdiler.

Üç çocuk söylemleri, kürtajla ilgili yasa değişikliği, hamile kadınların sokağa çıkmaması, bitmeyen şiddet, taciz-tecavüz sorunu... Bütün bunlar kadınların sokağa,

alanlara çıkmasına en büyük etken oldu. İçlerinde biriken öfkeyi ise barikatın en önlerinde direnerek gösterdi kadınlar. Kadınların, hak ve özgürlükleri için vermiş oldukları mücadelede öne çıkmaları belki ilk değildi. Bu süreç sömürü altında yaşayan işçi, emekçi ezilen bütün kadınların nasıl özgürleşeceğini, zincirlerini nasıl kıracağını en güzel şekilde öğretti bizlere. Mücadele içinde

kadınların özgürleşip, kendi benliklerini bulmalarına yol açtı bu isyan dalgası. Bu süreç öncesinde sokaklara uzak olan kadınlar, artık direniş ruhuyla militanca direnmenin adı oldular. Mücadelenin kadınları, kadınların da mücadeleyi geliştirdiğini göz ardı edemeyiz. Kadınlar olarak mücadeleyi arttırdıkça, özgürleşip kurtuluşun sadece mücadeleden geçtiğini bir kez daha kavradık.

Artık birilerinin egemenliği canımıza tak ederken gücümüzü, öfkemizi ve isyanımızı alanlarda var ettik.

Kadının gücünü gören egemenler ise kadın bedeni üzerinden politikalar üreterek, kadını ikinci insan konumuna getirmekten hiç vazgeçmemişlerdi. Sokağa çıkmasından tutun, taciz- tecavüzde ‘kışkırtan’ kısmın kadın olarak lanse edilmesine dek birçok konuda kadını ötekileştiren bir sistem önümüze çıkmaktadır. Biz kadınların, var olan bu erkek egemen zihniyete karşı mücadelenin aslında önemini ne kadar büyük olduğunu barikat başlarında “biz de buradayız!” diyerek TOMA'nın önüne geçip korkusuzca direnerek gösterdik. Gezi İsyanı'nın başladığı günden bu yana geçen bir yılın direnen her kesime olduğu gibi kadınlara da katkısı oldukça fazla olduğu görmezden gelinemez.

Direndiğimiz, var olduğumuz, kadın olduğumuzun hatırlandığı, aslında istediğimiz zaman istediğimiz gücün kendimizde var olduğunu fakat mücadele ettirilmemeye mahkum bırakıldığımızdan kaynaklı bir çok durumu geç kavramış olsak da artık evlerimize girmeyeceğiz.

Bizler YDG'li kadınlar olarak kurtuluşun mücadeleden geçtiğini buradan bir kez daha söyleyip Beşler'den aldığımız dirençle bütün kadınları mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

İstanbul'dan Bir YDG'li

Sistemin Küçük Yaşta Militanlaştırdığı Kadınlar Biz

Küçükken her sabah kalkıp annemin, yan tarafımda yatan kardeşimi öperek uyandırmasını izlerdim. Her sabah büyük bir sabırla beklerdim bir gün annem gelecek ve beni de öperek uyandıracak diye. Ama hiçbir zaman gelmedi, çünkü sistem bir anneye dahi kız olduğu için çocuğunu ötekileştirmeyi öğretiyor. Böylelikle bende daha o yaşta öğrenmişim kadın olmanın getirmiş olduğu zorlukları ve vermemiz gereken mücadelenin çetinliğini.

Her ne kadar içimizde büyük yaralar açsa da, sevgisizliğe de alışılıyorsunuz belirli bir süreden sonra. Küçük yaşta bir an önce büyüüp herkesi mutlu edecek şeyler yapmayı hayal ederdim. Fakat hayal kurmama dahi izin vermediler. Çocukluğumu, sokaktaki oyun alanlarımı aldılar elimden. Ne güzel şeydir değil mi, küçükken saklambaç oynamak, ne heyecan verir bir çocuğa? Bir gün saklanamadım, sistemin o pis ve kirli ellerinden, insanlıktan çıkmış 6 yaşındaki çocuğun hayatını karartacak kadar gözü dönmüş adını koyamadığım bir yaratık tarafından.

Sistemin o eril duygularını kuşanmış karşısındakinin çocuk olduğuna bakmaksızın saldıran kendini insan diye nitelendiren canavar tecavüz etmek için girmiş oyun alanlarımıza. Başıma gelenin ne olduğunun farkında bile değildim öldürmek istiyor galiba diye düşünmüştüm. Öyle de oldu bayıldıktan sonra arkasında bıraktığı küçük bedenin yaşayıp yaşamadığı bile umurunda olmadan arkasına bakmadan kaçıp gitmişti.

Anneme koşmalıydım anlatmam lazım, hayır, hayır annem beni erkeklerle oyun oynadığım için döverdi. Hem karanlıkta çökmüş, ben korkarım ama karanlıktan. Ne yapabiliirdim elbiselerim yırtık, ne derdim ben anneme ama 'bu adam beni öldürmedi de, peki neden beni bu kadar

korkuttu?' soruları ile doluydu kafam. En acısı da bu olayı paylaşacak kimsem yoktu. Annem kızacak korkusu ile yıllarca içimde tuttum. Eril düşünce şekli öyle bir işliyor ki çocukluğunuzu dahi gasp ediyor.

Yıllarca ağlayarak ve boğularak uyandım uykularımdan ama sonra kanıksamaya başladım, var olan duruma alıştım galiba. Bu yaşadıklarına rağmen küçükken yapmak istediğim şeyin önünde kimse duramazdı. Dayak da yesem düşüp kalksam da bildiğimi okurdum, yılmazdım hiç bir şeyden şimdi de olduğu gibi...

Kadın başlarına bakmadan çıkmışlar dağa!

Ortaokul dönemlerimde, dağ başlarına sevdalanmış kadınların öyküsünü dinlerdim ananemden. Bu vesile ile eskiden yaşadığım kötü şeyleri üzerimden silkinip atmıştım. Tokat-Almus Karadere köyüne gelen kadın gerillaları anlatırdı anneannem.

Çok korkarlardı gerillalardan, bir gün onları öldürecekler korkusu ile yaşarlardı hep. Bir gün gerillalar köyde propaganda yapmak ve köylülerle ilişkilerini geliştirmek için inerler köye. Tabi köpek havlamaları ile bir korku salmış herkesi, sadece dayım korkmazdı onlardan ve çok severek anlatırdı gerillaları.

Anneannem korkuyla kendini yere atmış, bayılma numarası yapmış ki belki korkarlarda evi terk ederler diye. Tabi kadın gerillalar hemen yardım etmek için seferber olmuşlar, bakmış anneannem olmuyor, gerillaları vazgeçiremiyor geri kalkmış numara yaptığını ve çok korktu-

ğunu söylemiş. Anneannem hepsi ile konuştuğunu ve kadın başlarına bakmadan neden dağa çıktıklarını sorduğunu söyledi. “Sizi zorla mı kaçırdılar yavrum, yoksa?” diye sorduğunda gerillalar, “merak etme teyze, biz burada kendi isteğimizle duruyoruz, ayrıca korkmana gerek yok ki, biz zaten sizler için bekliyoruz dağ başlarını kendimiz için değil” dediklerinde anneannem yine hiçbir şey anlamadığını söylerdi.

Bir gün haber geldi anneme, kardeşini yardım ve yataklıktan tutukladıklarını söylediler. Apar topar dayımı görmeye gittik, hayatımda ilk defa gitmişim karakola, soğuk ve çok korkutucuydu. En korkuncu ise dayıma yaptıkları insanlık dışı işkenceydi.

Vücudunun her yeri dayaktan çürümüş, elektrikten serseme dönmüştü. Aylarca kendine gelemeyen dayım, kendisiyle birlikte işkencede devrimciler de varmış. Devrimcilere daha acımasız davranıldığını ve onların sonunun kesinlikle ölüm olduğunu söylerdi. O kadar korkmuştu ki, içeride gördüğü işkenceleri anlatırken gözleri büyürdü, hapisten çıkar çıkmaz da köyü terk etmişlerdi.

Bir de Emine var aralarında bildiğin canavar...

1999 Ocak aylarında Ayfer Celeb’i yani dağların Emine’sini dinlerdim tanıyan herkesten. Tokat’ın köylerinde kadınların imrenerek anlattığı Emine’nin üniversite mezunu olduğunu duyan kadınlar, “ne cesaretli bir kadın bizde onun gibi olsak dünyayı yakarız” derlerdi.

8 Mart 1999’da akşam saatleriydi, hiç unutmuyorum. Bir anda silah sesleri, ses bombası ve aydınlatmaların geceyi, gündüze çevirmesi ile fırladık dışarıya. Emine’nin de aralarında bulunduğu gerilla birliğinin köye ineceği haberini almışlar. Hain bir pusuya yatmış çakallar, meğerse ondanmış bu korku bu top tüfek sesleri.

Bir asker ablukası bu neyin korkusudur bilinmez. Elimiz yürekte kimseye bir şey olmasın umudu ile bekliyoruz. Kahretsiz bir şey yapamamak ne kötü bir duygu, elin-kolun bağlı ama yüreğin mevzi başlarında, bende orada olmalıyım, olmalıyım evet ama nasıl?

Bir ara gece yarısı odanın dibinde ayak sesleri “kaçtı kaçtı yakalayın” diye koşuşturmalar başladı. Dayanamadım pencereyi açıp baktım. Asker öyle kin dolu gözlerle bakıyordu ki bir anda “geç içeri kapa pencereni de, evine gir” diye bağurmaya başladı. Korktum tabi ama askerin bağırmasından değil peşinden koştuğu gerillaların onların elinden kaçamamasından korktum.

Sabah olmak bilmiyor, saatler geçmek bilmiyordu bir türlü. Ertesi gün, “bir kadın nasıl bu kadar iyi silah kullanır, ‘erkek’ gibi iyi savaşır.” diye herkes hayretler içerisindeydi.

Ben görmedim ama ölüsünün dahi düşmana korku saldığından bahsediyorlardı. Evet, ne korkutucu sistem için değil mi? Kimliğimizi, yaşam alanlarımızı ve çocukluğumuzu gasp edenlerin peşine düşmüş sistemin, en tehlikeli düşmanı olmuştu Emine. Dağlardan faşistlerin yuvasına boşaltıyordu şarjörünü, o gece onlar vurdukça ben söz verdim kendime bir gün gelecek ben de Emine gibi olacaktım. Ben de düşmana geçit vermeyecektim, ben de hesap soracaktım insanlığı yok edip yeryüzünü cehenneme çevirenlerden.

Ailem gerici ve askeriye kökenlidir, devrimcileri de hayatta sevmezler. Bir gün babam, “bunların hepsini vuracaksın aslında bu çocukların babaları devlete bırakmadan kendileri öldürse sorun kalmaz” diye söyleniyordu. Ben de atıldım hemen tabi, “bir gün ben de çıkarsam o dağlara sen beni vuracak mısın?” yani. “Hem de vurduktan sonra gururla teslim olurum devlete” demişti. Anlamıyordum babamın devlet sevgisini ve kızına olan nefretini. Sonradan kurdum ikisi arasındaki bağı. Devlet erkliğini koruması için tabii ki de babaların kızlarından nefret etmesi ve onların üzerindeki hegemonyasını sürdürmesi gerekiyor.

Kadın özgürleşirse sistem denilen terminator biliyor ki dünya özgürleşir. Emine de buna inanarak gittiği her köyde kadınların sorunlarıyla ayrı ayrı ilgileniyordu. Şimdi bizler Emineler, Beşler olmaya devam ediyoruz. Biz, bir gidip onar, yüzler olarak geri geleceğiz. Sonra mı, sonrası bir daha ki sayıda görüşmek üzere mücadele ile kalın.

Bir YDG Okuru

Nisan 2014

Kendi Sözleriyle RTE' yi Yorumlamak

One Minute: Erdoğan'ın tek bir İngilizce kelimeyle Davos' ta gövde gösterisi yaptığı gündür. Rivayete göre bir tek One Minute'ı bilmektedir.

Maaşım yetmediği için ticaret yapıyorum: Kurulduğundan beri bu ülkeye enflasyon canavarı diye bir illet bu- laşmış bir türlü gitmek bilmiyor. Hayat pahalılığı öylesine artmış ki başbakan bile maaşıyla evini geçindirmekte zorluk çekiyor. Napsın eleman, oda bizim gibi ekmeğinin peşinde. Malum ya tek maaşla kimse geçinemez oldu. Başbakan bile geçi- nemeyip ticarete atılmışsa siz düşünün bir de asgari ücret alanları...

Artistlik yapma! Hadi ananıda al git: Erdoğan ziyaret ettiği Mersin'de kendisini protesto eden çiftçiye "iyi bir sanatçısın ama artistlik yapma" di- yerek çiftçiye sinema alanından uzak tutmaya çalışmıştır. Çiftçinin ısrarlı eleştirilerine dayana- mayan Erdoğan iyice hadsizleşerek lan'lı lun'lu konuş- maya başlamış, hakaretler ederek adamı annesiyle birlikte kovmuştur. Görüyoruz ki başbakan iyi bir yönetmendir. Kendisi karşısına gelenin artist mi değil mi diye ayrımını iyi yapabilmektedir.

Bu küresel kriz de inşallah bizi teğet geçecek: Dünya çapında büyük bir ekonomik kriz yaşanmış, batmaz denilen şirketler batmış, milyonlarca insan işsiz kalmış ama o kriz bizi de teğet geçecek öyle mi? Belki de öyledir. Başbakan ekonomist uzmanlığını konuşturarak burada krizin etkisini bize geometri ile açıklamak istemiş. Adam "Evet, kriz bize gelecek ama değip geçecek" gerçektende öyle oldu. Baksanıza yüz binlerce insan işsiz kaldı, maaş alamadı. Evine ekmek götürmedi. Teğet değil de ortadan geçseydi ne olurdu sonumuz...

Gençler, bakınız, her üniversite mezunu iş bulacak diye bir şey yok: Şu lafın realistliğine, gerçekçiliğine ba- kın, bir insan bu kadar mı doğru konuşur. Başbakanımız kadar somut koşulları tahlil eden bir başbakan görülme- miştir.(Yani ben görmemişimdir). Adam napsın her ilde üniversite açmış binlerce öğrenciye borç yapmış, bir de iş mi versin!!1. Bu devirde iş bulan üniversiteli zil takıp oynamalıdır "işsiz kalmadım" diye. Sonuç olarak Erdoğan realisttir de.

Sulu kuru her türlü kötü alışkanlık gençliğimizde var: ('Sulu kuru'yu art arda söyleyince Sulukule' yi çağ- rıştırıyor.) Ne varsa bu gençlikte var zaten. Başbakan da bir türlü dize getiremedi hadi hayırlısı artık.

Ben "dindar bir nesil yetiştirmek hedefimiz" dedim.

Bu sözlerimin arkasındayım: Adam kafayı bize takmış arkadaşlar kaçın.

Niye kaçyorsun ulan İsrail dölü!: Kendisinden ka- çanı da affetmiyor. Yakalayıp bizzat kendisi şapa şelle tokatlıyor.

Bitaraf olan bertaraf olur. Başbakanın buradaki sözü Ferdi Tayfur'un "Ya benimsin ya toprağın" parçasını anım- satmaktadır. Beni benden alırsan seni sana bırakmam tar- zındadır. Biraz da tehditkârdır.

Başbakan sensin, ister asar, ister kesersin: Burada Erdoğan 23 Nisan'da koltuğa oturan çocuğa yetkilerinin sınırsızlığını hatırlatmaktadır. Gerisini siz düşünün...

Çok okuyan arkadaşlar şimdi sefilleri oynuyor: Başbakan Erdoğan bu sözünde teorinin "Entelektüel ge- vezelik" olduğunu vurgulamıştır. Esas işin pratikte bittiğini açıklamak iste- miştir.

Türkiye'nin dostluğu ne kadar kıymetliyse düşmanlığı da o kadar şiddetlidir: Erdoğan'ın bu sözü enter- nasyonal içeriklidir. Dünya'ya yaptığı

çağrı ergen tehdididir. Yalnız ibret alınacak dersler vardır. Bkz: Beşar Esad, Suriye, Sârin Gazi, Rojava...

ABD'nin Irak'ta savaştan bay ve bayan askerlerin en az zayıyla ülkelerine mümkün olan en az zamanda dönmeleri temennisi ile duacıyız: (Bir kere bayan değil kadın olacak: editör düzeltmesi) Birazcık hümanistlik de var Erdoğan'da. Irak'ta askeri görevlerini yapan yankee- lerin canlarına bir şey gelmemesini istemiş. Ne kadar tatlı, yankeelerin canlarını düşünmesi ama gel gör ki bir de işgal edilen Irak halkının canından söz etse kendisine düşen payı azalacak sanki!

Kürt meselesi değil terör meselesi var: Erdoğan biraz da gelenekçidir aslında. 90 yıllık faşist devlet geleneğinin ardılıdır.

Kız mıdır kadın mıdır bilemem: Dedik ya gelenekçi- dir Erdoğan. Vurur elini masaya gösterir erkekliğini, söyler sözünü aşâğılar kadını.

Biz, iyi biliriz: Dünyanın hiçbir yerinde yoktur her şeyi bilen bir başbakan ama bizde vardır. O da Recep Tayyip Erdoğan'dır. Her alanda kendisini gösterir, fikrini söyler. Her konudaki ustalığını rakiplerinde üstünlük olarak sağlar. Mimaride, heykelde, ekonomide, sosyal politikada, çevrede her şeyi bilerek insanlara yol gösterir. Biraz ukaladır, 'ben bilirim'cidir.

Başbakanlık koltuğuna oturmadan ölürsem gözüm arkada kalır. Allah nasip ederse bir nihai hedefim Çan- kaya Köşkü'ne çıkmaktır: Adam ne dua ediyorsa tutuyor arkadaş!!1 Ağustos Cumhurbaşkanlığına dikkat derim!

Kocaeli' den Bir YDG' li

Hindistan'da Halk Savaşı Üzerine "Taraflı" Bir Kitap

Geçtiğimiz günlerde İsveçli entelektüel – Maoist, Jan Myrdal'ın yazdığı "Hindistan Üzerinde Kızıl Yıldız" Patika Kitap tarafından yayımlandı. Kitap "Kızıl Koridor" olarak adlandırılan Hindistan'ın Dandakaranya bölgesinde 16 gün boyunca edindiği izlenimlere ve HKP (Maoist) liderleri ile yaptığı görüşmelerden oluşan görkemli bir eser.

...Arap yarımadası ve Kuzey Afrika'da gelişen kendiliğinden

kitle hareketleri büyük bir coşku ve ilgiyle sol-sosyalist literatürde ciltlerce kitaplara konu oluyorken, Yeni Demokratik Devrim'in ateşini canlandıran Halk Savaşları ve bunun ilgilendirdiği Hindistan Halk Savaşı'nın neredeyse hiç görülmediği bu dönemde Jan Myrdal'ın eseriyle saklı bir odanın kapısını araladığımızı söyleyebiliriz. Sırf bu nedenle bile eserini görkemli olarak nitelendirmek mümkündür.

Kitabın taraflı olduğunu belirttik çünkü baştan sona her paragrafında yazarın ezilenlerden yana taraflı duruşu ve yorumlayışı hissedilmektedir. Yazar "Yeryüzünün lanetlileri ayağa kalkarken ilk izlenimler düşünceler ve çıkarımlar" alt başlığı ile sunduğu kitabının giriş bölümünde kuvvetli bir politik vurgu ile belirttiği "yeryüzünün lanetlileri"nden yana tavrını kitap boyunca tutarlı bir şekilde sürdürüyor. Bu bağlamda sık sık "Avrupa merkezci" yaklaşımlar ve Avrupa'nın emperyalist medeniyetleri ile hesaplaşmaya girişiyor. Bu amaçla kullandığı bazı tarihsel örnekler aydınlanmacı-burjuva ideolojinin Marksizm'in üzerinde ne kadar derin izlerinin bulunduğunu gösterir niteliktedir. Bunun üzerine her okurun ciddiyetle kafa yorması gerektiği düşüncesindeyim.

Kitapta Hindistan'da yürütülen halk savaşı ile

ilgili genel gözlemler ve bu gözlemlerden yazarın ulaştığı politik sonuçlar dışında Hindistan devriminin özgün karakteri ve sorunları ile ilgili bilgiler edinmek mümkün. Özellikle de HKP(Maoist) genel sekreteri **Ganapathi** ile yaptığı uzun söyleşide, Ganapathi'nin Hindistan ve dünya devrimine ilişkin geniş ve berrak bakış açısından etkilenmemek mümkün değil. Şöyle diyor Ganapathi:

"Ülkemiz coğrafyasında tüm devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever unsurlar ile ezilen tüm toplumsal kesimleri emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı birleştirmenin zorunluluğunu olanca yakıcılığı ile kavırıyoruz. Hindistan devriminin bugün başlıca engeli düşmanın bize açmış olduğu topyekün savaştır. Savaş, esas olarak Maoist hareketi hedef tahtasına oturtmaktadır. Ancak aslında tüm devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever hareketlere ve – ezilen uluslar da dahil olmak üzere- tüm ezilenlere karşı verilmekte olan savaştır. Bu koşullar karşısında sözünü ettiğimiz güçlerin yapabileceği tek şey, bir araya gelerek düşmanın nasıl alt edilebileceğini tartışmaktır."

Ayrıca Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun %40'ının kadınlardan oluştuğunu öğrendiğimiz Hindistan'daki Maoist devrimcilerin kadın sorunu, örgütlenmesi ve mücadelesi konusundaki etkileyici deneyimlerini de kitapta bulmak mümkün.

Daha pek çok heyecan verici bilgi ve deneyime ulaşmak için ve daha anlamlı bir devrimci dayanışmayı büyütmek için her devrimcinin mutlaka okuması gereken bir kitap "Hindistan Üzerinde Kızıl Yıldız".

İzmir'den Bir YDG'li

TÖREYE UYAR MI HIÇ TESLİM OLMAK?

THKP-C' nin 1971 yılında başlattığı öncü savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine buraya geçti. İşadamı Mete Has'ın kaçırılması ve günlük gelirlerinin kamulaştırılması ile Elrom' un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

*Burası İstanbul Maltepe
Cevahir vuruldu kahpece
Eylemi yadigâr bizlere
Kalacak Cevahir yoldaşım**

Haziran ayı devrim mücadelesinin önemli dönemeçlerine tanıklık etmiş, Mayıs kızılığını Haziran ayına devretmiştir. Haziran ayı; Nazım Hikmet, Ahmet Arif gibi halk sanatçılarının toprakta tohum olduğu, 15- 16 Haziran işçi ayaklanmasının yaşandığı aydır. Aynı ay Hüseyin Cevahir'in devrim şehitleri kervanına katılmasına da denk gelmiştir. Hüseyin Cevahir 68 öğrenci hareketlerinin nüvesi, 71 Devrimci Silahlı çıkışın önderlerindedir. Hüseyin Cevahir, Türkiye devrimine bıraktığı direniş mirası ile belleğimize kazandı. Ölümsüzleşenler artlarında kızıl bir gelecek düşünür, özgürleşmenin yolunu göstererek gittiler. Cevahir'de yaşamıyla ve düşleriyle önümüzü aydınlatmaya devam ediyor.

1945 yılında Dersim' in Mazgirt ilçesine bağlı Muhundu (Darı kent) beldesinin Şöbek (Yel değen) köyünde doğan Cevahir, ailesinin ilk çocuğuydu. Daha

sonra altı kardeşi daha dünyaya gelecekti.

Cevahir ilkokulu Muhundu beldesinde okudu, ardından Pülümür'de ortaokula gitti. Ailesi onun fen eğitimi almasını istiyordu. Dersim' deki lisede fen bölümü olmadığı için Erzincan lisesine kaydedildi. Erzincan' da iki yıl otelde kaldı. Otel masrafı yüksekti; son sınıfta bir akrabasının yanında kaldı. 1964- 65 öğrenim döneminde Çapa Tıp Fakültesi' ni kazandı. İstanbul' a gelen Cevahir akrabasının yanına yerleşip okula devam etti. O dönemde tüm dünyada baş gösteren öğrenci gençlik hareketine dâhil oldu.

Türkiye yakın siyasi tarihinde görünür oluşu 1967 yılına denk geliyor. O yıl tıp eğitimini yarıda bırakıp Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi' ne (SBF) kayıt yaptırdı.

Olgun tavırları nedeniyle “Baba” derlerdi

Yol arkadaşları Hüseyin Cevahir'i “okuyan, yazan, olgun, ağırbaşlı”, “Arkadaşlık ilişkilerinde içten” olarak anlatıyor.

Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi ne geldiğinde, yaşı diğer öğrencilerden birkaç yaş büyük olduğu için ve olgun tavırlarından dolayı kendisine “Baba” lakabı verilmişti.

Son eylemlerin tümünde birlikte yer aldıkları arkadaşlarından Oktay Etiman, Cevahir'in kişisel özelliklerini şöyle anlatıyor:

“Cevahir insan olarak yumuşak huylu, esprili, bilgili ve kültürlüydü. Ahmet Arif' in 33 Kurşun şiirini çok severdi. Hatta Ahmet Arifi SBF' ye Ziya Özkan ile birlikte davet ettiler. Ahmet Arif'i ilk kez orada gördüm. Cevahir gülümseyen bir arkadaştı. Kaşlarını hiç çatık görmedim. Tiyatro vari hareketleri olmazdı.

Çünkü o kendine güvenli bir arkadaştı. Rahattı ve yapmacık hareketleri yoktu. Şimdi baktığımda oturmuş bir kişilik görüyorum, insancıl yönleri çok güçlüy-

dü. Eylemler sırasında üzerine düşeni yapmıştır. Son Elrom eyleminde yeşil bir elbise almıştık ona. Çünkü elinde çiçekle gelecekti. Şimdi o hâliyle hatırlıyorum. O yüzden öldüğüne hâlâ inanamıyorum.”¹

Oktay Etiman’ın tanıklığına göre Hüseyin Cevahir, çevresinde sevilen bir kişiydi. Bu görüşünü, “Sevenleri çoktu. Hatta Cevahir öldükten sonra ona sevgi duyanlar bize katıldı.” diye belirtiyor.

Cevahir, aynı zamanda kitleler karşısında iyi konuşma yeteneği olan bir kişiydi. Siyasal Bilgiler Fakültesi gibi o dönemde en nitelikli öğretim üyeleri ve öğrencilerin bulunduğu bir kurumda başkanlık görevine seçilmesi de bu özelliğini kanıtlıyor.

Arkadaşlarından Hakkı Zabcı da, “Egemenlik kültürüne karşı çıkışını yazın hayatında da olgunlaştıran Hüseyin Cevahir, aynı zamanda çok iyi hatipti. Özellikle Anadolu çocukları tarafından çok sevilmesiyle bu özellikleri birleşince, Öğrenci Derneği Başkanlığı’na seçildi. Ama burada asıl söylenmesi gereken şu: Mahir de, Cevahir de söze karşı canlarını ortaya koydular. Hüseyin alçakgönüllü ve sitemsiz, kısa yaşamı sonrası devrimcilerin gönlünde taht kurdu”² diye onun bu özelliğini vurguluyor.

***

Yıl 1971 Haziran
Vuruldu çok değerli militan
Oligarşiye korku salan
Mert yiğit Cevahir yoldaşım

Hüseyin Cevahir, TİP’ in ardından FKF içerisinde yer aldı. 1969 yılında FKF’ nin Dev-Genç’ e dönüştüğü kongre sonucu Dev-Genç üyesi oldu.

Bu mücadele içinde Mahir Çayan ile tanıştı. 12 Mart sonrasında THKP-C’ nin oluşum sürecinde yer aldı ve

örgütün kurucularından oldu. Oluşturulan ilk genel komite’ de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğunu üstlendi.

THKP-C’ nin 1971 yılında başlattığı öncü savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul’da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine buraya geçti. İşadamı Mete Has’ın kaçırılması ve günlük gelirlerinin kamulaştırılması ile Elrom’ un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

17 Mayıs 1971’de İsrail başkonsolosu Efraim Elrom’ u oturduğu apartmandan kaçırarak THKP-C’ nin 1 no’ lu bildirisinin yayınlanması üzerine, Nihat Erim hükümetinin kuşatma ve imha amaçlı olarak tüm İstanbul’da başlattığı sokağa çıkma yasağı ve arama operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971’de Mahir Çayan’la birlikte İstanbul-Maltepe’de kuşatıldılar.

51 saat süren kuşatma sırasında faşist kolluk tarafından getirilen ve Kürtçe olarak yanındakini öldürüp teslim olmasını söyleyen amcasına “*Töreye uyar mı bu dediğin*” diyerek cevap verdi. Kuşatma 1 Haziran sabahı, perde arkasında nöbet tutan Hüseyin Cevahir’i vurulması ile son buldu.

Binanın arka tarafından merdivenler ile içeri giren polisler, düştüğü yerden ateşi sürdüren Hüseyin’i kurşun yağmuruna tuttular. Evin rehin alınan kızı Sibel Erkan, Mahir ve Hüseyin’in eşyalardan yaptıkları siperin arkasında olduğu için çatışmadan yara alamadan kurtulurken, polisler yerde yatan Cevahir’in vücuduna ateş etmeye devam ediyorlardı, Mahir Çayan ise ağır yaralı olarak yakalanmıştı.

Etrafı alındı kordona
Sırtını dayandı Çayana
Öfkeyle sarıldı tomson’ a
Dersimli Cevahir yoldaşım

Direnmenin töresini yaratan Cevahir yoldaş ihanete, teslimiyete ağır darbe vurmuştu. Ardıllarına devrimci yaşamı miras bırakmıştı.

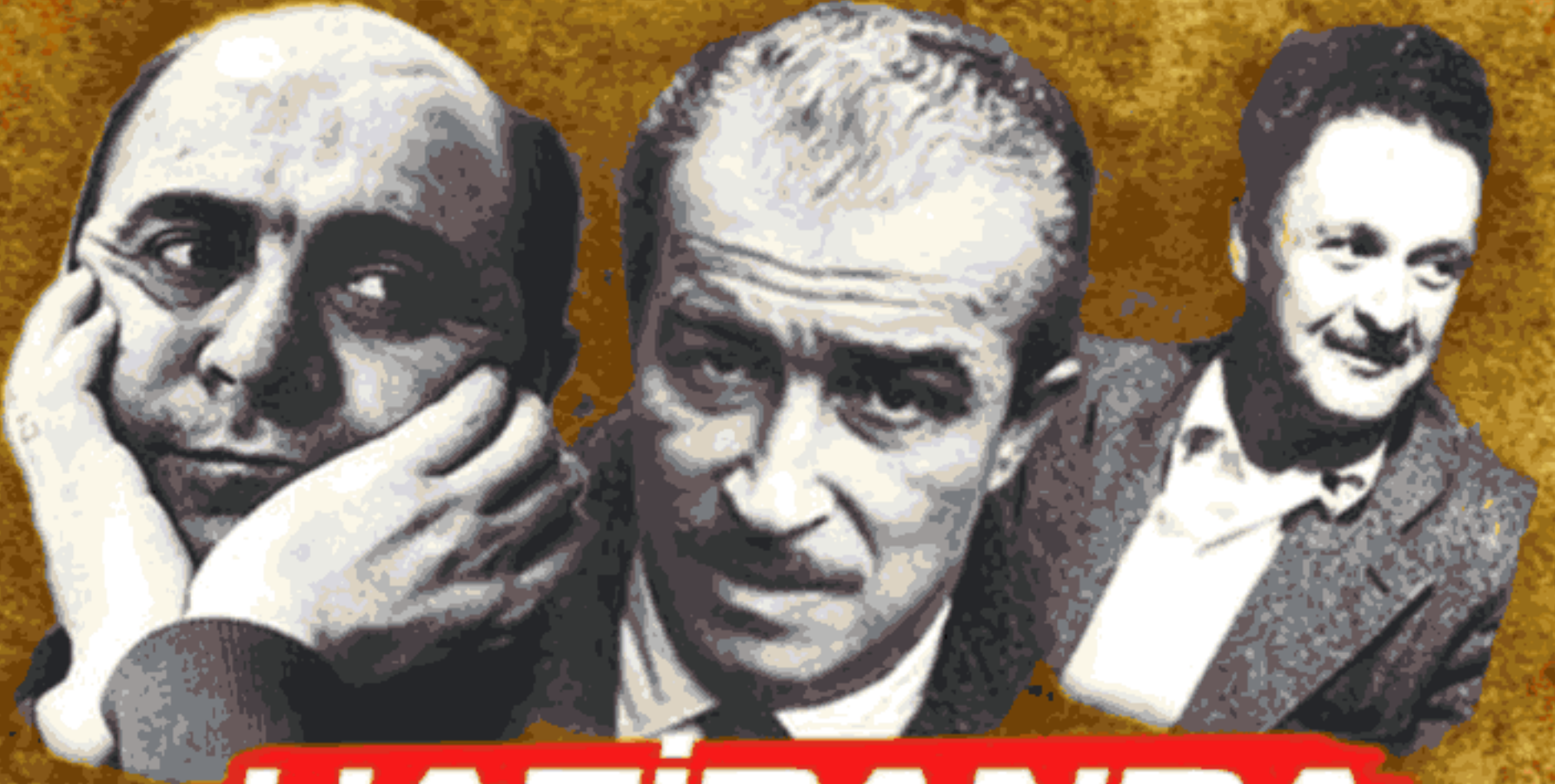
Kaynak ve Dipnot:

*Mahir Çayan’ın Hüseyin Cevahir’e yazdığı şiiri

1 Oktay Etiman ile yapılan söyleşi.

2 Hakkı Zabcı ile yapılan söyleşi.

HAZİRANDA ÖLMEK ZOR!

**"gece leylak ve tomurcuk kokuyor,
yaralı bir şahin olmuş yüreğim
uy anam anam,
haziranda ölmek zor,
haziranda ölmek zor...
çalışmışım onbeş saat
tükenmişim onbeş saat
yorulmuşum, acıkmışım, uykusamışım
anama sövmüş patron
sıkılmışım dişlerimi
ıslıkla söylemişim umutlarımı
sıcak bir ev özlemişim
sıcak bir yemek
sıcacık bir yatakta unutturan öpücükler."**